

كلیلی بهختیاری

ئی. جی. وایت

MENAPA

ناوهرۆک

- ۱ - خۆشه‌ویستی خودا بۆ مرۆف ۳
- ۲ - ینووستی گوناھبار به مه‌سیح ۹
- ۳ - تۆبه‌کردن ۱۳
- ۴ - دان پیدانان ۲۳
- ۵ - خۆبه‌دهسته‌وه‌دان ۲۷
- ۶ - باوهر و په‌یره‌وی کردنی ۳۱
- ۷ - ملکه‌چی و گوێپرایه‌لی بۆ فه‌رمانه‌کانی خودا ۳۶
- ۸ - گه‌شه‌کردن له ناخی مه‌سیح دا ۴۳
- ۹ - کار و ژیان ۴۹
- ۱۰ - ناسینی خودا ۵۴
- ۱۱ - نوێژ گه‌فتوگۆیه له‌گه‌ڵ خودا ۵۹
- ۱۲ - چۆن خۆت له ده‌ست گومان رزگار ده‌که‌یت؟ ۶۸
- ۱۳ - ناشتی و به‌ختیاری له باوه‌شی خودا ۷۴

© 2017 Middle East and North Africa Publishing Association

The original name of the book is "Steps to Christ", by Ellen G. White

Kurdish translation used with permission by Middle East and North Africa Publishing Association

Page layout by Marisa Ferreira and Sara Calado

All Rights Reserved

MENAPA

خۆشه‌ويستی خودا بۆ مروّف

جوان دروست كرد، دوور له هەر نه‌فرین و خراپیهك . سه‌رپیتی له یاسای خودا . كه یاسای خۆشه‌ويستی نه‌فرین و مردنی هیتنا . هه‌رگیز سه‌ر لیشتیوان و ئازار كه له ته‌نجامی گونا‌هه‌وه بێ ئاشكرا‌بوونی خۆشه‌ويستی خودا چاره‌سه‌ر ناییت . وه‌ك نووسراوه ”خودا له‌به‌ر مروّف غه‌زه‌بی له زه‌وی گرت“ (په‌یدا‌بوون ۳: ۷) . دڤك و دالّ، سه‌ختی و ته‌نگ و چه‌له‌مه‌ی ژیان ته‌نیا به‌شیکن له پلانی باوکی ئاسمانیمان بۆ تا‌قی كردنه‌وه‌ی پله‌ی خودا په‌رستی له ئیو مروّفدا، خودای مه‌زن له پتی ئه‌و ته‌نگ و چه‌له‌مانه‌وه مروّف له گونا‌ه پا‌ك ده‌كاته‌وه . ئه‌مه‌ش مانای ئه‌وه نییه كه ژیان ته‌نها ئازار و ناخۆشی تیدا‌یه، سه‌رووش بۆ خۆی هه‌نگری په‌یامی هیوا و دلخۆشی و ئاسووده‌یه، گول هه‌ن به سه‌ر دڤكه‌زیه‌وه، وه دڤكیش هه‌ن به‌گول دا‌پۆشراون .

”خودا خۆشه‌ويستی یه“، ئه‌مه له سه‌ر هه‌ر خونه‌چه‌یه‌کی پشكوتو، له سه‌ر هه‌ر تالّه گیایه‌کی به‌هار، له ئاوازی بولبول، له

سه‌رووش و ئاشكرا‌بوون هه‌ردوو وه‌ك یه‌ك گه‌واهی ده‌دن له سه‌ر خۆشه‌ويستی خودا . باوکی ئاسمانیمان سه‌رچاوه‌ی ژیان و زانست و شادمانییه . بپروانه دیمه‌نه جوان و سه‌یره‌کانی سه‌رووش، سه‌رنج بده له جو‌ری پڤنکه‌وتن و سازبوونیان بۆ نیازه‌کانی به‌ختیاری نه‌ك هه‌ر ته‌نها مروّف، به‌لکو گشت گیانه‌وه‌رائیکی زیندوو . خۆر و باران كه زه‌وی ده‌بووژیننه‌وه و په‌نگ و پرووی تازهی ده‌كه‌نه‌وه، چیا و ده‌شت و ده‌ریا گشتیان سه‌باره‌ت به خۆشه‌ويستی دروستكه‌ریان له‌گه‌ل ماندا ده‌دوین؛ ئه‌و یه‌زدانه‌ی كه رزقی پۆژانه‌ی هه‌موو زینده‌وه‌رائیک ده‌دات . ئه‌م وشه‌ جوانانه له ئابه‌تیکدا هاتوه :

هه‌موو چاویان له تۆیه

تا له کاتی خۆیدا خۆراکیان پڤ بده‌ی

ده‌ستی پڤ به‌ره‌که‌تی خۆتیا‌ن بۆ بکه‌یته‌وه

بۆ تیرکردنی ئاره‌زوی گشت گیاندارائیک

(سه‌روود ۱۴۵: ۱۰، ۱۶)

خودا، مروّفی شادمان و پیرۆز، وه زه‌وی

لن ٽيگنن ڪه نه پرحمي هه به و نه به زه بي . شهيتان خوداي واپشان داوه ڪه به چاوي رقهوه دهروائتته هه له و چهوتي مرؤف تا ٽوله يان لن بستينيت . بو پامليني ٽهم سايه تاريڪه ، وه بو درخستني خوشهويستي بڻ سسنووري خودا بوو ڪه عيسا هات تا له ٽيون خه لکيدا بڙي . ٻوله ي خودا له ٽاسمانه وه هات تا باوڪمان بو دهر بخت ، له بهر ٽه وهي ”ڪهس له هيچ ڪا ٽيڪدا خوداي نه ديوه ، تنها ٻوله ي تاقانه ي ، ڪه له باوه شي باوڪدايه ، ٽهو خوداي ٽاشڪرا ڪرد.“ (يوحه ننا ۱ : ۱۸) ، ”وه ڪهس باوڪ نانسيت جگه له ٻوله ، ٽهو ٽاشڪراي دکات بو هه ڪه سيڪ بييه وٽ“ ، (مه تان ۱۱ : ۲۷) . له ڪا ٽيڪدا يه ڪيڪ له موريده ڪاني لٽي پرسى ”باوڪمان پيشان بده“ عيسا وه لامي دايه وه ”من ڪا ٽيڪي دوور و دريڙه له گه ل تاندام ، ڪه چي هيتشتا ٽيوه من نانسن ٽهي فليپوس ؟ ٽه وهي ڪه مني ديوه ياني باوڪي ديوه ، ڪه واته ٽوچون ده لٽي ، (باوڪمان پيشان بده ۴)“ (يوحاننا ۱۴ : ۹ ، ۸) . عيسا په يام و فهرمانى خو ي له سهر زه وي به مجوره باس ڪرد ؛ ”خودا مني ناردووه تا مزگيني ٽينجيل بدهم به هه ٽاران ، تا دلشڪاوان تيمار بڪهم ، ديله ڪان سهر به ست بڪهم ، ڪوپره ڪان چاڪ بڪهم وه ، پيشيلڪراوان ٽازاد بڪهم ” (لوقا ۴ : ۱۸) ٽهمه ڪاري ٽهو بوو . هات بو تيمار و پرگار ڪردني هه موو ٽه وانهي شهيتان دهستي به سهردا گرتبون . چه ندين گوند ڪه ٽهو پياپاندا ٽيپه ريبوو ناله ي

بو ني خوشي گول ، له پرووي هه ر گه لابه ڪي سهوزي زيندووي درهختي دارستان ، نوسراوه ؛ گشتيان شايه تي ده دن له سهر چاوديري و ناگالٽيووني دلسو زانه ي خودا بو ٽيمه ، وه له سهر ٽاره زووي باوڪانه ي بو خوشحال و بهختياري مندالانى .

وته ڪاني خودا سيفاتي خودا يان درخست . خودا خو ي خوشهويستي و بهزه ي بڻ سسنووري خو ي بو مرؤف درڪاند ، ڪا ٽيڪ موسا له نوٽو داواي له خودا ڪرد ”شڪومه ندي خو ٽم پيشان بده“ (دهرچوون ؛ ۳۲ : ۱۹ ، ۱۸) . خودا سيفاته ڪاني خو ي بو موسا دهرخست ، وه ڪ ده فهرمويت ؛ ”خودا خو ي به خشنده و لٽبورديه ، ڪهم تووره يه ، خير و چاڪهي فراوانه ، پاريزهري رهحمه تي هه زارانه ، له گونا و سه ريڻچي ده بورٽ.“ (دهرچوون ؛ ۳۴ : ۷ ، ۶) . ”ڪهم تووره يه و زور ميهره بانه“ (يونان ۴ : ۲) ، ”چونڪه له بهر هه ڪت خوشحال“ (ميخا ۷ : ۱۸) . بهم جو ره خودا دل ي ٽيمه ي بو لاي خو ي راکيشاوه به و ٽايه ت و نيشانانه ي ڪه له ٽماره نايه ن له ٽاسمان و له زه وي . له رڀي سرووشت و پهيوه ندي زه مني قوول و ناسڪه وه خو ي بو ٽيمه دهرخستوه ، گهرچي ٽهمانه خوشهويستي ٽهو ڪهم و ڪوور پيشان ده دن ، ههروه ها شهيتان توانيوه تي ٽه قل و چاوي مهردووم ڪوپر بڪات و ڪاري بو ٽينيت ڪه خه لڪي به چاوي ترسه وه پرونه خودا ، بڻ هيو بن له ميهره باني و به خشنده ي ٽهو ، به خودا يه ڪي سهخت گير و ناداد پهروهري

نەخۆشى تېدا نەھېشتن و چاكي كىردنەو، كارەكانى شايەت بوون لە سەر پەيامى ئاسمانى ئەو. لە ھەموو كىردەوكانى ژياندا خاوەنى خۆشەويستى و بەزەبى و دلسۆزى بوو. كاتىك بۆ پشگىرى مندالانى دللى خۆى كىردەو، سروشت و خووى مروؤى گرت بە خۆيەو بە بۆ ئەوئى لە پئويستىيەكانيان نزيك بىتەو. ھەژارو لبقەوماوان لە نزيك بوونەوئى نە دەسلەمىنەو. تەنانەت مندالە بچوكەكانىش لە دەورى كۆدەبوونەو و بەسەر ئەژنويدا ھەلدەگەپان و چاويان دەبپيە رووى پپ لە بىر و بە سۆز و خۆشەويستى ئەو. عيسا ھەمىشە سوور بوو لە سەر ئەوئى راستى و ھەق ھەمووى دەربخات، بەلام بەگيايىكى خۆشەويستى يەو، پەبوەندى لەگەل خەلكى لە سەر بنەماى بايەخى زۆر و بەتەنگ ھاتن و دلسۆزىيەو بوو، لە قسەكردندا چاودپىرى ئەدەب و نەزاكەتى دەكرد، وشەيەكى بەكار نەدەھينا كە دل بپەنجين، بەدواى عەيب دۆزىنەو و پەخنەگرتندا نەدەگەرا لە لاوازى مروؤف، لەگەل ئەوئەشدا راستى دەگوت و بەلام ھەمىشە لە پڭگاي خۆشەويستى يەو. كاتىك دژ بەدوو رووى و بپ باوھەرى و گوناھ دەدا، كەدەھاتە سەر باسى سەرزەنىشت و چاوترسپن قورگى پپ دەبوو لە گريان، بەسەر ”ئۆرشەليمى قودس دا“ گريا، ئەو شارەى كە خۆشى دەويست بەلام ھەرى نەگرت ھەرچەندە ”عيسا رپياز و راستى و ژيانە“ خەلكى ئۆرشەليم ئەويان دا يە

دواوھەريان نەگرت لەگەل ئەوئەشدا كە پڭگار كەريان بوو، بەلام ئەو بەردەوام بوو لە پڭز لى گرتيان بە بەزەبى و دل پى سوتانەو. ژيانى لە خۆبوردن و بە تەنگەوھە ھاتن بوو بۆ خەلكى دى. ھەموو گيايىك بۆ ئەو بەنرخ بوو، عيسا كە پايەئى ئاسمانى ھەبوو، بەپڭز و بايەخ و خۆشەويستىيەوھە ملكەچ بوو بۆ ھەر ئەندامىكى خيزانى خودا. پاراستن و پڭگاركردى ھەرگيايىك لە كەوتن بە ئەركى ئاسمانى خۆى دەزانى. خوو رەوشتەكانى مەسيح ئەوئەبوو كە دەرکەوت لە ژياندا، ئەمە رەوشتى خودايە، لە دللى باوكەوھە روپيارى بەرەكەتى ئاسمانى بۆ مندالانى بەشەر لە رپى مەسيحەوھە لئوقولا . عيساى ميھربان و پپ بەزەبى و پڭگار كەر ”خودا بوو كە لە شپۆئى لە ش دەركەوت.“ (۱) تيمۆسائوس : ۳ ، ۱۶) عيسا بۆ پڭگارى ئيمەبوو كەژيا و رەنجى كيشا و مرد، بوو”بە پياوى پەژارە و تەنگانە“ بۆ ئەوئى بمانكات بە ھاوبەشى خۆى لە خۆشى ھەمىشەبيدا. لە خودا پڭگاي بە كۆرپەى خۆشەويستى خۆى دا كە بىتە خوارئ پپ لە چاكە و راستى، لە جىھانى مەزنى و بەختيارى ئاسمانىيەوھە بۆ جىھانى خراپە و شپواو بە گوناھ و تاريك لە ژڭر سڭبەرى مەرگ و نەفرەتدا. پڭگەى دا كە باوھشى خۆشەويستى باوكانە و ستايش و پەرسنتى فرىشتەكان بەجى پھيئلى، تا بىت بۆ ئىوان مروؤف بەرگرى نەنگ و سووكى و شكان و كىنە و مەرگ بگريئ. سەر ئەنجام مرد، مردنى گوناھكارانى تاوانباران . چونكە ”ئاشتى

ئېمە ئەو سزاي دايەو، بەجى قامچىەكانى ئەو ئېمە چاكبوونەو، (ئەشعيا ۵۳: ۵).

بى بېنە لە بىبابان، لە "گەسىمانى" بەسەر خاچەو، رۆلەي بېگەردى خودا، بارى قورسى گوناھى گرتە ئەستۆي خۆي، ئەو كە يەكيتى تەواوي ھەبوو لەگەل خودا، لە گيانيدا ھەستى كرد بە جىابوونەو، يەكى بەسام كە گوناھ دەپخاتە نېوان خوداو مروقى گوناھكارەو، واى لېكرد ھاواربكات ھاوارىكى خەفەت بار و ئازاراي "خوداي من، خوداي من، بۆوازت لى ھېنام؟" (مەتا ۲۷: ۴۶). ھەستكردن بە بارى سەنگىنى گوناھ، بە ترسناكى تاوان، بە جىابوونەو، گيان لە خودا، ئەمانە بوون كە دللى رۆلەي خودايان شكاند.

بەلەم ئەم قوربانييە مەزنەي رۆلەي خودا لە پېناو ئەو ھەدا نەبوو كە لە دللى باوك خۆشەويستى بۆ مروقى دروست بكات، وە نە بۆ ئەو ھەش بوو كە خودا والى بكات مروقى رزگار بكات، نەخېر، "خودا ئەو ھەندە جىھانى خۆشويست كە تەنھا رۆلەي خۆي پېشكەش كرد" (يۆحەننا ۳: ۱۶).

باوك ئېمەي خۆش دەوئ نەك لەبەر رزگار كەرمان، بەلكو رزگار كەرى بۆ ئېمە نارد چونكە ئېمەي خۆش دەوئ. مەسىح ئامېرىك بوو كە لە رپى ئەو ھەو ھەندە جىھانى بى سنوورى خۆي ھەلپشت بەسەر جىھانى كەوتودا. "خودا لە مەسىح دا بوو كە بۆ خۆي ئاشتوبونەو، جىھانى ئەنجام دا".

(۲ كۆرنسۆن ۵: ۱۹). باوك و كور پېكەو، تووشى زەحمەت بوون، لە گولستانى گەسىمانى، لە سەر خاچى جەلجەسە، بەخۆشەويستى بىن پايانىان نرخی كېنەو، و رزگار كردنى ئېمەيان دا. عيسا فەرمووي "باوكم منى خۆش دەوئ، چونكە ژباني خۆم دەكەم بەقورباني تا جارىكى دى وەر يگرمەو" (يۆحەننا ۱۰: ۱۷)، واتە "باوكم ئېو، زۆر خۆش ويستو، خۆشەويستى ئەو بۆ من زياتر بوو، چونكە من گيانى خۆم دانا بۆ رزگار كردن و كېنەو، ئېو، من پارى بووم كە بىم بە جىگرتان و كە فېلپتان، قەرز دەروەو، ھەلگىرى گوناھتان، لە رېگاي قورباني و خۆبەختكردنى منەو، خودا دەتوايىت دادپەرور و بەخشندەيىت بۆ ئەو كەسەي كە برپا بە عيسا دەھېتت.

ھىچ كەس نەيتوانى ئېمە نەجات بدات و بمانكېتەو، جگە لە رۆلەي خودا، ھىچ كەس نەيتوانى خودا ئاشكارا بكات جگە لە و كەسەي كە لە باو ھەشيدا بوو، جگە لە و كەسەي كە بەرزترين و قوولترين خۆشەويستى خوداي ناسى و توانى دەرى بخت؛ قورباني بېسنورى مەسىح لە پېناوي مروقى سەرلېشىپاودا، دەربېرىنى خۆشەويستى خودا بوو بۆ مروقايەتى ون بوو. خودا ئەو ھەندە جىھانى خۆش ويست كە رۆلەي ئاقانە خۆي پېشكەش كرد، پېشكەشى كرد كە نەك ھەر تەنھا لە ناو مروقدا بۆي، بەلكو گوناھەكانىشيان ھەلگىرئ، بۆ قورباني ئەوان بمرىت، ئەوى بەديارى دا بەنەژادى مروقى سەر لېشىپاو.

”ببینن که خوداوهند چ خوشه‌ویستی‌ه‌کی به‌ئیمه به‌خشیوه تا ناو برپین به مندالانی خودا“ (۱ یۆحه‌نا ۳: ۱). چەند بە‌نرخه شوئنه‌واری مرۆف له ئەنجامی ئەم خۆبەخت کردنه! له رپڭای سەرپتچی و گونا‌ه‌وه کورپی مرۆف بوو بە‌بابە‌تیک بۆ شه‌یتان، له رپی باوهر به‌خۆبەخت کردنی مه‌سیح‌ی رزگار که‌رمان، مندالانی ئادەم دە‌توانن بین به مندالانی خودا. مه‌سیح به قبول‌کردنی سرووشتی مرۆف، مرۆفایه‌تی به‌رز کرده‌وه و شوئنه‌واری مرۆفی گونا‌ه‌کار و سه‌رلێش‌یواوی گه‌یانده ئەم جیهی که شایسته‌ی ناوی” مندالانی خودابن. ئەم جوهره خوشه‌ویستی‌ه‌یه بچ‌هاوتایه، که مندالانی پادشای ئاسمان بین، به‌لێتیک به‌نرخه، بابە‌تیکه که شایه‌نی ییری قوولە، بابە‌تی خوشه‌ویستی بچ‌وئنه‌ی خودایه بۆ جیهانیک که ئەوی خۆش نە‌ده‌ویست ! ئەم بیره هیزیکه که دە‌توانی گیان گوئ راپه‌ل بکات و ئەقل بخاته ژیر ویستی خوداوه. هه‌رچی پتر له په‌وشتی خودا بکۆلینه‌وه له‌به‌ر رۆشنای تیشکی خاچ، پتره‌ست به‌میره‌بان‌ی و به‌زه‌بی و لیبوردن ده‌که‌ین شان به‌شان له‌گه‌ل یه‌کسانی و داد په‌روه‌ری، وه‌ه‌ووناکتر نیشانه‌ی خوشه‌ویستی به‌کی پر له به‌زه‌بی و دلسۆزی بچ‌سنوور دێته به‌ر چاومان، که به‌رزتره له سۆز و خوشه‌ویستی دایکیک بۆ مندالی ئاواره‌ی.

مه‌سیح خواست و ویست و سوودی مرۆفی کرد به خواست و ویست و سوودی خۆی، ئەو که له‌گه‌ل خودا یه‌ک بوو، خۆی به‌جوړیک له‌گه‌ل مرۆف به‌سته‌وه که هه‌رگیز نه‌یه‌ته‌پچران. ”عیسا لاری له وه‌نیه ئەوانه‌ی باوه‌رپان پێه‌تی به‌هرا ناویان به‌ری.“ (عیسایه‌کان ۲: ۱۱). ئەو قوربانی و پارێزهر و برای ئیمه‌یه. له‌به‌ر ده‌می عه‌رش‌ی خودا شیوه‌ی مرۆفی ئیمه به‌خۆبه‌وه ده‌گریت، ئەو بۆ هه‌میشه به‌کیکه له وه‌گه‌زه‌ی که رزگاری کرد و خۆی کرد به قوربانی. ئەمانه هه‌موو بۆ به‌رز کردنه‌وه‌ی مرۆفه له سه‌ر لێش‌یوان و نزمی گونا‌ه؛ که له وانیه باوه‌ری لاواز بکات به‌رانبه‌ر به‌شداری له خۆشی و پاک‌ی و خوشه‌ویستی یه‌زدان .

ئەو نرخه گرانه‌ی درا بۆ رزگار‌بوون و کرپنه‌وه‌ی ئیمه، واته قوربانی بچ‌سنووری باوکی ئاسمانیمان به به‌خشینی رۆله‌ی خۆی که بمریت له پیناوی ئیمه‌دا به‌لگه‌یه له سه‌ر ئەو پایه بلندی یه‌ی که پێی ده‌گه‌ین له رپڭه‌ی مه‌سیحه‌وه. هه‌ر وه‌ک یاهه‌ری مه‌سیح، یوحنا هه‌ستی به پایه بلندی و فراوانی و قولی خوشه‌ویستی خودا کردبوو بۆ نه‌زادی مرۆفی سه‌رلێش‌یواو، خۆی که پر بوو له رپزو خوشه‌ویستی، ئەیتوانی وشه‌ی شیاو په‌یدا بکات بۆ ده‌ربرینی مه‌زنی و سۆزی ئەم خوشه‌ویستی یه، داوای له جیهان کرد که لێی برونن، ووتی

پۆیستی گوناھبار به مه سیح

مرۆف هه ره تاي دروست بوونیه وه، خودا توانا و نه قل و بیرى پنه به خشیوه، بۆیه ژيانى بووه ژيانى ته واپرک كه وتن له گهل خودا، بیره كانى خاوین و ئامنه كانى پیروز بوون . به لام كه یاخى بوو سه ریچی له فرمانه كانى خودا كرد، گومپایى و خو په رستی جیى خو شه ویستی و پروای گرتیه وه، مرۆف نه وه نده لاوازه بى ده سلات بوو كه نه يتوانى به هیزی خو ی به رگری له هیزی تفره و گونا به كات، چونكه شه يتان دیلى كردبوو. نه گهر خودا چاوی خو شه ویستی و په حمه تی و یارمه تی له مرۆف نه بوایه، بۆ هه میشه شه يتان مرۆفی له چنگى خویدا ده هیتشه وه. مه به سستی شه يتان تیکدان و پووچه ل كردنى پلان و نه خشه ی خودا بوو به رانه به به مرۆف، بۆ نه وه ی له پرنگای مرۆفه وه زه وی پر بکات له گونا به لا و ده رده سه ری، تا گشت به دی و خراپییه كان بخاته پال خودا له خولقاندنى مرۆفدا.

مرۆف په یوه ندییه کی پاک و خو ش و بیگه ردی له گهل خودا هه بوو ”نه وه ی هه موو گه نجینه ی دانایى و زانستی تیدا شارا وه ته وه“ (کۆلۆس ۲: ۳)، به لام پاش گونا به لادان له پاکى و بن گه ردی، خو شى و به خنه وه ری به دی نه ده كرد، به په یوه ندى و روو كرده خودا دل خو ش نه ده بوو، بۆیه هه وللى خو شاردنه وه ی ده دا له خودا. گونا هكار غیره ت و توانای تیکه لاوی و رووبه روو بونه وه ی خودا و فریشته كانى نییه و له زه تی له نایبیت. نه گهر پى پنه بدریت به ره وه به هه شتى ئاسمان بچیت، بۆ نه وه خو شى تیدا نایبیت. گیانى له گهل گیانى به ره حم و خو شه ویستی پاک و په وشت به رزی كه له وئ فرمان په وایه، وه دلى له گهل دلى خو شه ویستی بى سنوورى نه وئ یه ك ناگریته وه. گیانى پر گونا به پارای نه وه له گهل گیانى پاک و بیگونا هى نیشه جیى نه وئ بیگانه و ناكۆكن و ده بنه ئاوازیكى ناساز و نه گونجا و له گهل ئاوازی

يېڭەردى ئاسماندا. ئاسمان بۇ ئەو دەپتە جېي ئازار و ئەشكەنچە، ئەنەنەت دەپەوئەت خۇي بشارپتەو لە وەي كە سەرچاوەي پووناكى و مەلبەندى خۇشى ئەوئەي. بە بەش بوونى گوناھكارانە لە چوونە ئاسمان كارى نىيە بەفەرمانى خوداوە، بەلكو گوناھ و بەدكارى خۇيان رېڭەيان لە دەگرت. مەزنى و پايبەرزى خودا لېيان دەپتە بە ئاگرو قووتيان دەدا، تا دەپارپتەو و پرو دەكەنە مەسح كە زەحمەتى كېشا و مرد بۇ قوربانى و پرزگارى ئەوان.

مەحالە پرزگارمان پتە لە چالى گوناھ كە تىيدا نوقومين، دل و دەرونى ئيمە بەدكارى و خراپەي تىداپە و كە لە تواناماندا نىيە يىگۇرپن، ھەر وەك ئەيوپ باسى دەكات و دەلئەت "كە" پاكى لە گلا و دەردەھىتتە؟ ھىچ كەس" (ئەيوپ ۱۴: ۴)، بە پىئى ووتەي پىغەمبەر پۇلس "بۇيە" پايبەخدان بە لە ش دوئمانپەتەي خودايە، چونكە لە ش گۇپراپەلى ياساى خودا ناكات، لەبەر ئەوئەي لە توانايدا نىيە" (پروما ۸: ۷). پەرورەدە و زانىارى، فەرھەنگ، مەشقى دەروونى و ھەموو ئەو كۇشش و ھەولانەي مروؤف كە دەيدەن لە پىناوى پىشكەوتى مروؤفاپەتەيدا، گشتىيان نرخ و شوئى خۇيان لە گۇشەكانى ترى ژياندا ھەيە، بەلام لەم باسەدا نرخ و دەورىكى ئەوتويان نىيە، دەشى لە چاككردن و راستكردنەوئەي پەوشتى مروؤف وەك ھۇكارىكى دەرەكى كارىگەر بن، بەلام ناتوانن لە ناخەو دەل بگۇرپن و سەرچاوەي ژيان پاك بەكەنەو. چونكە گواستنەو لە ژيان گوناھ و بەدخووى و كىنە

بۇ ژيانى چاكە و راستگۇي و خۇشەويستى، پىويستى بە ھىزىكە كە تواناى گۇرپنى مروؤفى ھەپت لە ناوەو، بۇ نياز و چاوەرپوانى ژيانىكى نوئە كە لە سەرەو دەست دەكەوئەت؛ ئەم ھىزەش مەسحە. تەنھا بەخشنەيى و رەحمەتى ئەو دەتوانن گىيانى مردوو بۇئىتتەو و لە خودا نرىك بخاتەو و بىخاتە ژيانىكى پاك و پىرۆزەو. عيسا ووتى "كەس ناتوانن پادشاھىتى خودا بىنئيت غەيرى ئەو كەسەي كە لە ئاسمان لەدايك دەبەن" (يۇحەننا ۳: ۳) يانى دەبەن دلئىكى نوئە، وىستىكى نوئە، بىر و باوهرىكى نوئە، ئامانجىكى نوئە ھەپتە، كە برىتتە لە ژيانىكى نوئە. ئەو بىر و پايبەي كە دەلئەت تەنھا ئەو پىويستە كە برىتتە لە پەوشى چاكە و باشى كە بەشپەوھەكى سرووشتى لە دەروونى مروؤفا ھەيە پەرە بستىن و پە بگات، ئەو ھەستە بىرۆكەبەكى ھەلفرپوئەرە. "مروؤف بەو ھەستە سرووشتتەي كە ھەپتەي ناتوانن ئەوئەي كە ھى رۇخى خودايە وەرى بگرت، چونكە ئەمانە ھەموو لە سەررو تواناى تىگەپىشتى ئەودايە و ناتوانن تىيان بگات، چونكە وەرگرتى پىويستى بە ھەستى رۇخى ھەيە." (۱ كۇرنسۇا ۲: ۱۴). "سەرت سورپنەمىنئەت كە بەتۆم ووت پىويستە سەر لە نوئە لە داىك بىتەو" (يۇحەننا ۳: ۷) ئەمە لە لايبەك وە لە لايبەكى ترىشەو تەنھا مەسح بەم جۇرە لە سەرى نوسراو "ژيان لەودا بوو، ئەو ژيانەش پووناكى مروؤف بوو" (يۇحەننا ۱: ۴) وە ھەرەوھا "تەنھا لە رېڭەي عيساوە پرزگار دەيىن، چونكە

جگه له و له ژیر ئاسماندا ناویکی دی نییه خودا پیشکەشی کردیت به مروّف به هۆیه وه رزگارمان بیت“ (کرداری ئیردراوان ۴: ۱۲). تهنها بهس نییه ههست به میهره بانی خودا بکهین، وه له پوهشتی سوژ و بهزه ی باوکانه ی تیبگهین، بهسیش نییه ههست به زانایی و دادپهروهی یاسای ئه و بکهین، وه ببینین که له سه ر پایه ی پروا و خو شه ویستی هه میشه یی دامه زراوه. پو لّس گشی ئه مانه ی دیبو و که ووتی “من ئه و یاسایه په سه ند ده که م چونکه باشه” وه “یاساکه پیروژه، ده ستوره که ی پیروژ و دادپهروه ر و چاکه”. به لّام به دلّی پ له ژان و نا ئومیدیه وه له سه ری رویشت و ووتی “من له شم فرو شه راه به گونا ه” (پو ما ۷: ۱۴، ۱۲، ۱۶)، ئه و شه یدای پاک ی و راستی بوو، به لّام له ده روونی خو یدا نه یده توانی پیتان بگات، بو یه هاواری کرد “وای له من که چه ند به دبه ختم، کج له لاشه ی ئه م مه رگه رزگارم ده کات؟” (پو ما ۷: ۲۴)، ئه م جو ره هاواره هه میشه هه ستاوه له هه ر سه رده م و له هه ر شو ئینکدا له وان ه ی که دلّیان به گونا ه قورس بووه، وه بو هه موو ئه م که سانه ته نها به ک وه لّام هه یه که خودا فه رموو یه تی “پروانن که ئه مه یه به رخی خودا که گونا ه ی جیهان لاده بات.” (یو حنه نا ۱: ۲۹).

نیشانه و به لگه زو رن که گیانی خودا هه و لّی داوه ئه م راستیه ی پروان بکات بو هه موو که سیک که ئاره زووی ئازادبوونی هه بیت له ژیر باری سه نگینی گونا هدا. به کیک له و ویتانه که خودا ئاشکرای کرد بو پارکردنی

به عقوب بوو دوای هه لّخه له تاندنی ئیسه اقی باوکی، کاتیک که به عقوب هه ستی به قورسی باری گونا ه ده کرد و مه ترسی له گونا ه و پتر له ته نیایی و بّ به شی و دووری، گیانی ده گو شی و ئازاری ده دا و ترسی له وه بوو که گونا ه جیای بکاته وه له خودا و له ئاسماندا دووری بخاته وه، به خه فه ت و بیزاریه وه له سه ر زهوی پاکشا که بیجگه له چو له وان ی ه یچی لّی به دی نه ده کرا، خه و ی لیکه وت، پروانگای یه کی سه ی به به ر چا ویدا هات، دیمه نی په یژه یه کی به رینی دی له ده شته که هه لگه رابوو به ره و ژوور بو ده روازه ی ئاسمان، له سه ر پلیکانه کانی فریشته ی خودا ده چونه سه ری و دهاته نه خواری، له قوولای سه ره وه ده نگی خودای ئاسمانی به په یامی دلّنه وایی و هیوا وه بیست که بو به عقوب نیاز و ئاره زووی دلّی ده رده خست، که خودای گه و ره پارێزگاری ده کات، به خو شیه وه سوپاسی یه زدانی کرد که ئه و پرێگه یه ی بو ئاشکرا کرد، که وه ک و گونا هکاریک ده توائت دوو باره په یوه ندی به خودا وه بکاته وه، چونکه ئه و په یژه یه ی له خه ونه که یدا دیبووی نیشانه ی عیسا بوو، که بووه پردی ئیوان خودا و مروّف. مه سیح په نجه ی بو هه مان نیشانه راکیشا که له گه لّ ته نه تائیل ده دووا، کاتج که ووتی “له ئیسته اوه ئاسمان به کراوه یی ده بینن، فریشته کانی خودا به سه ر کوری مروّفدا سه رده که ون و داده بنزن” (یو حنه نا ۱: ۵۱)، مروّف به یاخ ی بوون و پشت کردنه خودا خو ی کرده ییگانه له گه لّ ی، زهوی له ئاسمان دابرا، له ئیوانیاندا دانران و

هه‌لدېرېك دروست بوو كه س نه‌يتوانى لېي
بپه‌رېته‌وه. به‌لام مه‌سيح بووه پردى نيوان
ئهو دابران و هه‌لدېره كه گوناوه دروستى
كردبوو، ئهو بووه پړنگاي په‌يوه‌ندى و يارمه‌تى
فريشته‌كانى خودا بؤ مروؤف.

مروؤفى لاواز و بئ چاره له پړنگاي
مه‌سيحه‌وه ده‌توانئ له‌گه‌ل خودا په‌يوه‌ندى
بكات كه تهنها سه‌رچاوه‌ى هيزى له بن
نه‌هاتوى جيهانه. بئ هوديه مروؤف خه‌ون
به‌پيشكه‌وتن و سه‌رکه‌وته‌وه ببينئت، بئ
هووده‌يه بيه‌ويت پله و پايه‌ى مروؤفايه‌تى
به‌رز بکاته‌وه، هه‌تا سووربين له سه‌ر پشت
گوئ خستنى تهنها سه‌رچاوه‌ى ئاسمانى، كه
سه‌رچاوه‌ى هيووا و يارمه‌تى كوومه‌لگاي مروؤفى
بپچاره‌يه، چونكه ”هه‌موو دياريه‌كى چاك و
به‌هره‌يه‌كى بئ هه‌ل له خوداوه دئت“ (ياقوب
١: ١٧). هه‌روه‌ها بئ سووده هه‌ولئ مروؤف بؤ
خوو په‌وشتى باش ئه‌گه‌ر له مه‌سيح دوور
بيئت، له‌به‌ر ئه‌وه‌ى مه‌سيح تهنها پړگه‌يه
بؤ گه‌يشتن به‌خودا، مه‌سيح ده‌لئ ”من
پړنگا و راستى و ژيانم، كه‌س ناگاته‌ خودا له
پړنگاي منه‌وه نه‌بيئت.“ (يوحه‌نا ١٤: ٦). خودا
دلئ ده‌سووتئ به‌مندالائى سه‌ر زهوى له‌گه‌ل
خوشه‌ويستيه‌كى به‌هيز له مردن، ئهو خيز و
خوشى به‌هه‌شتى ئاسمانى له دياريه‌كدا به‌سه‌ر
هه‌مووماندا هه‌لپشتووه، به‌خشينى ژيان، و
مردنى تهنها پؤله‌ى پړگارکه‌رمان، خزمه‌تگوزارى
فريشته‌كان، نزا و پارانه‌وه‌ى پووح، له سه‌روو
هه‌موانه‌وه چاودېرى و يارمه‌تى و په‌حمه‌تى

باوكى ئاسمانيمان. گشت ئه‌مانه بؤ پزگارى
مروؤف ته‌رخان كراون، پزگاريه‌كى هه‌تا هه‌تاي.
بابرواينه ئهو قوربانيه سه‌ر سوپمينه‌ره‌ى كه له
پئناوى پزگاركدنى ئيمه‌دا ئه‌نجام درا، با بابه‌خ
و نرختكى به‌رز بده‌ين به‌و وزه و كوؤششه‌ى
كه له ئاسمانه‌وه به‌خت ده‌كرئت بؤ پزگارى
سه‌رلئيشيوان و گه‌رانه‌وه‌يان بؤ پړتى پاست و
بؤ مالى باوكى. وردبوونه‌وه و سه‌رنج دان له
قوربانيه‌كانى مه‌سيح له هه‌موو شتيك زياتر
پالپشت و هاندهر و بزوينه‌رمانه، ئايا پاداشت
و خه‌لاتى ناياب بؤ ئه‌وانه نيه‌ه كه به‌كارى
چاكه هه‌لده‌ستن؟ شادى ئاسمانى، هاوبه‌شى
كردن له خوشه‌ويستى باوك و كور، گشتى
ئه‌مانه شايسته‌ى ئه‌وه نين كه له كانگاي دل‌ه‌وه
خزمه‌تيك پيشكه‌ش به‌خودا و مه‌سيح بكه‌ين؟
له لايه‌كى تره‌وه، ووته‌كانى خودا وريامان
ده‌كاته‌وه له خزمه‌ت كردن به‌شه‌يتان. له
گوناه‌كردن، ئازاردان، خوو په‌وشت نزمى،
داته‌پانى كه‌سايه‌تى، سه‌ره‌نجام هه‌موو خراپه و
ويرانكاريه‌كى بؤمان ئاشكرا كردوو. ئايا ناتوانين
رئز له په‌حمه‌تى خودا بگرين؟ له وه زيادتر چى
تر بكات؟ با هه‌ول بده‌ين هه‌لوئستان راست
بكه‌ينه‌وه به‌رانبه‌ر ئه‌وه‌ى خوشى ويستين،
خوشه‌ويستيه‌كى بئ هاوتا، با سوود وه‌ر بگرين
له و ئاميرانه‌ى كه ته‌رخان كراون بؤ ئيمه‌ تا
بگورئين و له و بچين، وه بگه‌رئين و له و بچين،
وه بگه‌رئينه‌وه بوكوؤرى فريشته‌كانى خزمه‌تگوزار،
له‌گه‌ل باوك و كور و گيائى پيرؤزدا هاوبه‌شيكي
هارمؤنى و گونجاو بين.

تۆبە کردن

ترسان و شیوهنی ئەشکەنجە و ئازارە نەک هی گونا، بەسەر هاتیان دەبیت بەسەرھاتی “عیساو” پاش ئەوھی دی که مافی هاووولاتی و خیزانی خۆی لە دەستدا، بەسەر هاتیان بەسەرھاتی “بەلعام” دەبێ که لە ترسی ژیانی دانی نا بە گوناھیدا کاتیک فریشتەکان بە شمشیرەوہ رییان لێ گرت، بەلام ئەمە تۆبە نەبوو لە گونا، مەبەستی نەگۆرپابوو، نەفرینی لە خراپە و بەدکاری نەکردبوو، ھەرۆھەا “یەھودای ئەسخەر یوتی” پاش ناپاکی کردنی لەگەڵ مەسیح و بە دەستەوہدانی هاواری کرد و ووتی “گوناھم کرد که ناپاکیم لە خوینی پاک و بێ گوناھ کرد” (مەتا ۴: ۲۷). ئەو شتھی که ناچاری کرد که دان بە گوناھەکانیدا بنێ ھەستی ترس و لە رزی حوکمدان و چاوہرپوانی سزای بوو که گوناھ راپیچی دەکات بۆ بەر دادگای خودا، بەلام خۆی بە گوناھبار نەزانی و پەشیمان نەبووہ لە وہی که ناپاکی لە پۆلھی خودا و لاری لە پیرۆزمەندی ئیسرائیل کردووہ. ھەر کاتیک خودا فیرعەونی مەحکوم دەکرد

چۆن مرۆف دەتوانیت لە گەل خودا ریک بیت؟ چۆن گوناھبار دەتوانیت خۆی خاوین بکاتەوہ و بیتیە بێ گوناھی چاکەکار؟ ئیمە لە ریی مەسیحەوہ دەتوانین لەگەڵ خودا و لەگەڵ پیرۆز مەندان لە ھارمۆنی و گونجاندا بین. گەلیک که س ئەم پرسیارە دەکەن که کاتی خۆی لە پۆژی پەنجاھەمین خەلکیکی زۆر که گوناھبار کرابوون، هاواریان دەکرد “ئیمە چي بکەین؟” یەکەم وەلامی پەترۆس ئەمە بوو “تۆبە بکەن” (کردەوہ ۳: ۱۹). تۆبە خەفەتە بەسەر گوناھدا و وازھێنانە لیتی، ئیمە واز لە گوناھ ناھیتین تا شەری نەبینین، گۆرینی راستی لە ژیاندا دروست ناییت تا بە ھەموو دلی ئی دوور نەکەوینەوہ.

زۆر کەس ھەن که ناتوانن لە مانای راستی تۆبە بگەن، ھەندیک خەفەت دەخۆن که گوناھیان کردووہ و ھەوڵ دەدەن بە پرووالت خویان چاک بکەن لەبەر ئەوھی دەترسن گوناھەکانیان تووشی ئەشکەنجە و تازاریان بکات. بەلام ئەمە تۆبە راستی نییە،

و به لایه‌کی بۆ ده‌نارد هاواری لښ هه‌لده‌ستا
 و دانی به گونا‌هه‌کانیدا دنا تا‌کو خودا له
 سزادان پزگاری بکات، هه‌ر که پزگار ده‌بوو
 زۆری پښ نه‌ده‌چوو ده‌گه‌رپایه‌وه بۆ گونا‌هه‌کاری
 و سه‌رپه‌نجی خودا. خه‌فه‌ت و په‌شیمانی ئەم
 که‌سانه له هه‌له و گونا‌هه‌کانیان نه‌بوو،
 به‌لکو ترس و له رزی پزگارکردنی خۆیان
 بوو له سزای گونا‌هه‌کانیان. به‌لام کاتی‌ک
 مروّف دلی خۆی ده‌خاته ژۆر رکیفی گیانی
 خوداوه، ویژدان ده‌بزوی و زیندوو ده‌بیته‌وه،
 وه‌ک گونا‌هه‌بار هه‌ست به‌هه‌ندئ له قوولێ و
 عه‌داله‌تی یاسای پیروزی ئاسمانی ده‌کات که
 رێ‌باز و بنچینه‌ی فه‌رمانی خودا له سه‌ر زه‌وی
 و له ئاسمان، له دلیدا پرووناکیه‌که هه‌لدی‌ت
 ”ئه‌و پرووناکیه‌ی که هه‌ر مروّفیک بیته ئەم
 جیهانه‌وه پرووناکی پښ ده‌به‌خشن“ (یۆ‌حه‌ننا
 ۹: ۱). دل و ئەق‌لی گونا‌هه‌بار هه‌ستی به گونا‌هه
 ده‌کات، پاشان هه‌ستی به راست و دروستی و
 دادپه‌روه‌ری خودا ده‌کات، ترس دای ده‌گ‌رئ
 له وه‌ی که خه‌تا و پیسی دلی ده‌ربخات له
 به‌رده‌م دادگای خودا، به‌لام که گه‌وره‌یی
 و خۆشه‌ویستی و بڼگه‌ردی خودا ده‌بینی‌ت،
 ئاره‌زوو ده‌کات پاک بیته‌وه و بگه‌رپته‌وه بۆ
 رێ‌گای راستی په‌یوه‌ندی ئاسمانی. نوۆژ و
 پارانه‌وه‌ی داود دوا‌ی که‌وتنی پروونی کرده‌وه
 که چه‌ند له ناخه‌وه خه‌فه‌ت‌بار و په‌شیمانه
 له گونا‌هه‌کانی، هه‌ولێ نه‌دا گونا‌هه‌کانی
 خۆی داپۆشن و بچووکیان بکاته‌وه، چه‌زی
 نه‌کرد هه‌لبێت له ده‌ست سزای گونا‌هه‌کانی

که هه‌ره‌شه‌ی لښ ده‌که‌ن به‌لکو ده‌یخسته‌ن
 روو له پارانه‌وه‌ی نوۆزه‌کانیدا. داود خه‌رمانی
 گونا‌هه و خه‌تا و سه‌رپه‌نجیه‌کانی خۆی دی،
 بۆی ده‌رکه‌وت‌بوو که گیانی چه‌ند پیس و گ‌لا‌وه.
 رقی له گونا‌هه‌ستابوو نه‌فه‌رتی لښ ده‌کرد،
 نوۆژ و پارانه‌وه‌کانی هه‌ر بۆ لیخۆش بوون
 نه‌بوو، به‌لکو له هه‌مان کات بۆ پاک‌کردنه‌وه‌ی
 دل و گیانی‌شی بوو، ئاواته‌ خوازی خۆشی
 خواپه‌رستی بوو، ده‌ست به‌دووعا بوو بۆ
 ئەوه‌ی خاوی‌ن بیته‌وه و په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل
 خودا به‌سه‌تیتته‌وه، هه‌ر وه‌کو له دووعا‌کانیدا
 دیارن: ”به‌ختیار ئەو که سه‌یه که خه‌تای
 به‌خه‌شراوه، گونا‌هی داپۆشراوه به‌ختیاره‌ئه‌و
 مروّفه‌ی خودا گونا‌هی لښ نا‌گ‌رئ و فی‌ل‌گ‌زی
 له گیانیدا نیه‌“ (س‌رود ۳۲: ۱، ۲)

”خودایه به خۆشه‌ویستی و میهره‌بانیت

ره‌حمم پښ بکه

به‌سۆز و به‌زه‌یی فراوانت خه‌تا‌کانم بس‌ره

چونکه من له سه‌رپه‌نجی و گونا‌هه‌کانم ئا‌گادارم

و

هه‌میشه وان له‌به‌ر ده‌مدمدا

پاکم بکه‌وه به زوفا، خاوی‌ن ده‌بمه‌وه

بمشۆ، له به‌فر سپی تر ده‌بمه‌وه

خودایه دلێکی پاکم تیدا دروست بکه‌وه

گیاتیکی راست له مندا نوۆ بکه‌وه

له له به‌رده‌م پرووی خۆت دوورم مه‌خه‌ره‌وه

له گیانی پیروژ و مه‌رحمه‌متی خۆت بیته‌شم

مه‌که رزگارم که با به به‌خته‌وه‌ری

رزگاریت شاد بم

به گیانی بهخشنده و پر بهره که تی خۆت
 پشتیوانیم لێ بکه
 نه جاتم بده له گوناھی خوین، خودایه، ئەهی
 خودای رزگار کهرم
 زوبانم بهدەنگی بهرز ستایشی داد پهروهی و
 راستی و دروستیت دهکات.
 (سروود ۵۱: ۱-۱۴)

تۆبه کردنی تابه م جوړه له توانای
 ئیمه‌دا نییه، له سه‌رووی وزه‌ی ئیمه‌دا یه .
 ته‌نها له پڕی مه‌سیحه‌وه دپته‌ ده‌ست، مه‌سیح
 که سه‌رکه‌وت بۆ ئاسمان دیاری دا به‌خه‌لکی،
 یه‌کیک له و دیاریانه‌ تۆبه‌ بوو. لێره‌دا گه‌لێ
 که‌س به‌ هه‌له‌دا ده‌چن و سه‌رناکه‌ون له
 به‌ده‌ست هینانی ئه‌و به‌خشین و یارمه‌تییه‌ی
 که مه‌سیح ئاره‌زووی ده‌کات پێیان بدات،
 چونکه‌ وا بیرده‌که‌نه‌وه که ناتوانن به‌ره‌و
 پرووی مه‌سیح بینه‌وه ئه‌گه‌ر له پێشدا تۆبه‌یان
 نه‌کردبیت، تۆبه‌یه‌ که پڕگای لێخۆش بوون
 بۆ گوناه‌کانیان ده‌کاته‌وه. راسته‌ تۆبه‌ پێش
 به‌خشین ده‌که‌وێت، له‌به‌ر ئه‌وه‌ پێویسته
 بۆ که‌سانی گوناهبار و په‌شیمان. به‌لام ئایا
 ئه‌مه‌ مانای ئه‌وه‌یه‌ که گوناهبار نابیت به‌ره‌و
 پرووی مه‌سیح بیه‌تته‌وه تا تۆبه‌ نه‌کات ؟ ئایا
 تۆبه‌ کردن ده‌بن بیه‌ت به‌ کۆسپێک له‌ ئیوان
 گوناهبار و رزگارکه‌ردا؟

وته‌کانی خودا وامان فێر ناکات و نالیت
 گوناهبار ده‌بن تۆبه‌ بکات پێش ئه‌وه‌ی
 بانگه‌وازی مه‌سیح قبوڵ بکات ”وه‌رن بۆ لام
 ئەهی هه‌موو ماندوو‌ان و بارگرانه‌کان، من ده‌تان

حه‌سینمه‌وه،“ (مه‌تا ۱۱: ۲۸)، هێزی مه‌سیحه
 که ده‌مانبات به‌ره‌ و تۆبه‌ی راستی، هه‌ر وه‌کو
 په‌ترۆس پروونی کرده‌وه بۆ به‌نی ئیسرائیلیه‌کان
 و ووتی ”به‌م جوړه‌ خودا به‌ده‌ستی راستی
 سه‌رۆک و رزگارکه‌ری به‌رز کرده‌وه بۆ ئه‌وه‌ی
 تۆبه‌ و لێخۆش بوونی گوناه‌ به‌ ئیسرائیلیه‌کان
 به‌خشیت.“ (کرده‌وه ۵: ۳۱)، ئیمه‌ به‌ مه‌سیح
 لێ خۆشبوونمان ده‌ست گێر نابیت هه‌روه‌ها
 بێ ئه‌و تۆبه‌ شمان پێناکریت .

مه‌سیح سه‌رچاوه‌ی هه‌ر پرووداویکی
 راسته، هه‌ر ئه‌و ده‌توانیت دژایه‌تی گوناه‌ له
 دلماندا پڕوینیت، هه‌ر ئاره‌زوویه‌ک که به‌ره
 و راستی و پاکیمان ده‌بات، هه‌ر هه‌ست
 پێکردتیک به‌خه‌تا و گوناهمان، به‌لگه‌یه‌ بۆ
 کارکردنی گیانی مه‌سیح له‌ دلماندا.

مه‌سیح وتویه‌تی ”کاتیک له‌ سه‌ر زه‌وی
 به‌هه‌لواسراوی به‌رز ده‌کریمه‌وه هه‌موو
 که‌سیک بۆ لای خۆم پاده‌کیشم.“ (یۆحه‌ننا
 ۱۲: ۳۲)، مه‌سیح ده‌بن ده‌ری بخت بۆ
 گوناه‌کاران که وه‌ک رزگار که‌ریک ده‌مریت
 بۆ پاککردنه‌وه‌ی گوناھی جیهان، که
 ئیمه‌ی به‌رخێ خودا ده‌بینین به‌سه‌ر خاچی
 جه‌لجه‌سه‌وه، له‌مانای فیداکاری تیده‌گه‌ین،
 چاکه‌ و مېهره‌بانی خودا پڕپیشاندەرمان
 ده‌ییت بۆ تۆبه‌ کردن، مردنی مه‌سیح له
 پیناوی گوناه‌کاراندا خۆشه‌ویستی یه‌کی
 ده‌رخست که وه‌سف ناکریت، که گوناه‌کار
 له‌م خۆشه‌ویستی یه‌ ورد بووه، دلێ نه‌رم
 ده‌ییت، بیر و ئه‌قلی ده‌گۆریت، سرووشتی

تۆبە و پەشیمانی دېتە گېانی. پروو دەدا ھەندئ جار پېئیک لە خەلکی شەرمەزاری دەبن لە گوناھکاری یان و دەستی لئ ھەلدەگرن، بەلام بەو نازانن کە ئەو دەستی یارمەتی مەسیحە لە ئارەزوویەکی پاکەو بەرە و چاکەین دەبات، گېانیان پاکدەکاتەو، ویزدانیان زیندوو دەکاتەو، ژیانان بەرە و چاکە دەگۆرئ. مەسیح رایان دەکشیت پرواننە خاچەکە و ببینن چۆن ھەلۆسارو و چوار میخ کراو لە سەر گوناھی ئەوان، ویزدانیان دەزیوئنی، بەدکاری ژیانان و گوناھی قولی گېانیان بۆ دەردەکەوئت، پەي بەھەندیک لە راستی و دروستیەکانی مەسیح دەبن، ھاوار دەکەن (گوناھ چییە کە دەبن ئەم ھەموو قوربانییە لە پیناواد بدرئت بۆ ئەوھی لئی پزگار بیت؟ کە ئەم ھەموو خۆشەویستیە، ئەم ھەموو پەنج و زەحمەتەي دەوئت تا ئیمە بە گوناھ لە ناو نەچین و ژانی ھەمیشەیمان ھەبیت؟) لە وانەيە گوناھکار بەرانبەر ئەم خۆشەویستیە بوەستتەو و شەیتان پزگای بەرە و عیسای لئ بگرئت، بەلام ئەگەر خۆی نەدات بەدەست خراپەو ھەر دەبیت بەرەو مەسیح بچئت، ناسینی پزگای پزگار بوون لە گوناھ بەرەو خاچی دەبات و پروی تیدەکات، تۆبە دەکات و پەشیمان دەبیتەو لە گوناھەکانی کە بوونە ھۆی ئازاردانی پۆلەي خۆشەویستی خودا.

ئەو ھیزە ئاسمانییە کە سرووشت دەبووژینتەو و کاری لە سەر دەکات ھەمان

ھیزە کار دەکاتە سەر دلئ مرؤف و ھەول و ئارەزوویەکی تیدا دروست دەکات بۆ شتیک کە نیانە و جیھان ناتوانی ئەو ئارەزوویان بئیتتە دی. پرووخی خودا داویان لئ دەکات کە تەنھا داخواری ئەو شتانە بکەي کە ناشتی و ئاسوودەییان بۆ دەھئیتت، واتە خۆشی و چاکە و پروونکی و پاکي و پیرۆزی مەسیح . بە ھەموو پزگایەکی بینراو و نەبینراو پزگار کەرمان کار دەکاتە سەر گۆرینی ئەقلی خەلکی لە چاوچنوکی و لەزەتی گوناھەو بۆ خیر و بەرەکەتی بەرھەمداری خودا. بۆ ھەموو ئەو کەسانەي بئھوودە داوی خواردن و خواردنەویان دەکەون لە بیرە دانەپیوو سەرچاوہ پیسەکانی جیھان، پەيامی خودا بانگیان دەکات ”ئەوھی تینویتی با بیت، وە ھەر کەسێک دەیوئت با ئاوی ژیان بەخۆرایی وەر بگرئت“ (بینایی ۲۲: ۱۷). ئیو ئەي ئەوانەي دلئان ئارەزووی شتیک بەرزتر و باش تر دەکات لە وەي کە ئەم جیھانە پئی داون، بزائن کە ئەم ئارەزووہ دەنگی خودایە بۆ ویزدانئان، داوای لئ بکەن تۆبەتان پئ بەخشئ، مەسیح- تان بۆ دەرخت لە خۆشەویستی بئ پانئدا، لە پاکي و بئگەردی تەواوئدا. ژیانئ مەسیح نمونەي پزگاییکە کە یاسای ئاسمانئ تیدا بەدی دەکرئت، خۆشەویستی بۆ خودا و خۆشەویستی بۆ مرؤفە، چاکي و خۆشەویستی جەوھەری ژیانئ عیسای بوو، کە ئەو بەدی دەکەین پیسی و گوناھی خۆمان بۆ ئاشکرا دەبئت، داوای پەحمەت و لئبوردن دەکەین.

ئېمە لە وانە خۆمان ھەلخەلەتېنن ، ھەر وەکو
 ”نېكۆ دېمۆس“ کردی، كەوا بزائین ژيانی ئېمە
 راستە، رەوشتمان دروستە، پېويستمان بەوھ
 نېيە كە لە بەردەمی خودا وەك گونھكارێكى
 ئاسایی سەر نزم بكەین، بەلام كاتێك پووناكى
 مەسیح گېانمان پووناك دەكاتەو، ئەوسا
 دەبینن كەدەوێ ژيانمان چەند پېس بووھ
 بەھۆی خۆپەسەندی و دل رەقی و دوژمنابەتی
 خودا، ئینجا تێدەگەین كە راستی و دروستی
 ئېمە وەك پەرۆبەكى پېس وایە. تەنھا خۆینی
 مەسیح دەتوانن لە پېسی و گلاوی گوناھ
 خاویتمان بكاتەو، دلمان نوێ بكاتەو و امان
 لێ بێت كە لە رەوشتی مەسیح بگەین.

تیشكێك لە مەزنی خودا و ترووسكەيەك
 لە پاکی مەسیح بچتتە ھەر گېائێكەو، ھەر
 لە كە و پېسی و گلاویبەكى تێدا ھەبێت بە
 ئازاروھە ئاشكرای دەكات، ھەر ھەلە و كەم
 و كووپرێبەكى ھەبێت دەیخاتە روو، ئارەزووی
 گلاو و خراپەكاری، دل رەقی و دەم پېسی
 دەردەخات، كەدەوێ داوین پېسی و شكاندنی
 یاسای خودا دەخاتە بەرچاو گوناھكاران،
 بە جۆرێك لە ئازار و نارەحەتێدا خۆی
 دەبیتت لە ژێر كار تێكردنی گيانی خودای
 دل پشكێنەر، گوناھبار كە خوو رەوشتی پاك
 و بێ گەرد مەسیحی بۆ دەردەكەوێت رقی لە
 خۆی دەبیتتەو. كاتێ دانیاڵ پێغمبەر، پەيام
 ھێنەری ئاسمانی دی كە چ شكۆ و مەزنیبەكى
 وا بەدەرەوھە، تاس بردیەوھە و ھەستی بە
 ناتەواوی و لاوازی خۆی كرد، ئەم دیمەنە

سەیرەى بەم جۆرە وەسف كرد ”ھێزم تێدا
 نەما، پاکی و خاوتېنیم گۆرا بە پېسی، ھێزم بۆ
 داينن نەكرا“ (دانیاڵ ۱۰: ۸) گيانێك بەم جۆرە
 روحی مەسیح كاری تێكردبیت رقی دەبیتتەوھ
 لە خۆشەويستی خۆی پشت گۆئ دەخات، لە
 پێگەى راستی و دروستی مەسیحەو بەدوای
 پاکی دلدا دەگەرێ، كە لە ھارمۆنى دايبە لەگەل
 یاسای خودا و سېفاتی مەسیح . پێغمبەرى
 پۆلس، دەربارەى كەدەوێ دەرەوھى خۆی
 ووتى ”لە راستی و دورستی بە پێى شەرعیەت
 بێ كەم و كورپى بووم“ (فېلیپى یان ۳:
 ۶)، بەلام كاتێك پۆلس سرووشتی گيانی
 شەرعیەتی ووشە بە ووشە بۆ دەرکەوت، خۆی
 بە گوناھبار دی، كە شەرعیەتی لەگەل ژيانی
 دەرەوھى خۆیدا بەراورد كرد، بەراورد كردنێكى
 پرواڵەتی ھەرەوھەكو خەلكى دەیکەن، خۆی بێ
 سەرزەنېشت بېنى ، بەلام كاتێك ورد بووھ و
 پروانى لە قولای یاسای پېرۆز، خۆی بەو جۆرە
 دی كە خودا بېنى، لە شەرما ملی كەچ كرد و
 دانینا بەگوناھى خۆیدا و ووتى ”من لە وەوبەر
 بە بێ یاسا ژیاوم، بەلام كە فەرمان ھات،
 گوناھ ژیاپەوھە و من مردم.“ (رۆما ۷: ۹)، كاتێك
 ناوھەرۆكى رۆحی یاسای ئاسمانی بۆ دەرکەوت،
 گوناھ و گلاوی گوناھى لێ ئاشكرا بوو، ھەرەوھا
 لە خۆرازیوونېشى نەما.

خودا ھەموو گوناھەكان وەك یەك
 نایینن حیسابى وەك یەکیان بۆ ناکات، خەتاکان
 لە پەلە جیاچايدا دادەنن و دەیان خەمڵینتت،
 گوناھ پچووگ نایبیتتەوھ ھەرچەندە لە دیدەى

ٲهوهی ٲیچهوانهی سیفاتی چاکه و دژ به
خۆشهویستی ٲاکی ٲهون. ٲهوهی دهکهوٲته
گوناهٲکی گهروهه له وانیه ههست به گونا
و شهرمهزاری بکات و خۆی لاواز و ٲیدهرتان
ببیتت له ٲزگار بوونی له و بهلایه، هانا دهباته
بهردرگای رهحمتی مهسیح، بهلام کهسانی
زالم له خۆبایی و خۆپهسهند ههست
بهوهناکهن که ٲیوستیان به کهس ههٲیت،
درگای دلیان به ٲووی مهسیحدا دادهخن، له

مرۆفدا بچووک بیت، لهبهردهوهی حوکمی
مرۆفکهمر و کووٲ و ناتهواوه، خوداکارهکان
وهکو خۆیان دهبینی و دهیان خهملٲیت،
خهلکی سهردخۆش به چاوی نزم سهیر
دهکهن و دهلٲن که گونا لهٲیان ناگهٲیت بچنه
بهههشت، له کاتٲکدا زالم و زۆردار و
خۆپهستان و له خۆبایی بوان و چاوچنۆکان
بٲ سزا و سهرزهنیشت دههٲلنهوه، ٲهم
گوناهانه به تایهتی دوژمنی خودان، لهبهرد

و خېر و چاکه و بهخشینه خوږيان بڼ بهش دهکهن که مهسیح هاتووو پټيان بهخشیت. ئەو باجگره هه ژاره‌ی که پاراپیه‌وه و ووتی "خودایه به منی گوناھکار په‌حم بکه" (لوقا ۱۸: ۱۳)، خووی به پیاوټکی به‌دکار ژمارد، خه‌لکی تریش هه‌ر به هه‌مان چاو سه‌یریان ده‌کرد، به‌لام ئەو بیني که پځ ویستی به یارمه‌تی خودا هه‌یه، به باری سه‌نگینی گوناھی شه‌رمه‌زارییه‌وه هاته به‌رده‌می خودا، داوای په‌حمه‌ت و به‌خشیني کرد، بو‌گیانی خودا دل‌ی کرده‌وه، تا به‌چاکه و نه‌رمی خووی له هیزی خراپه و گوناه‌پرگاری بکات. به‌لام پارانه‌وه‌ی فه‌ریسی پر بوو له گیانی به‌خو نازین و له خوږیایی بوون که به‌لگه‌بوو له سه‌ر ئەوه‌ی دل‌ی داخستبوو له کاربټکردن و په‌حمه‌تی گیانی پیروژ. له‌به‌ر دووری له خودا هه‌ستی به پیسی و گلاوی خووی و به پټویستی و یارمه‌تی خودا نه‌ده‌کرد، له‌به‌ر ئەوه هیچی ده‌ستگیر نه‌بوو. ئەگه‌ر گوناه و خه‌تای خوټ ده‌بینی، جاوه‌پئ مه‌که‌ت اخوټ چاک بکه‌یت، خه‌لکټیکی زوژ هه‌ن وا ده‌زانن که شایسته‌ی ئەوه نین بین بو لای مه‌سیح، ئایا چاوه‌پټی ئەوه ده‌که‌یت بو‌خوټ خوټ چاک بکه‌یت؟ "ئایا به‌ه‌شیشیه‌ک ده‌تواټیت پټستی خووی، وه پلنگ خالی خووی بگو‌پټ؟ ئەگه‌ر وایه ئیوه‌ش ده‌توانن ئەی فیر بوانی شه‌پو خراپه." (نارۆمیا ۱۳: ۲۳). یارمه‌تی دانمان ته‌نها هه‌ر له خوداوه‌یه، ئیمه‌ نابی چاوه‌پټی هه‌لی باشته‌ر بکه‌ین، یان چاوه‌پټی پازی کردنی به هټزتر و سرووشتی و خووی

پیروژتر بکه‌ین. ئیمه به‌ته‌نها خوږمان ناتوانین هیچ بکه‌ین، به‌لکو پټویسته بین بولای مه‌سیح به‌و جوړه‌ی که هه‌ین. با‌که‌س خووی فری و نه‌دات و ابزائیت که خودا چونکه خاوه‌ن خو‌شه‌ویستی و میهره‌بانیه‌کی فراوانه، دواکه‌س پرگار ده‌کات هه‌تا ئەوانه‌ش که خېر و چاکه‌ی ئەویان په‌ت کردۆته‌وه. گوناه نه‌خو‌شیه‌کی سامناکه، پرگار بوون لای مه‌ حاله ته‌نها له پټی پوونکی خاچه‌وه نه‌ییت. ئەوانه‌ی که سوورن له سه‌ر ئەوه‌ی که خودا فره‌ باشه و گوناھکار سزا نادات، با بروانه خاچی جه‌لجه‌سه. له‌به‌ر ئەوه بوو که مه‌سیح بو‌پرگاری مروټ له هیزی پیس و گلاوی گوناه پټیگه‌کی دی نه‌دۆزییه‌وه، نه‌یده‌توانی ژیاټیکی پوو‌حییان بو‌ بگه‌پټټه‌وه، گیانی هاوه‌بشی له‌گه‌ل پیروژه‌ندان، جگه له پټگی ئەو قوربانیه مه‌زنه، که تاوانی گوناھی گرته ئەستۆ و له جیاتی گوناھکار زه‌حمه‌تی کیشا و مرد. خو‌شه‌ویستی و زه‌حمه‌ت و مه‌رگی پو‌له‌ی خودا گه‌واهی له سه‌ر خراپه‌ی گوناه ده‌دن، مروټ ئاگادار ده‌که‌نه‌وه که هیوا نییه بو هه‌له‌هان له ده‌ست هیزی گوناه، وه ئوم‌ید نییه بو‌ده‌ست که‌وتنی ژیاټیکی هه‌میشه‌یی، ئەگه‌ر له پټگی ملکه‌چی ته‌واوی گیانه‌وه نه‌ییت بو مه‌سیح. هه‌ندئ جار ئەو که‌سه‌ی که په‌شیمان نییه له گوناھی هه‌ول دها پاکانه بو‌ خووی بکات به‌راورد کردنی خووی له‌گه‌ل که سانی زانای ئیو مه‌سیحیه‌ت و ده‌لی (منیش وه‌کوو ئەوان زیاتر قوربانی نادهن و زیاتر له خو‌بو‌رد

نین، له من زیادتر وریا و به ناگا نین، ئەوانیش وهک من حەز له ربابوردن و خوۆشی ژانی خوێان دهکەن) بهم جوۆره پاکانه له گوناھی خوێان دهکەن به بهراورد لهگهڵ گوناھی خه لکی، به لأم نازانن که هه له و گوناھی خه لکی هه له و گوناھی ئیمه کهم ناکاتهوه، له بهر ئەوهی خودا و پنهی مروۆفیکی ناتهواوی به ئیمه نه به خشیوه به لکو پۆلهی پاک و بێ له کهی به ئیمه به خشی تا نمونهی ئەو بین . ئەو که سانهی سه رزه نشتی خوو رهوشتی زانا مه سیحه یه کان دهکەن و هه له کانیان ده بینین، ده بێ خوو رهوشتی خوێان که لیک جواتر و باشت بیت، جیگای مه دح و سه نای خه لکی بن . ئەگه ر بێر و رایه کی به رز تریان هه یه له وهی که خوو رهوشتی مه سیحی ده بێ چۆن بیت، ئایا گوناھی ئەوان زیادتر نی یه ؟ ئەوان پاستی ده بینن و ده زانن به لأم دوای ناکه ون و کرداری پێ ناکه ن . وریابه ، تۆبه کردن و وازهینان له گوناه دوانه خهی، بگه پێ به دوای پاککردنه وهی دڵ له رێگهی مه سیحه وه، که لیک کهس له م پاستیه نه گه شتن و زیانیکی هه میشه بیان له کهوت، من لێره دا نادویم له سه ر کورتی ژیان و دنیایا نه بوون له ئەنجامی، به لأم دواخستن مه ترسیه کی سامناکتری هه یه له وهی که ئیمه ده رکی پێ ده که یین، هانا نه بردنه بهر ده رگا و گیانی پیروزی خودا و دواخستنی تۆبه و خو پاککردنه وه له گوناه مانای ئەوه یه که ئیمه مانه وه له ئیو گوناهدا هه لده بژێرین له جیاتی رزگار بوون و هانا بردنه بهر رهحمه تی خودا.

گووێ پینه دان و به ئاسان گرتنی گوناه هه ر چهنده بچوو کیش بیت ده مانخاته به رده م زیانیکی گه وره وه، ئەگه ر ئیمه گوناه نه به زینن ئەو ده مان به زینت و مأل وێرانمان ده کات . ئاده م و حه وا وایان ده زانی خواردنی به ری دره ختیک که خودا رێگهی پێ نه دا ون کارێکی ئەوه نده بچوو که که نایته هۆی ئەو هه موو زه ره ر و زیان و چرمه سه ره یه که خودا وریای کرد بوونه وه لپی، به لأم ئەم کاره بچوو که یان ده ست درێژی و سه ریچی بوو له یاسای پیروژ و نه گوۆری خودا، ئەم سه ریچییه مروۆفی پچراند و له خودای جیا کرده وه، لافاوی مه رگ و ئازار و ده رده سه ری و مأل وێرانی به جوۆریک رووی کرده ئەم جیهانه که وه سف نا کریت، له و کاته وه هاوار و شیوه ن به رز بوۆه له نه وه یاکه وه بو ئەوه یه کی دی، بوونه وه ران هه موو که وتنه ناله و ئازار له ئەنجامی یاخی بوونی مروۆف، ئاسمان بـش هه ستی به سه رکه شی مروۆف کرد دژ به خودا، خاچی جه لجه سه هه میشه ئەو قوربانییه سه ریر و گه وره یه دیتته وه یادمان که ده بێ بدریت له ئەنجامی سه ریچی و ده ست درێژییه ک، هه ر پشت گووێ خستن و ره تکرده وهی چاکه و به خشنده یی مه سیح کاردا نه وه یه کی هه یه له ده روونماندا، دڵ ره ق و بێ وره و بێ ناگامان ده کات، نه ک هه ر به ته نها مه لیمان به لایگو تپرایه لی مه سیح دا که م ده کاته وه به لکو که م تواناشمان ده کات له گو تپرایه لی بو گیانی پیروزی خودا و به ده نگه وه هاتی پارانه وهی

به‌سۆزی. گه‌لېک که‌س هه‌ن هه‌ولئ ئارام کردنه‌وه‌ی وێژدان په‌رئشانی خۆیان ده‌ده‌ن وایده‌گه‌ن هه‌رکاتیک بیان‌ه‌وئت خۆیان ده‌توانن ره‌وشتی خراپی خۆیان بگۆرن، ده‌توانن پێبازی ژبانی خۆیان بگۆرن، هه‌ر چه‌نده به‌بايه‌خه‌وه گۆئ پابه‌لئ بانگکردنی ره‌حمه‌تی خودا نه‌بوین و سه‌رپێچیان له‌ گیانی پیروۆزی خودا کردبج، یان به‌لای شه‌پتانی‌شدا دایان شکاندیئت. به‌لام ئەمانه هه‌موو هه‌ر وا به‌ ئاسانی ئەنجام نادرئت، چونکه خوو ره‌وشت و زانیاریان به‌ تپه‌ر بوونی رۆژگار وا دارپێزراوه که چه‌ند که‌سیکیان نه‌بئت ئەوانی دی ئاره‌زوو ناکه‌ن وئنه‌ی لئکچووی مه‌سیح بن. هه‌ر ره‌وشتیکی چه‌وت و ئاره‌زوویه‌کی گوناهاکاری چاره‌سه‌ر نه‌کرئت و بدرئت به‌ده‌میه‌وه ده‌توانئت هه‌تزی کاریگه‌ری ئینجیل که‌م بکاته‌وه، هه‌ر چاوپۆشینیکی له‌ گونا ده‌توانئت کینه و بیزاری گیانی دژ به‌خودا به‌هه‌یز بکات. ئەو که‌سه‌ی که‌ سیفاتی کفر و برن ئاینی خۆی ده‌رده‌خات، پێشانی ده‌دا که بێباکه و گۆئ ناداته‌ پاستی و پیروۆزی یاسای ئاسمانی، چی چاندووه ئەوه‌ دروئنه‌ ده‌کات. له‌ ووته‌کانی خودادا هه‌ره‌شه‌یه‌کی وا ترسناک ده‌رحق به‌ کمدانانی شه‌ر و گونا نه‌یه‌ وه‌ک له‌ ووته‌ی ئەو پیاوه‌ دانایه‌دا هاتووه و ده‌لئت که‌ گوناهاکار ”به‌هه‌تی گوناھی خۆی ده‌گیرئت“ (په‌ند ۵: ۲۲) . مه‌سیح ئاماده‌یه‌ له‌ گونا په‌رگارمان بکات، به‌لام بۆ ئەم کاره‌ زۆرمان لئ ناکات. ئەگه‌ر ئیمه‌ خۆمان سوور بین له‌ سه‌ر خراپه‌،

ئاره‌زووی په‌رگار بوون نه‌که‌ین، ئەگه‌ر ره‌حمه‌ت و به‌خشنده‌ی ئەو قبول نه‌که‌ین، ئیتر ئەو ده‌توانن چیمان بۆ بکات ؟ ئیمه‌ به‌ره‌تکردنه‌وه‌ی خۆشه‌ویستی ئەو خۆمان له‌ ناو ده‌به‌ین ”ببینن، ئیستایه‌ کاتی قبول کردن، ببینن، ئیستایه‌ رۆژی په‌رگاری“، ”ئه‌مه‌رۆ، ئەگه‌ر گوئتان له‌ ده‌نگی خودا بوو، دلتان ره‌ق نه‌بئت.“ (۲ کۆرنسۆس ۶: ۲)، (عیبارنه‌کان ۳: ۸، ۷). ”مروؤف ده‌روائیه‌ چاوو رواله‌تی ده‌روه‌ه، به‌لام خودا ده‌روائیه‌ دل.“ (ساموئیل ۱۶: ۷)، به‌لن، ده‌روائیه‌ دلئ مروؤف که‌ جوژه‌ها ناکۆکی و هه‌ستی خۆش و ناخۆشی تئدایه‌، دلئ سه‌ر لئشپواو، که‌ په‌ له‌ درۆ و گونا و پیسی. خودا هه‌موو مه‌بست و راز و نیازیک ناو دل ده‌بینئ . ئەه‌ی گوناهاپار روو بکه‌ره‌ خودا، به‌هه‌موو خراپه‌ و پیسیه‌که‌وه‌ خۆتی بخه‌ره‌ به‌رده‌م، هه‌موو نه‌ئینی به‌کی دلئ خۆتی بۆ ده‌رخه‌ چونکه ئەو ئاگای له‌ هه‌موو شتیکیه‌، هاوار بکه‌ و وشه‌کانی داود بلئروه‌ه که‌ ووتی ”خودایه‌ بم پشکنه‌و دل‌م بناسه‌، تا‌قیم بکه‌ره‌وه‌ بیرو پام بناسه‌، ببینه‌ ئەگه‌ر له‌ سه‌ر پێگای چه‌وت و خراپه‌م بمخه‌ره‌ سه‌ر پێگای پاستی هه‌میشه‌ی“ (سروود ۱۳۹: ۲۳، ۲۴). گه‌لئیک که‌س هه‌ن ئاین به‌ شیوه‌ی بیرکاری په‌تی (عه‌قلانی) له‌ وئنه‌ی خودا ناسیدا قبول ده‌که‌ن، له‌ کاتیکدا هه‌شتا دل‌بان پاک نه‌بۆته‌وه‌، با نوئژ و پارانه‌وه‌یان ئەمه‌ یئت ”خودایه‌ دل‌کی پاکم تئدا دروست بکه‌، گیانئیکی پاست له‌ ده‌رومندا نوئج بکه‌وه‌“ (سروود ۵۱: ۱۵) پاسته‌

لەگەڵ دەروونی خۆت، ھەموو ھەولێک بەدە
 بۆ بە تەنگەوێ ھاتن و راستی، ئەگەر لە
 بەردەم مەترسی لە دەستدانی ژیاڵیشتا بێت،
 ئەمە کارێکە کە دەبێ لە نێوان خۆت و خودادا
 یە کلا بێتەو، چونکە پشت بەستن بە
 ھېواھێکی خەیاڵی، ئەم کارە بە تەنھا بەسە بۆ
 لە ناو بردنمان وشەیی خودا لە نێو پارانەوێ
 نوێژدا بخوێنە، یاسای خودا، ژیاڵی مەسیح،
 برۆای پاکیی و پیرۆزی بۆ تۆ دەناسنیت، کە
 ”بێ ئەو کەس خودا نابیت” (عیبارنەکان ۱۲:
 ۱۴)، لە سەر گوناھەکانت پازیت دەکات،
 پێگەیی پزگاریت بەروونی بۆ دەردەخات، گۆی
 راپەڵ بە لە دەنگی خودا کە لەگەڵ گیانت
 دەدوێت، کە ھەست بە گەورەیی گەنا و
 دەکەیت، و خۆت بۆ ئاشکرا دەبیت بەو
 شتێوھێ کە ھەیت، ئەسلیمی ناوئەمیدی مەبە
 مەسیح لە پێناوی پزگاری گوناھکاراندا ھات.
 چ خەشەوێستیەکی سەیرە! ئێمە لەگەڵ خودا
 ئاشت نابینەو، بەلکو ئەو لە پێگەیی
 مەسیحەو ”جێھان بە خۆی ئاشت دەکاتەو”
 (۲ کۆرنسۆس ۵، ۱۹)، خودا بەخۆشەوێستی و
 بەزەییوھە دلنەوایی مندالانی ئاوارەیی دەکات،
 ھێچ باوکیک لە بەشەری سەر پرووی زەوی
 ھێندە ھێمن و ئارام نییە کێ وەکو خودا
 بەخشنەو و بە سۆزە بۆ گوناھکاران؟ ئایا لێو
 مرۆڤ پارانەوێ پێ لە ھەست و ناسکتری
 ھەلپشتووھە بەو جۆرە کە خودا دەیکات بۆ
 مرۆڤی سەر لێشتیواو؟ راستە، ھەموو
 بەلێنەکانی، وریا کردنەوھەکانی، بریتین لە

شەمالی خۆشەوێستیەکی بێ وێنە. کە شەبتان
 دێ دلت کرمی دەکا و پیت دەلێت تۆ
 گوناھکاری، گوناھکاری گەورە. پرووت بکەرە
 پزگارکەرت و لە گەورەیی و دەسەلاتی ئەو
 بدوێ، پوانین لە پروونگی ئەو یارمەتیت دەدا
 کە دان بە گوناھەکانتدا بێتیت، بەلام بە
 دوژمن بلێ ”عیسا مەسیح ھات بۆ جێھان کە
 گوناھکاران پزگار بکات” (۱ کۆرنسۆس ۱؛ ۱۵)،
 عیسا پرسیاریکی لە سومعان کرد سەبارەت
 بەدوو قەرزار، بەکیکیان قەرزێکی کەمی لە
 سەربوو ئەوێ کەیان قەرزێکی زۆر،
 سەرۆکەکیان لە ھەردوکیان خۆش بوو،
 کامیان سەرۆکەکی زیادتر خۆش دەوێ و
 سوپاسی دەکات؟ سومعان لە وەلامدا ووتی
 ”ئەوێ زیادتر بەخشاو” (لوقا ۷؛ ۴۲)، ئێمە
 گوناھکاری گەورە بووین بەلام مەسیح مرد تا
 ئێمە بێخەشریین، گەورەیی و لە خۆبوردن و
 قوربانییەکانی مەسیح شایستەیی ئەوھن کە
 تکی لێخۆش بوونمان بۆ بکات لە لای باوک.
 ئەوانە کە خودا زیادتر بە خشیونی پتر
 ئەویان خۆش دەوێ، نزیکتەر دەبن لە عەرش
 بۆ ستایشی خۆشەوێستی و قوربانی بێ پایانی
 ئێمە ھەر چەند پەیی بەرین بە خۆشەوێستی
 خودا باشتر سرووشتی بەدی گوناھناسین و
 دەزانین کە چەند شتیکی خراپە، کاتیک تی
 دەگەین لە خۆبەخت کردنی بێ سنووری
 مەسیح کە لە پینا و ئێمەدایە کردوویەتی دلمان
 لە سۆز و پەشیمانیدا دەتوتتەو.

دان پیدانان

خۆماندا بئیتین، چونکه هەر ئهو دهنائیت بمان به خشیت، ههروهها با بۆ یه کتر دان به ههلهی خۆماندا بئین، ئهگه ههله یان خراپه یه کت کردوو به رانه بهر به هاورپیت یه دراوسپیت، فه رمانی سه رشانته که دان به چه وتی خۆتدا بئیت، ههروهها ئه رکی ئه ویشه که لیت ببورپیت، پاشان پئویسته بپارپته وه که خودا بتهه خشیت، چونکه ئهو که سه ی که تو دلت بریندار کردوو مو لکی خودایه، ئه گه ر زیانت لئ دا تو گونا هت کردوو دژ به خودا که دروست که رمانه . دوا ی دان پیدانان به گونا ه کیشه که ده برپته به رده م ناو بژیکه ری راستی، که وره ترین سه روکی که هه نه ئهو "له هه موو روویه که وه کو ئیمه تا قی کراوه ته وه، و بی گونا هه" که وا "پشتگیر و ئاگادارمانه له لاوازیدا" وه دهنوانی له هه موو له که یه کی گونا ه پاکمان بکاته وه (عبیرابه کان ۴: ۱۵). ئهو که سانه ی گیانیان مل که چی خودا نه کردوو دانیان به گونا هه کانپاندا نه ناوه، هیشتا یه که م مه رجی وه رگرتی ره حمه تی خودایان قوبول

"ئهو ی گونا ه ی دا پۆشی سه رناکه وئ و ده رنا پیت، به لام ئهو ی دانی پیداییت و وازی لئ به ئیتت ره حمی پیده کرپت" (په ند ۱۳: ۲۸)، ئهو مه رجانه ی که خودا دای ده ئیت بۆ به ده ست هینانی ره حمه ت و لیخۆش بوونی، ئاسان و داد په روهر و ساده یه، له پیناوی لئ بوردن گونا هماندا خودا داوا ی کاریکمان لئ ناکات که تووشی نا ره حه تی بین، داوا ی گه شتی دوورمان لئ ناکات که ژیانمان دوو چاری نا ره حه تی بکات بۆ چوونه حه ج و سه ر مه زاری، ئه مرمان پئ ناکات ئازاری گیان و نه فسی خۆمان بده ین به رانه بهر لئ بوردن و پاک کردنه وه ی گونا هه مان. خودا ته نها داوا ی ئه وه مان لیده کات که به راستی دان به گونا ه ی خۆماندا بئیتین و ده ستی لئ هه لگرین تا ره حمه ت و لئ بوردن ئه وه مان پئ بگات . یاقوبی پیغه مبه ر ده لئ "لای یه کتر دان به گونا هه کاتاندا بئین، له پیناوی یه کتردا نوپژ بکه ن و بپارپته وه تا چا کینه وه" (یاقوب ۱۶: ۵)، با له بهر ده م خودا دان به هه له ی

کارکردنه بۆ سه‌لماندنی گوناھێکی دیاریکراو،
 ڕه‌نگه‌ سروشتی گوناھه‌که‌ له‌ و جۆره‌ بێت
 که‌ ده‌بێ ته‌نها بېرێته‌ به‌رده‌م خودا یان
 ڕه‌نگه‌ له‌ و جۆره‌ گوناھانه‌ بێت که‌ راست
 نییه‌ دانیان پێدا بنرێت لای ئه‌و که‌سه‌انه‌ی
 که‌ به‌هۆیانه‌وه‌ تووشی زیان و چه‌رمه‌سه‌ری
 هاتوون، یان له‌ وانه‌یه‌ سیفه‌تێکی گشتیان
 هه‌بێت ئه‌و کاته‌ ده‌بێ دان پێدانه‌که‌ گشتی
 بێت. به‌لام ته‌واوی دان پێدانان ده‌بێ دیاری
 کرابێت، وه‌ په‌یوه‌ندی به‌ سروشت و بابته‌ی
 ئه‌و گوناھانه‌وه‌ هه‌بێت که‌ کردومانن و دانیان
 پێدا ده‌بین.

له‌ سه‌رده‌می ساموئیل ئیسرائیلیه‌کان له‌

پێی خودا لایان دا، له‌ ئه‌نجامی تووشی

زیان و ناره‌حه‌تی بوون، له‌به‌ر

ئه‌وه‌ی باوه‌ڕیان به‌ خودا

نه‌مابوو، به‌ چاوی

نه‌کردووه‌، ئه‌گه‌ر ئیمه‌ له‌ کانگای دلمانه‌وه‌
 دان به‌ گوناھه‌کانماندا نه‌بین، به‌ دڵیکی
 پاک و به‌پراستی له‌ هه‌له‌کانمان نه‌دوین، وه‌
 به‌ چاویکی سه‌ره‌زنه‌نش و خراپه‌وه‌ سه‌یری
 گوناھه‌که‌ین، مانای ئه‌وه‌ی ئیمه‌ هه‌رگیز به
 پراستی داوای به‌خشینی گوناھمان نه‌کردووه‌،
 ئه‌گه‌ر داوامان نه‌کردبێت هه‌رگیز ناشتی و
 په‌حمه‌تی خودا نابین. هه‌چ هۆیه‌ک نییه‌ که
 له‌ به‌خشینی گناه و په‌حمه‌تی خودا بپه‌شمان
 بکات جگه‌ له‌ وه‌ی که‌ خۆمان ئاره‌زوومه‌ندین
 سه‌ردانه‌وین له‌ به‌رده‌م خودا و گوێپه‌له‌ی
 ووشه‌ی راست بین. خودای گه‌وره‌ له‌م
 باره‌یه‌وه‌ به‌ ئاشکرا بۆی ڕوون کردوونه‌وه‌ که
 دان پێدانان به‌ گوناھه‌کانمان چ له‌ دڵی خوتدا
 به‌ ته‌نها یان به‌ ئاشکرا بێت، پێویسته‌ له‌ کانگای
 دڵه‌وه‌ ده‌ربچێت و ده‌ربڕینی ئه‌و ئازاردانه
 بێت، نابێ به‌ زۆر له‌ زمانی گوناھکار بکیشێته
 ده‌رێ یان هه‌ر قسه‌ و ووشه‌ی به‌ تال بێت به
 بچ ئه‌وه‌ی هه‌ست به‌ زۆری گوناھی خۆ و
 نه‌فهره‌ت کردن و په‌شیمانی بکات. دان پێدانانی
 پراستی و دروست به‌ گوناھدا که‌ به‌ره‌و ڕیگای
 په‌حمه‌ت و به‌خشینی میه‌ره‌بانی بچ پایانی
 خودا ده‌چێ، ئه‌وه‌یه‌ که‌ له‌ ناخی ده‌روون و
 و کانگای دڵه‌وه‌ ده‌رده‌چێت، هه‌ر وه‌ک داود
 ده‌لی “خودا له‌ دڵ شکاوانه‌وه‌ نزیکه‌، و ئه‌وانه
 ڕزگار ده‌کات که‌ ڕووحی په‌شیمانان هه‌یه‌”
 (سروود ۳۴: ۱۸). دان پێدانانی پراستی هه‌میشه‌
 ڕیگا و سیفه‌ت و ناو و نیشانی دیاری کراوی
 خۆی هه‌یه‌، مامه‌له‌ی خۆی هه‌یه‌، مامه‌له‌ و

گومانه وه سه بری توانای خودایان ده کرد که بیان پارێزێ و به رگری له بوونیان بکات، پرویان وه رگێرا له خودای فه رمان په وای جیهان که هه موو کارێکی به دهسته، ئاره زوویان کرد که پادشای خۆیان هه بیته وه ک میلیله تانی دراوسێیان، ئاشتی و ئاسووده بیان نه دی تا پرویان نه کرده بهر ده رگای په حمه تی خودا، و به سامۆنیل یان ووت ”ئیمه به دیه کی ترمان خسته سه ر گونا همان که داخوازی پادشای خۆمان کرد.“ (سامۆنیل ۱۲: ۱۹)، سه پله یی و په نه زانین بوو که تووشی ئازار و نار په حه تی کردن و له خودا دای برین. دانپێدانان له لایه ن خودا وه قبوول ناکرێت ته گه ر تۆبه و خو چاککردنی دلسۆزانه ی له گه ل دا نه بیته، پێویسته بریاری گوپینی ژیان بدرێت، هه ر کارێکی خرابی دژ به خودا ده به ج بخریته که نار و سه رزه نشت بکرێت ته مه ش دپته دی له ته نجامی دان پێدانان و په شیمانیه کی راست له سه ر گونا ه. به لام ته و کاره چاک و خێرانه ی که ده به ج خۆمان بیکه ین، به پروون و ئاشکرا خراوته به رده ممان ”خۆتان بشوون و خۆتان پاک که نه وه، به دکاریه کانتان له به رچام لابه ن، واز له کاری خراب بینن فێربن کاری چاکه بکه ن، به دوا ی راست و دادپه روه ریدا بگه رپین، سه ته م لیکراوان پرگار که ن، په حم بکه ن به هه تیوان، بپوه ژنان پپارێزن“ (ئه شعیا ۱: ۱۶، ۱۷) ”ته گه ر به دکاریک بارمه که ی بداته وه، ته وه ی دزیویه تی بیکه ر پێتته وه، به دلّه وه رپنگای یاسای ژیان

بگریته دوور له به دکاری و گونا ه، بیکومان ده ژێ و نامرئ.“ (حه زقیل ۳۳: ۱۵)، پۆلس له کاری تۆبه ده دوئ و ده لئ ”سه یر که ن ته وه غه مباریه ی له خودا وه هات، چی له ئیوه دا دروست کردووه، چ په رۆشیه ک، چ چه زیک بو داد په روه ری! به مانه ئیوه ده رتان خست له و شتانه هه مووی به تاوانن که پرووی داوه“ (۲ کۆرنسۆس ۷: ۱۱) کاتیک که گونا هه ستی په وشته ده کوژئ، گونا هکار والی ده کات که م و کووپه کانی خو ی نه بیته، هه ست به زۆری خه تا و گونا هه کانی نه کات که کردوویه تی تا ته و ملکه چی هیز و ئامۆژگاریه کانی گیانی پیرۆز نه بیته، گونا هه کانی نایبته به ته واوی، دان پێدانه کانی دوورن له راستی و دلسۆزیه وه، بو هه ر دان نایک به گونا هیدا بیانویه ک ده هینتته وه و ده لئ ته گه ر له و هه ل و مه رجه تایه ته یه دا نه بوایه گونا هه ی نه ده کرد که له سه ری سه رزه نشته ده کرێت. ئاده م و حه وا پاش ته وه ی که له به ر ی دره ختی قه ده خه کراویان خوارد، هه ستیان به شه رم و ترس کرد، هه ر له سه ره تا وه بیران له وه کرده وه که چۆن بیانوو بو گونا هه که بیان بدۆزنه وه، تا له فه رمانی مردنی ترسناک پرگاریان بیته، کاتیک خودا پرسپاری لیکردن ده رباره ی گونا هه که یان، له وه لامدا ئاده م به شیکی خه تا که ی خسته سه ر خودا و به شیکی که ی خسته سه ر هاوبه شکه ی ووتی ”ته وه ژنه ی کردت به هاوسه رم، ته وه به ری دره خته که ی دامی و من یش خواردم

“ژنه که شه تا که هی خسته سهر مار و ووتی
 “ماره که هه لئ فریواندم و من-یش خواردم.”
 (دروست بوون ۳: ۱۲، ۱۳). حهوا بۆ ییانوو
 هینانه وه له سهر گونا هه هی که وته گله یی
 کردن له خودا و ئه وی کرده هوی تیکه وتنی
 هه له که یان، ووتی؛ بۆچی مارت دروست
 کرد؟ بۆ رینگات پڻ دا بیتته ناو به هه شتی
 عه ده ن؟ گیانی خۆپه رستی و خۆ نه جات دان
 له ده ست لئ پر سینه وه هی هه له و گونا هه هر
 له سه ره تا وه ده ستردی شه یان بو وه که به
 باوکی درۆ ناسراوه، له شه یانه وه بلاو بۆ وه بۆ
 هه موو مندالانی ئادمه و حهوا، ئه م جو ره
 دان پیدانانه ی گونا هه له گه ل سرووشتی رۆچی
 خودا رینگ ناکه ون و هه رگیز خودا پیتی پازی
 نابیت . به لأم تۆبه ی راست و دروست وا
 له مرؤف ده کات که خۆی هه لگری گونا هی
 خۆی بیت، وه دانی پیدان بیت بڻ فیل و دوو
 رووی، هه ر وه ک باجگری هه ژار کردی و که
 به خۆیدا رانه په رموو رووی به رز کاته وه به ره و
 ئاسمان، به لکوو هاواری کرد و ووتی “خودا به
 په حم بکه به منی گونا هه کار” ئه وه که سانه ی
 دان به گونا هی خۆیاندا ده یتن پاکده بنه وه و
 رزگاریان ده بڻ چونکه عیسا به خوینتی خۆی
 پاکانه ده کات بۆ پاکردنه وه هی هه ر گیانیکی
 تۆبه کار. ئه و نمونانه ی که له ووشه ی خودادا
 هه یه سه باره ت به ملکه چی له ئاستی تۆبه

کردنی راسته قینه دا، گیانی دان پیدانانی
 راست و دروستی بڻ بروو ییانومان بۆ روون
 ده کاته وه . بۆ نمونه ؛ پۆلس هه ولی پاکانه
 و خۆپه راندنه وه ی نه دا بچووی بکاته وه،
 ده لئ “گه لیک له قه دیسه که نم زیندان کرد،
 ده ستورم وه رگرت له سه رۆکانی که هه نه،
 که ده کوژران منیش ده نگی خۆمم دابوو بۆ
 کوشتیان، له هه ر کلێسه به کدا بوونابه دوايان
 ده که وتم و ناچارم ده کردن به کفر کردن و
 جنیودان، ئه و په ری توندوتیژیم له گه ل دا
 به کار ده هینان، ئازارم ده دان و ده رم ده کردن
 بۆ شارانی دوور،” (کرده وه ۱۰: ۱۰، ۱۱) به لأم دوو
 دلئ نه کرد بلی “عیسای مه سیح هات بۆ جیهان
 تا گونا هه کاران رزگار بکات که من یه که مینیانم”
 (تیمؤساوس ۱: ۱۵). به لئخ، به ملکه چی و تۆبه
 کردنی راست و دروست، گونا هه کار ده توانی
 بریک له خۆشه ویستی خودا، و بریک له
 نرخه گرانی خاچی جه لجه سه پڻ بزائیت و
 ریزیان لڻ بگریت، روو ده کاته خودا وه ک
 کوپکی گوپراه لئ دان به هه موو گونا هه کانیدا
 ده یت و له قولایی دلّه وه په شیمانی خۆی
 پیشان ده دات، چونکه نوسراوه “ئه گه ر ئیمه
 دان به گونا هه کانماندا بڻین، خودا ئه مین و داد
 په روه ره که له گونا هه مان خۆش ده بیت و له
 هه موو هه له و نارپاستیه ک پاکمان ده کاته وه”
 (۱ یۆحه ننا ۱: ۹).

خۆبه دهسته وه دان

ئىستا رووى داوه، خۆ ته تسليم كردن وملكه چى بۆ ويستى خودا، ههول و كۆشش و جه نىگى قورسى دهوئ، گيان پاك وتازه نايتته وه تا به ته واوى خۆمان ته تسليمى خودا نه كه ين و ملكه چى فه رمانه كانى نه بين.

خواستى خودا به و جۆره نيه كه شه يتان بۆمان ده رده خات، له سه ر پريان و فه رمانى بى به لگه و ته تسليمى كو پزانه دانمه زراوه، خودا له گه ل ته قل وهۆشمان ده وئت، بانگمان ده كات: ”وه رن با به به لگه وه لئى بدوئين“ (ئه شعيا ۱: ۱۸)، خودا زۆر له دروست كراوانى خۆى ناكات كه ملكه چى فه رمانه كانى بن، په رستن و ملكه چى قبول ناكات ته گه ر له هۆش و ويستى ده روونه وه هه لئه قولاييت، ملكه چى و ته تسليم بوونى به زۆر ده يتته كۆسپ له به رده م رپى پيشكه وتن و گه شه كردنى بير و هۆش و كه ساپه تى مروف، مروف ده كات به مه كينه يه كى بن هه ست، خودا بۆ ئه و مه به سته ئيمه ي دروست نه كردوه، به لكو خودا ئاره زوو ده كات مروف كه شاكار

په يمانى خودا ئه مه يه: ”ته گه ر به هه موو دلئانه وه به دوومدا بگه رپن ده ميين و ده مئۆزنه وه“ (ئيرميا ۲۹: ۱۳). ته واوى دل ده بى بدرئ به خودا و ته تسليمى يت وانه يت هه رگيز ناگۆرپن وچاك ناين كه وه ك وئنه ي و نمونه ي ئه و بين، ئيمه به سه روشت دوژمن به خودا بن، روو حى قودس به م جۆره باسما ن ده كات: ”ئيه له پابردوودا مردوو بوون لاي خودا به هۆى گونا هه له كاتان.“ (ئه فه سوئس ۱: ۲)، هه ره هه ها ”سه ر هه موو نه خو شه، دل هه موو لاواز و گيژ.“ ”هيج راستيه كى ئيدا نيه“ (ئه شعيا ۱: ۶، ۵)، ئيمه كه وتووينه ته له ي شه يتانه وه، به پئى ويستى ئه و ديل كراوين، ”له لايه ن شه يتانه وه ديل كران تا بۆ نيازى خۆى به كاريان بيتت“ (۲ تيمؤساوس ۲: ۲۶)، خودا ده يه وئت تيمار و رزگارمان بكات، ئه م دوو نيازه گۆرپن و تازه كردنه وه يه كى بنه رته ي ده وئت له خو و په وشتمان، ئيمه پئويسته به ته واوى خۆمان ته تسليمى خودا بكه ين . جه نگى دژ به ”خۆ“ گه ره ترين جه نگه كه

و دهستکردی خوځه تی بېگه ښتیت به وپه پری
پیشکھوتن و پېگه یستن، زیادترین بهرکه که تی
خستو ته بهر دهستان که له پری رحمت و
به خشینې ته ووه پتی دهگه یڼ. بانگمان دهکات
که خوځمان ته سلیمی ته و بکه یڼ تا ویستی
ته و پپیشاندن همرمان بیت و کارمان تی بکات،
پریاری داو ته دهست خوځمان بو هه لېژاردن
له تیوانی؛ مانه وه له کوځیلا به تی و دلیله تی
گونه، یان هاو به شی له پژگاری و پایه بلندی
مندالانی خودا که له په رحمت و بهرکه که تی
خودا ووه پیمان دهگات. له خو ته سلیم کردنمان
به خودا ده بیڼ بڼ چه ندوو چوون دهست
هه لگرین له هه موو ته و شتانه ی که جیامان
دهکات وه له خودا. عیسا له کاتی قسه کردن
له گه ل شاگرد هکانی ووتی ”هه ریه که له ټیوه
ته گهر هه موو مالی به جڼ نه هیلت ناتوانی
بیت به موریدی من.“ (لوقا ۱۴: ۲۳)، هه ر
شتیک بیت هه ټیوه دلگورین له خودا پتویسته
وازی لڼ به یرت. مالی دنیا بته که لڼ
کهس ده پهرستن، خوځه ویستی بو پوول و
ناره زووی سامان و ده له مندی زنجیریکی
زړپینه که ده پانه ستیت به شه یانه وه .
چینیکی دی ناوبانگ و پله و پایه ی ته م
جهانه ده پهرستن، دهسته به کی دی ژیانی
ته مبه لی و خو په سندی و بهر پرسیار نه بوون
ده پهرستن. به لام ته م هه موو کو و زنجیری
کوځیله و نوکه رایه تی یه ده بیڼ بشکینرین، ټیمه
ناتوانین ژیمانمان دابه ش بکه یڼ له تیوان خودا
و جیهاندا، ټیمه ناتوانین بیینه مندالی خودا تا

خوځمان به ته وای نه ده یڼ به دهسته وه.
که سائیک هه ن که ده لڼ ټیمه خودا
ده پهرستین، به لام ته نها پشت به خوځمان
ده بهستن له په پره وی یاساکانی خودا، بو
هیانه دی خوو په وستی چاک، بو پژگاری
ونه جات بوون له تنگ و چه له مه. ته مانه
دلیمان نه بزواوه به هستی قوولی خوځه ویستی
مه سیح، ته م جوړه که سانه به شیوه به کی
مردوو مامه له گه ل نه رکه کانی ژیانی
مه سیحدا ده که ن واده زانن به وه ده چنه
به هه شت. ته مه خودا په رستی نیه که
ده یکه ن؛ به لام که ی مه سیح له دلماندا ژیا،
گیانمان پرپوو له خوځه ویستی و خوځه ختی
هاوړی کردنی ته و، وه مه سیح مان کرده
مه لبه ندی بیر و پامان ته وسا ”خو“ له بیر
ده که یڼ و خوځه ویستی بو مه سیح ده بیت
به سه چراهی کرده وه مان. ته وانه ی هه ست
به خوځه ویستی خودا ده که ن، نا پوانه ژیانی
مه سیحیه تی وه که فهرما ټیک که ده بیڼ بیکه ن،
به لکو مه بهستی ته وایان لیکچوونه له گه ل
وینه ی مه سیح، وه کار کرده له سه ر خواست
وو یستی ته و، به ناره زوویه کی قووله وه هه موو
ته سلیم ده بیڼ، حزکی واپشان دده ن که
شیایو نخی مه بهسته که یان بیت، دان نان
به مه سیح دا ته گهر له خوځه ویستی به کی
قووله وه نه بیت، ته نها قسه یه و کاریکی پوتین
و ژیا ټیکو کوځیلا به ته. وا هه ست ده که یټ
ته سلیم بوون به مه سیح قوربانیه کی یه کجار
گه وره یه؟ له خو ت بپرسه مه سیح چی به

من داوه؟ ئەو بۆ نەجات و کړینه وهی ئیمه هه موو ژيان و خوښی و خوښه ویستی خوځی دانا، ئایا ئیمه شایسته ی خوښه ویستی کی ئاوا گه وره نین؟ ئایا ده بڼ دلمانی لڼ بڼ هه ست کهین؟ چونکه ئیمه هه موو چرکه یه کی ژیانمان هاوبه شی خیر و خوښی و چاکه ی ئەوین، له بهر ئەوه ناتوانین به چاکه هه ست به قولایی ئەو نه زانین و سه رگه ردانییه بکهین که ئەو لئی پرگار کردین، ئایا ده توانین بیبینین که به گونا هه کانی ئیمه بریندار کراوه، ئینجا له خوښه ویستی و خوښه ختکردنی نارەحه ت بین ؟ ئایا ده توانین هیمنی بڼ فیزی بڼ سنووری ئەو بیبین و پاشان ورتنه بۆ له ی ئەوه مان بیت که گوایه رڼ نییه بۆ چوونه ناو ژیا نی خوا په رستی مه گه ر به کیشمه کیش و سه رکویژ کردنی خو نه بیت ؟ هه ندیک که سانی له خوښایی ده پرسن و ده لڼن ؛ بۆچی ده بڼ خوشکاندن و تۆبه و په شیمانی بنوښین بۆ د لڼیا کردنی خودا له قبوول کردنمان ؟ بۆ وولامی ئەمه پرسیا ره په نجه راده کیشم بۆ مه سیح خوځی که پاک و بڼ گونا بوو، له گه ل ئەوه شدا که سه رداری ئاسمان بوو، به لآم له پڼاوی ئیمه ی مروؤف بوو به گونا ”له ریزی خه تا کاران ژمر ږدرا، گونا هه که سانیکی زوړی هه لگرت و بۆ گونا هه کاران پارا په وه“ (ئه شعیا ۵۳: ۱۲). به لآم ئەو (هه مووه) چیه که ئیمه ده بڼ بیدهین به خودا؟ ئەوه دلڼکه، دلڼکی ناپاکی پر له گونا هه، که مه سیح ده یه وئ به خوښی پاکه خوځی خا وښی بکاته وه و پرگاری

کات به خوښه ویستی بڼ پاپانی. که چی له گه ل ئەمه شدا هیشتا خه لکی به زوړی ده زانن که ئەم (هه مووه) بده ن! به راستی چی شه رمه. خودا داوای ئەوه مان لڼا کات که ده ست له بهر ژه وه ندیه کانی خو مان هه لگړین، بۆ هه موو کاریکی که ده ی کات خیر و خوښی مندالانی ده خاته پښ چاو، خو زگه هه موو ئەو که سانه ی که هیشتا مه سیح- یان هه لڼه بژاردووه ئەو راستیه یان ده زانی که ئەوه ی مه سیح ده یه و ښت بیبه خشن پڼیان گه لڼیک زیادتره له وهی که ئەوان بۆ خوښایی داواده کهن. کاتیکی مروؤف بیر له دژایه تی رڼگای خودا ده کاته وه و دژی خواسته کانی ئەو کار ده کات، گه ره ترین زیان به خوځی ده گه ښتیت، چونکه خوښی و به ختیا ری راسته قینه وه رنا گرین له گرتی رڼگای ناراست و قه دهغه کراوو ده رچوو له داوا کاریه کانی خودا. خودا خوځی خیر و خوښی ده ستردی خوځی ده زانن، رڼگای گونا هه و ده ست درڼی ده مانگه ښتته به ده بختی و سه رلښیوان هه له یه ئە گه ر و ابزاینن که خودا پارزیه به وهی مندالانی خوځی بیښت که له ناخو شیدان، چونکه هه موو ئاسمان به ته نگ به ختیا ری مروؤفه یه، باوکی ئاسمانیمان ده روازی شادی و به خته وه ری خوځی له مندالانی دانا خات، به لآم داوامان لڼده کات که نوقمی که یف و خوښی خو په رستی خو مان نه بین که ته نها ئازار و نا ئومیدیمان بۆ ده ه ښتیت و ده روازی به هه شت و خو شیمان لڼداده خات . پرگار که ری جیهان به و جوړه ی

که ههین قبوولمان دهکات، واته: به هه مو
 لاوازی و کهم و کورپی و ناته و اویمانوه، ئەو
 نهک ههر تهنها له گوناوه پاکمان دهکاتهوه و به
 خوینی خوئی دهمان کپتتهوه، به لکو ئامادهیه
 که ئاره زوووه کانی هه موو ئەو که سانهش بیتیته
 دی که بانگکردنی ئەو قبوول دهکهن و باری
 هه لده گرن. ئەو دهیه ویت ناشتی و ئاسووودهیی
 بدات به هه موو ئەوانه ی که دین بو لای بو
 نانی ژیان. ئەو تهنها داوا ی ئەوه مان لپده کات
 ئەو کارانه بکه ین که پتوینی هه نگاهه کانمان
 بو ئەوه پیره ی شادی و به خته وهه ری، که فه رمان
 شکینه رانی خودا هه رگیز پیی ناگهن. ژیان ی
 به ختیاری راسته قینه ئەوه یه که مه سیح
 ”هیوا ی شکۆمه ندی“ له ده روونماندا دروست
 بکات. گهل که س ده پرسن ”چۆن خۆم بده مه
 ده ست خودا؟“ تۆ حه ز ده که یه خۆت بده یته
 ده ست خودا، به لأم هه ست به لاوازی خوو
 ره وشته ده که یه ت، کۆیله ی گومان و دوو دلپت،
 خووه شه پاره یه کانی ژیانته دیلی کردوویت،
 ده ست گرتوووه به گوریسی گوناخته وه، بئ
 په یمانی و وره ت پروخواه، بیر و هه ست و
 سوژی خۆت بو کۆتروول ناکریت، بروات به
 دلسوژی خۆت نه ماوه وا هه ست ده که یه ت که
 خودا تۆ قبوول ناکات. به لأم ناومپد مه به،
 ئەوه ی تۆ پتووسته له م کاته دا ئەوه یه که
 به راستی له هیزی ویست وئیراده تئ بگه یه ت
 ئەمه هیزی بزوتنه ر و فه رمان گتیره له سروشته

مروفتدا، هیزی هه لپژاردنی داوه به مروفت،
 وه ستاوه له سه ر ئەوه ی چۆن به کاری ده هینن،
 ئەگه ر تۆ نه توانی دلت نوئ بکه پته وه، نه توانی
 هه ستی خۆت بده ی به سوژ و خۆشه ویستی
 خودا، به لأم ده توانی وای هه لپژریت که له
 خزمه تی ئەودا بیت، ئەوسا ئەو کار ده کاته
 سه ر دلی تۆ و ته وای سروشته ده که ویتته
 ژیر پکیفی گیانی مه سیحه وه، هه ست و سوژت
 له ده وری ئەو کۆده بنه وه، هه ست و بیرت له
 هارمۆنیدا ده بیت له گه ل ئەودا.

ئاره زوو بو چاکه و پیرۆزپتی تا ئەو
 شوینه برۆن باشن، به لأم ئەگه ره ره له
 سنووری ئاره زوو ماندا مانه وه و وه ستان، به
 که لکی هه یچ نایهن. گهل که س هیوا و ئاره زوو
 ده که ن بین به مه سیحی به لأم له به ره ئەوه ی
 خۆیان نه داوه ته ده ست خودا، وه مه سیحیان
 هه ل نه لپژاردوو، وون ده بن.

له پڤگه ی به کار هینانی ”ویست و
 ئیراده“ به راست و دروستی، وه خۆ ته سلیم
 کردن به مه سیح، گۆرانیکی گشتی له ژیا نته
 دروست ده بن، تۆ ده بیت به هاو په یمانانی
 هیزی ئاسمانی که له سه روو هه موو پادشاو
 ده سه لاتیکه وه یه. ئەوسا هیزی ئاسمانیت
 ده بیت که ده تپاریزی و له ناخه وه پته وت
 ده کات. به خۆ به ده سته وه دانی هه میشه یی به
 خودا ده توانی ژیا نیکی نوئ بزیت، ژیا نی باوه ر.

٦ باوهر و په پرهوې كردنې

پاره بيكرېت، به لپهاتوويي و زانايي دهسنگير نابج، ناتواني به نه قَل بېگه يتن، به ههول و كوڅشي خوټ له به دهست هپناني ناوومېد دهبيت، به لامر خدا به توې ده به خشيت وهك دياريهك ”به بې پاره و به بې نخ“، (نه شعيا ١:٥٥)، دياريهكه بو تو ټه گهر مهبهست بې دهست كهوې به لامر باوهشي بو بگروهه و ههريبگه، ههروهها دهلي ”ټه گهر گوناخت پهنگي سووري كال بيت سپي دهبيتتهوه وهك بهفر، ټه گهر سوور بيت وهك خوري ليدت“ (نه شعيا ١: ١٨)، ”دلتيكي نوپتان ددهمن، گيايكي نوې دهخمه دهروونتانهوه“ (حهزقيال ٣٦: ٢٦). تو دانت به گوناختهكاتندا ناوه و له دلندا دهرت كردوون، بربارت داوه كه خوټ به خدا بسپيرت، روو بگه ره دهركاي خودا و داواي ليكه گوناخت بشواتهوه و دلتيكي نوپت پې به خشيت، پاشان پروا بكه بهوهي كه خودا ټه مه ي كرد له بهر ټه وهي به ليني دابوو، عيسا كاتي له سهر زهوي بوو ټه م دهرسهي فيرده كرد ”ټه وهي داواي دهكهن و نوپزي بو

كاتيك گياني پيروژ ويژدانت زيندوو دهكاتهوه، ټه وسا تو بريك له بهدي و خراپهي شهري گونا ههست پې دهكيت، هيزي گونا دهبيت له گهل هه موو تاوان و مال وپرانپه كاني، ټه وسا نه فرته له گونا دهكيت و رقت لپي هه لدهست، ههست دهكهي كه گونا توې له خودا جيا كردوتهوه، به زنجيري كوڅلايه تي هيزي شهري و خراپه توې به ستوتهوه. ټه وسا چند زورتر ههول دهدهيت و تيده كوڅشي خوټ پرگار بكهيت، زيادتر خوټ بې دهرتان و بې دهسهلات دهبيت، هو و به لگه كانت پاك نين؛ دلټ پاك نيه؛ ژيانت پره له خو پهرستي و گونا، ټاره زووي ليخوش بوون و پاك بوونهوه و ټازادي دهكيت، دهتهوې له هارمونيديا بيت له گهل خودا، له و بجيت ټايا له م كاته دا دهبي تو چي بكهيت بو ټه وهي ټاره زووه كانت بيتنه دي؟ ټه وهي تو پيوستيت بيتته ټاشتي يه، ليخوشبووني خوداي ټاسماني و ټاشتي خوشهويستي له دهرووتندا، كه ناتواني به

له دهكەن، باوەرتان هەبیت كه وهرتان گرتووه،
 ئەوا بۆتان دەبیت. (مەرقۆس ۱۱: ۲۴)، عیسا
 ئەو نهخۆشانهی چاككردهوه كه باوەریان به
 هیزی ئەو هینابوو، یارمەتی دان له و شتانهی
 كه هەستیان پە دەكرد و دەیان بینی، تا
 سەرچاوهی ئیلهام و پێشاندەریان بێت وه
 ئیمانیان پیتی هەبیت بۆ ئەوهی یاریدهدەریان
 بێت دەربارهی ئەو شتانهی كه ناتوانن ببینن،
 رابەریان بكات بۆ پرۆا هینان به هیزی له
 بن نهها تووی ئەو له ئیخۆشبوونی گونا له
 چاككردنهوهی پیاوێکی نهخۆشی ئیفلج دا،
 عیسا به شیوهیهکی ساده ووتی "كه بزبان
 پۆلهی مرۆف هیزی ئیخۆش بوونی هیه له
 سەر زهوی" پاشان به پیاوه ئیفلج كهی ووت
 "ههسته پێخهفت هه لگره و برۆماله وه" (مهتا
 ۹: ۶)، یوحه نای مزگینى دەر، نووسەری یه كێك
 له ئینجیله كان، سه بارهت به موعجزه كانى
 مه سیح ده لى "ئه مانه نوسراون كه ئیوه پرۆا
 بكه ن كه عیسا مه سیحه و پۆلهی خودایه،
 ئەگەر باوەر بهینن ده توانن له پێی ناوی
 ئەوه وه ژیا تان هەبیت." (یوحه ننا ۲۰: ۳۱).

له چیرۆكه ساده كانى ئینجیل كه چۆن
 عیسا نهخۆشى چاك ده كرده وه ده توانی
 هه ندیک شت فێرین دەرباره ی ئەوه ی
 كه چۆن باوەر به توانای ئەو بکه ین له
 ئیخۆشبوونی گونا. با بگه رپێنه وه سه ر
 داستانی نهخۆشه ئیفلج هه راکشاهه كه ی سه ر
 گۆمى به یته حسدا، ئەو هه ژاره ماندوو
 بچاره یه ی كه بۆ ماوه ی سی و هه شت سا ل
 ئیفلج بوو، كه عیسا پتی ووت "هه سه ته
 پێخهفت هه لگره و برۆ"، ئەگه ر پیاوه
 نهخۆشه كه بیوتایه: (خودا وه ند، ئەگه ر چاكم
 بکه یته وه، من ملكه چی فه رمانه كانت ده بم)
 به لآم وا ی نه وت، چونكه ئەو برۆا ی به قسه ی
 عیسا كرد كه چاك ده بێته وه، پاسته وخۆ
 پرپاری هه لسانی دا، هه لسا و رۆیشت،
 چونكه برۆا ی به ووشه كانى مه سیح هینا و
 ملكه چی بوو، خودا هیزی دایه و چاك بۆوه
 . تۆش كه گونا هكارێكى، ناتوانی گونا هه كانى
 رابوردووت بزار بکه یته، ناتوانی دلته بگۆرى
 وخۆت پاك بکه یته وه، به لآم په یمانى خودا
 ئەوه یه كه هه موو ئەوانهت بۆ بكات له رینگه ی

مه‌سیحه‌وه. تۆ بپروا به‌وه پهمانه ده‌هینیت، دان به‌گونا‌هه‌کاتندا ده‌ئیت، و ه‌خۆت تسلیم به‌خودا ده‌کیت، ده‌ته‌وئیت ملکه‌چی فه‌رمانه‌کانی خودا بیت. ه‌هر که تۆ به‌دل‌نیایی ئهم کارانه‌ت نه‌نجام داو بپروات به‌پهمانی خودا هینا و باوه‌پت کرد که به‌خشاویت و دل‌ت پاک بۆته‌وه، خودا پهمانی خۆی به‌کارده‌هینی، ه‌پزت ده‌دات و چاک‌ده‌بیته‌وه، ه‌هر به‌چه‌شنه‌ی که مه‌سیح ه‌یزی رۆبش‌تی دا به‌پیاوه ئیفلیجه‌که‌ی به‌یت حسدا که کاتیک پیاوه‌که باوه‌پری هینا و چاک بۆوه. تۆش چاک ده‌بیته‌وه ته‌گه‌ر باوه‌پری پین بکه‌یت. چاوه‌پیی مه‌که تا ه‌ه‌ست به‌چاک بوونه‌وه‌ت ده‌که‌ی، به‌لام بلن: من باوه‌پرم هینا چاک بووم، نا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی که ه‌ه‌ستم پین کرد به‌لکو و له‌به‌ر ئه‌وه‌ی خودا به‌ئینی داوه. عیسا ده‌لن “ئه‌وه‌ی داوای ده‌که‌ن و نوئیزی بۆ ده‌که‌ن، باوه‌پتان ه‌ه‌بیت که وه‌رتان گرتووه، ئه‌وا بۆتان ده‌بیت،” (مه‌رقۆس ۱۱: ۲۴)، به‌لام بۆ ئهم به‌لینه مه‌رجیک ه‌ه‌یه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که پارانه‌وه و نوئیز و داواکاری ئیمه ده‌بیت به‌گوئهری ویستی خودا بیت. خودا ده‌یه‌وئت له‌گونا‌هه‌پاکمان بکاته‌وه و بمانکات به‌مندالی خۆی، وه‌ توانامان بداتن بۆ ئه‌وه‌ی ژیا‌ئیکی خا‌وین و پیرۆز بژین. ئیمه ده‌توانین داوای ئهم به‌ره‌که‌تانه‌ی بکه‌ین و باوه‌ به‌ئینین که وه‌ریان ده‌گرین و سوپاسی خودا بکه‌ین که وه‌رمان گرتوون. مافی خۆمانه‌که بچینه لای مه‌سیح تا پاکبینه‌وه، له‌به‌ر ده‌می یاسادا بپ

شهرم و په‌شیمانی رابوه‌ستین، “له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئیستا ئه‌وه‌که‌سانه‌که له‌عیسای مه‌سیح دان مه‌حکوم نابن، ئه‌وانه‌ی داوای پۆج ده‌که‌ون نه‌ک داوای له‌ش.” (رۆما ۸: ۱). له‌ئیستا به‌داواوه‌ ئیوه‌هی خۆتان نین، کراونه‌ته‌وه و سه‌نگین و به‌نرخ کراون، “ئه‌وه‌ که‌پینه‌وه‌ه‌ش به‌شتی له‌ناوچوو نه‌بوو وه‌ک زپ‌ر و زیو، به‌لکو به‌خوئنی گران به‌ها، وه‌ک له‌به‌رخیکی پاک و بێگه‌رده‌وه، که خوئنی مه‌سیحه” (۱ به‌ترووس ۱: ۱۸، ۱۹)، له‌رێگه‌ی باوه‌په‌یتان به‌خودا پ‌وحی قودس له‌دلی تۆدا ژیا‌ئیکی نوئ دروست ده‌کات، ده‌بیت به‌مندالیکی خیزانی خودا، ئه‌وه‌ تۆی خۆش ده‌وئت ه‌هر به‌وه‌ جو‌ره‌ که عیسا کو‌پری خۆش ده‌وئ. تۆ که‌ئیستا خۆت ته‌سلیم به‌عیسا کردووه، پاشه‌کشئ مه‌که و خۆتی لئ دوور مه‌خه‌وه، به‌لکو پ‌وژ به‌پ‌وژ بلن: “من بۆ مه‌سیح‌م، من خۆم به‌وه‌ ته‌سلیم کردووه” داوای لئ بکه‌ له‌گیانی خۆیت بداتی و به‌پ‌رحمه‌تی خۆی بپاریزیت، ه‌ه‌روه‌ک له‌رپیی خۆ ته‌سلیم کردن و باوه‌په‌یتان بووی به‌کو‌پری، ه‌ه‌روه‌ها تۆی له‌ودا ده‌ژیت، ه‌هر وه‌کو پ‌یغمه‌ر ده‌لئ “که عیسا مه‌سیح‌تان به‌خودا قبوول کردووه، به‌ناویدا بپ‌وون،” (کو‌لۆس ۲: ۶). ه‌ه‌ندیک که‌س واده‌زانن به‌رله‌وه‌ی بتوانن داخواری به‌ره‌که‌ت و پ‌رحمه‌تی خودا بکه‌ن، پ‌یویسته‌تاقی‌کردنه‌وه‌یه‌ک بده‌ن و بۆ خودا بیسه‌لم‌یتن که ژیا‌نی خۆیان چاک کردووه. به‌لام ه‌هر ئیستا ده‌توانن داوای به‌ره‌که‌تی خودا بکه‌ن،

ئەوان دەبىج وريمان لە رەحمەت ولە گيانى مەسىح وەرگرتييت تا يارمەتى لاوازيان بدات كە بتوانن بەرگري لە شەپى گوناھ بكن . مەسىح ھەزەدەكات كە ئيمە بچين بۆ لاى بەھوژرەى كە ھەين؛ گەناھكار، بىچارە و نيازمەند. ئيمە دەتوانين بە ھەموو لاوازی و گەوجايەتى و گوناھكاريمانەوہ بچينە لاى و بە تۆبەوہ لەبەر پيدا بکەوين ، چونكە جيى شانازی مەسىحە كە بە دەستی خوۆشەويستی بمانگريئە باوھشى رەحمەتى خوۆى و برينەكانمان تيمار بکات و دلمان پاك بکاتوہ. بە ھەزاران پرگاريان ناييت لەبەر ئەوہى باوھپناكەن كە مەسىح لە لاينە خوۆيەوہ ليسان خوۆش دەييت، باوھپ ناکەن كە خودا مەبەستى ئەوانە لە پەيمانەكانى لئخوۆش بوويندا . مافى ھەموو كەسيكە لە وانەى مەرھەكانى بەئيني خودايان جيى بەجئ ھيتاوە بزائن كە خوداوند لە ھەموو گوناھەكانيان خوۆش بووہ. ئەو گوومانە لە دل دەرکەن كە بەلئینەكانى خودا بۆ ئيوہ نييە، بۆ ھەموو گەوناھباريكي پەشيمانى تۆبەكەرہ. خودا ھيز و بەرھەكتى لە مەسىح دا ئامادە كردووہ دەيبەخشى بە ھەموو كەسيك كە برىواى ھيتاوە بەھوۆ فرىشتە گوپراپەلەكان ھيچ كەسيك ئەوند گوناھكار نييە كە نەتوانى ھيز و پاكى و راستى لە مەسىح دا بدۆزئتەوہ، كە بۆ ئەوان مرد . مەسىح چاوھپروانى ئەوہيە كە گوناھكاران پرووت بکاتوہ لە جلە پيس و چلكنەكانيان كە ئالوودەى گوناھن، جلى

بيگەردى چاكە و ئيمانيان دەكاتە بەر، فەرمانى ژيانيان دەداتى نەك مردن. خودا پەفتارمان لەگەل ناكات بەھوژرەى خەلكى لەگەل يەكتر دەيكن . بىر و بۆچوونى ئەو، بىر پەرحمەت و خوۆشەويستى و بەزەيبە، وەك دەفەرمويت ”با بەدكار واز لە رڤگەى، وە ناراست واز لە بىر بھيتيت، با بگەرئەنەوہ بۆ لاى خودا تۆبە بكن، خودا پەرحميان پيدەكات، چونكە ليوردنى فراوانە.“ و ”وہكو ھەور خەتا و گەناھتەم سڤيوہتەوہ.“ (ئەشعيا ٥٥ : ٧؛ ٤٤ : ٢٢). خودا دەفەرموئ ”من شادينم بە مەرگى ئيوہ، لەبەر ئەوہ تۆبە بكن و بژين“ (حەزقيل ١٨ : ٣٢)، شەيتان لە سەر بچ و ئامادەيە بەرھەكت و متمانەى پىروۆزى خودامان لى بشيوئيتت، ئارەزوو دەكات ھەموو ترووسكەيەكى ھىوا و پىرشنگيكي پرووناكى لە گيانمان بگريت. بەلام تۆ پيوستە ماوہى نەدەيتن ئەم كارانەى بکات، گوۆ لە درۆ و دەلەسەكانى مەگرە، بەلكوو بلئ: (عيسا بۆ من مرد تا من بژيم، ئەو منى خوۆش دەويت، نايەويت من بمرم، باوكيكي دلسوۆزم ھەيە لە ئاسمان، ئەگەر چى خرابەم كرد بەرانەر بە خوۆشەويستى ئەو و بەرھەكتى ئەوم بەفپرودا) وا دەچم بۆ لاى باوكم و دەلئيم؛ (من دژ بە ئاسمان و مولكى تۆ گوناھم كردووہ، من شايانى ئەوہ نيم كە بە كورپى تۆ نايبرئيم، بلكە بە نۆكەريكى خوۆت ...) ئەم پەندە بوۆتى پروون دەكاتوہ كە چۆن خودا سەرگەردان و پڤ لئوون بوان قبوول دەكات ئەگەر بگەرئەنەوہ بۆ لاى ”ھيتستا

ئەو زۆر دوور بوو كە باوك يىنى ، بەزەبى پىدا
هاتەو، پاي كرد، و دەستى كرده مى و ماچى
كرد“ (لوقا ۱۵: ۱۸، ۲۰).

چىرۆكى كوپى وون بوو، بەو هەموو
سۆز و ناسكیەو، هیتشتا كورته له دەرپىنى
بەزەبى له بن نەهاتوو پايوكى ئاسمانى، خودا
له زمانى ئىرىمیا پەيامبەریەو دەفەرموئیت
”خۆشەوئىستىبەكى هەمیشەبى، تۆم خۆش
وئستوو“ (ئىرمیا ۳: ۱۶، ۱۷)، كاتى كە گوناھكار
هیتشتا دوورە له مالى باوك، له وولاتى بىگانه
مالى ئەو بە فیرۆ دەدات، باوك دللى بووى
دەسووتن، هەر ئارەزووبەكى پەشیمانى كە له
دللى گوناھكاردا دروست دەبى بۆ گەپانەو
مالى باوك، پاز و نیازى دللسۆزانەى گيانى
خودا لەودا و داواكارى خودایە و لە و كە دللى
باوكى خۆشەوئىستى بگەپتەو.

لگەل ئەو هەموو بەلینە دەولەمەندانەى
كە ئىنجیلی پىرۆز خستوئەتە بەردەستمان،
تۆ دەتوانى پى بەدى بە گومان؟ ئایا تۆ
دەتوانى باوەر بەو بەكەیت كاتىك كە
گوناھكارىك ئارەزوودەكات له گوناھكانى
دەست هەلگىرئ و بگەپتەو، خودا پىگىرى
تۆبە و پەشیمانى و گەپانەو دەبیت؟ ئەم
جۆرە بىر و بۆ چوونانە فرئ دە، تىگەبىشتىكى
ئاوا له باوكى ئاسمانى زىانىكى پەكجار زۆر بە
گىانت دەگەپتیت. باوكى ئاسمانىمان پقى له
گوناھ، نەك له گوناھكەر. لەبەر ئەو كە
خودا خۆى له خودى مەسىح دا نیشان دا،
تا هەر كەسك ئارەزووى پىگارىبوونى هەبیت

پىگارى بكات، وە ژيانى باختيارى هەمیشەبى
هەبیت له جىهانى مەزنى ئاسماندا. چ زمانىك
ناسكتر و بە هیتتر دەتوانن خۆشەوئىستى ئەو
دەربىپت كە دەلئ ”قەت ژنىك دەتوانت
كۆرپەى شىرەخۆرەى خۆى له بىربكات، پان
دەتوانن بەزەبى و پەحمى له سەر مندالى
ناوسكى نەبیت؟ ئەوان پەنگە بتوانن له بىرى
بكەن، بەلام من تۆ له بىر ناكەم.“ (ئەشعيا
۴۹: ۱۵). سەر هەلبەرە و پروانە، تۆ ئەو ئەو
كە گومان و ترست هەبە، عىسا زىندوو و
دەژى بۆ ئەوئەى پاریدە-دەرمان بىت و بۆمان
پارىتەو، سوپاسى خودا بكە كە پۆلەى
خۆشەوئىستى خۆى بە ديارى بەخشى بەبەر
تۆ، پاریتەو كە مردنى ئەو بۆتۆ بىهوودە
نەبووئیت. گىان ئەمرو بانگت دەكات كە
بەهەموو دلئەوئە بىت بۆلای عىسا، داواى
چاكە و بەخشىن و بەرەكەتى ئەو بكەيت .
كاتى كە تۆ بەلینەكانى خودا دەخوئیتەو،
له يادت بن ئەمانە بەزەبى و خۆشەوئىستىبەك
دەردەبىن كە وەسەف ناكىت. دللى گەورەى
خۆشەوئىستى بن پايانى خودا بە بەزەبىەو
له دەورى گوناھكار وەستاو ”نەجاتى
ئىمە له خوئى ئەو و بەخشىنى گوناھكارى
دايە“ (ئەفسۆس ۱: ۷)، بەلئ، تەنها پروات
بەو هەبیت كە خودا يارمەتیدەرتە،
دەبەوئیت مروئ هەلگىرى پەوشتى ئەو بىت .
چەند بەدان پىدانانى گوناھ و تۆبەوئە لى
زىكبیتەو، ئەوئىش ئەوئەندە بە پەحمەت و
لئخۆش بوونەوئە له تۆ نىك دەبیتەو.

ملکەچى و گویرایەلى بۆ فەرمانەکانى خودا

بوونەوهرىكى نوئى له وئەى خودا. گەرچى كارى گيان بىدەنگ و هەست پى نەكراو و نەئىبىيە، بەلام رەنگدانەوہى له كارىكردنى ژيانى دەرەوہدا ئاشكرا و ديارە. ئەگەر دل نوئى بوويئەوہ بە ھۆى كارىكردنى گيانى خوداوہ، ژيان شايەتى له سەر ئەو راستىيە دەدات. كاتىك كە ئىمە له تواناماندا نىيە دلى خۆمان بگۆرپن يان خۆمان بخەينە ھارمۆنىيەوہ لەگەل خودا، ئىمە پىويست ناكا بە ھىچ جۆرىك برۋا بە خۆمان و كارى باشى خۆمان بكەين بۆ گۆرپن، ئىلھام بۆ ژيانمان دىت كاتىك رەحمەتى خودا لە گيانماندا نىشتە جى دەيئەت. گۆرپنىك لە خوو پەوشت و كردارماندا بەديار دەكەويئەت، بىگومان دەپن جياوازييەكى ئاشكرا ھەيئەت لە تىوان ئەوہى كەچى بووين، وە بووين بەچى! پەوشتى مرؤف دەرناكەويئەت بە كارىكى رىكەوت باش يان خراب، بەلكو رپرەوى ژيان و كار و

”ئەگەر ھەر كەسيك لە مەسيح دا جىگىر بىت، دەيئەتە مرؤفنىكى نوئى، شتە كۆنەكان بەسەر چوون، برۋانە، ھەموو شتەكان نوئى بوونەوہ.“ (۲ كۆرنسۆس ۵: ۱۷). مرؤف ناتوانى بە رىك و روانى دەستىشانى ئەو كات و شوپن و ھەل و مەرجه بكات كە تىدا دەگۆرپت. بەلام ئەمە ئەوہ ناگەيەيئەت كە ئەو ئەگۆرپابن. مەسيح بە نىكۆدیمۆسى ووت: ”با لە ھەر كۆپوہ بىهويئەت ھەل دەكات، دەنگى دەيئەستى بەلام نازانى كەى و لە كۆپوہ دئ وە بۆ كۆئ دەروا؛ بەم جۆرەيە ئەوہى لە گيان لە داىك بوويئەت.“ (يوحەننا ۳: ۸)، وەك بەو جۆرەى كە با بە چاۋ نابىنرئ، بەلام ھەست بە ھىز و كارىكردنى دەكەرئ، گيانى خودا لە دلى مرؤفدا ھەر بەو شپوہبە كاردەكات، ھىزىك دەخاتە گەر كە چاۋى مرؤف ناتوانى بى بىئىت، ژيانىكى نوئى لە گياندا بەرپا دەكات، مرؤف دەكات بە

کردهوه و په یوه ندى پوژانه، جوانی و راستی
په وشت دهرده خه ن.

به لئ دهرئ مروؤف به په وائلت
په فتارئیکى راست و دروستى هه یتت بئ
ئه وهى نوئ بویتته وه به هیزى مه سیخ .
حه ز و خو شه ویستى بو ده سلا ت و پړزى
خه لکى تر ده توانئ سیسته میکی ریکو پیک
دروست بکات له ژياندا، پړز له خوگرتن له
وانیه بمانبات به ره و دور که وتنه وه له شه پ
و نیمچه شه پ، دلئیکى خو په سهند ده توانئ
کرده وهى به خشنده یی بنوئیتت. به لام ئیمه له
که ش و هه وایه کى وادا چو ن دیارى بکه ین که
له چ لایه کین؟ دل بؤکئ یه؟ بیرى ئیمه له گه ل
کئ دده وئین و خو شه ویستى و حه زمان بو کئ
یه؟ ئه و په پرى وزه و توانامان بو کئ به خت
ده که ین؟ ئه گهر ئیمه هى مه سیخ بین دل و
بیرمان له گه ل ئه وه، جوانترین و شیرینترین
بیرمان له وه وه یه! هه موو ئه وهى هه یه و
هه مانه ته رخانه بو ئه و، ئاره زوو ده که ین که به
وئنه ی ئه و بین. بچینه ئیو گیانه وه و ویستى
ئه و جئ به جئ بکه ین، له هه موو شتیکدا
په زامه ندى ئه و داوا بکه ین. ئه و که سانه ی
ده بن به دروست بوانى نوئ له مه سیخ دا،
میوه ی گیان له ژياندا دپته بهر که بریتیه
له ”خو شه ویستى و شادى و ئاشتى، هیمنى
و ئارام گرتن، چاکه، باوه پ، له سه ر خوئى
و خو کوئتروؤل کردن.“ (غه لائیه 0: 22، 23).
ئه وان پرى هه وه ست و سه ره پوئى جارانیان
ناگرنه بهر، به لکو به باوه پ کردن به پوؤله ی

خودا، دواى ههنگاوى ئه و ده که ون، سیفاتى
ئه و هه لده گرن، خوئان پاک ده که نه وه وه ک
پاکى ئه و. ئه و شتانه ی جاران پقیان لیده بووه
ئیسنا خوئشان دوه وئ، ئه و شتانه ی جاران
خوئشان دوه ویست ئیسنا پقیان لیده بیتته وه.
لوت به رز و خو به گه وره زان ده بئ به ساده و
سه رکز، به فیز و بئ هه ووده ده بئ به ساکار و
به ته نگه وه هاتوو، سه رخوئ و سووک ده بئ
به هوئشار و سه نگین، هه رزه و بیتشه رم
ده بئ به داوئین پاک، په وشتى پووچى جیهان
وه لاره دهنرئت، ”مه سیحیه کان به دواى
جوانى پازانه وهى دهر وهى له شدا“ نارو ن.
به لکو به دواى ”جوانى پازاوه و شار دراوه ی
دل، روو حیكى نیان و ئارامدا دهر پو ن که وه ک
گه وه ریکى له ناو نه چوو وایه و لای خودا زو ر
گرانبه هایه.“ (په ترؤس 3: 4، 5). هیچ به لگه یه ک
نییه بو تو به ی راستى، ئه گه ره له نه ستى
به کارى گو پړین و چاک کردن له ژياندا، ئه گه ر
گونا هکار ئه و بارمته یه ی لایه تى دایه وه، ئه وه ی
بردویه تى و دزیویه تى گه پانديه وه، دانى نا به
گونا هه کانیدا، خو شه ویستى دهر برى بو خودا
و بو برى مروؤفى، با دل نیایتت له مردنه وه
گواستویه تیه وه بو ژيان.

کاتیک وهک گونا هکار و پړ
لئوونبو وهک دئین بو لای مه سیخ، ده بین به
هاوبه شى به ره که تى لئوردنى ئه و سه رچاوه ی
خو شه ویستى له دلماندا هه لده قولئ، هه موو
بارئیک سووک ده بئ، ئه رک ده بئ به خوئى،
له خو بوردن ده بئ به شادى، ئه و پړیه ی

که له وه وپیش تاریکی داگیرتوو، به تیشکی خوړی چاکی پووناک ده پیته وه.

خو پوهو شته جوانه کانی مەسیح له شاگردەکانیدا ده پینرئ، مایه ی خو شحالی ئەو بوو که به ویستی خودا کاربکات، ژیان ی خو ی بو خو شه ویستی و مه زنی خودا ته رخا ن بکات، که ئەم خو شه ویستی هیزی کو ترو لکردن بوو له ژیان ی رزگار که رماندا، خو شه ویستی ته وای وی کرداره کانی ئەوی ده پازانده وه خو شه ویستی هی خودایه، دل ی خه تاکار ناتوانی دروستی بکات یان بیهیتته بهر، ته نها له و دلدها ده دوزریتته وه که عیسا پادشایه تی تیدا ده کات "ئیمه خو شمان ده ویت، چونکه یه که م ئەو ئیمه ی خو ش ویستوو." (۱ یوحنا ۴: ۱۹).

خو شه ویستی بناغه ی کرداره له نیو ئەو دل ی که به بهر که ته ی خودا نو ی بو ته وه . ئەم خو شه ویستی یه چاک سازیه له خو و پوهوشتی مرو فدا، کو ترو ل کهری ئاره زوو، رق و کینه پوهینه، وه هه ست و برپا بهر زک ره وه یه. ئەم خو شه ویستی هه گهر له گیاندا په روه رده بیت ژیان شیرین ده کات و کار یکی باش ده کاته سه ر ده ورو بهر.

مندالانی خودا ده که ونه بهر ده م دوو هه له وه، به تایه ته ی بر واهینه رانی نو ی، ده بیت وریابن له هه لانه، یه کامیان ئەوه یه که له وه وپیش لی دوا ین، هه له ی پشت به هه ول و کو ششی خو به ستنه، که وا ده زانن به کرداریان ده توانن خو یان هارمونی بکه ن له گه ل خودا، راستی ئەوه یه ئەوه ی هه ولده دات که

پیرۆزیت له رپی کاریه وه به پاراستنی یاسا، دوا ی کار یکی نه بوو نه کرا و که وتوو. ئەو کارانه ی مرو ف ده یه وئ بیکات بن یارمه تی مەسیح دژایه تی خودا و خو په رستی و گونا هه، چونکه ه نها برپا بهر حمه ت و بهر که ته مەسیح ئیمه پاک و پیرۆز ده کات. به لام هه له ی دووه م که ناکو که به هه له ی یه که م، وه مه ترسی له کومتر نیه، ئەوه یه هه ندیک واده زانن که باوه ر کردن به مەسیح مرو ف رزگار ده کات له ده ست پاراستنی یاسای خودا و گو ی پایه لی، وه کاری ئیمه په یوه ندی نیه به سه ر کرپه ونه مان له بهر ئەوه ی که به ته نها به باوه ر ده یین به هاو به شی بهر که ته مەسیح. به لام گو پرایه لی لیره دا ته نها هه ر قبو لکردنی په واله تی نیه، به لکو خزمه ت به خو شه ویستی، یاسای خودا ده بر پرنی په وشتی خودایه له م یاسایه دا بناغه ی خو شه ویستی چه سپاوه، له بهر ئەوه یاسای خودا بنچینه ی گو پرایه لیه بو خودا له سه ر زهوی و له ئاسمان. ئەگه ر دل مان نو ی بو یته وه به هاو وینه ی خودا، وه خو شه ویستی ئاسمانی له ده رووندا جیگیر بو ییت، ئایا یاسای خودا له ژیانماندا ده ور ناییتت؟ که ی بر وای خو شه ویستی له دل ماندا جیگیر ییت، که ی مرو ف نو ی یته وه به چه شنی وینه ی دروستکهری، ئەو په یمانه ی که له ئینجیل دا هاتوو هه نجام دراوه "یاساکانم ده خمه دل یانه وه، له بیر و هو شیاندا ده یان نووسم." (عیباریه کان ۱۰: ۱۶)، ئەگه ر یاسا

له دَلدا نوسراييت، ئايا ژيان پيک ناھيئي و ناسازييت؟ گوپرايه لي: خزمهت و دلسوزي و ئەمه کدارييه به خوشهويستي، نيشانه ي راستي گوپرايه لييه، لەم رووهوه پەرتووکي پيرۆز دەلي “خوشهويستي خودا ئەوهيه که فهريمانه کاني بياريزن” (۱ يۆهنا ۵: ۳)، “ئەوهي دەلي دەيناسم، وه فهريمانه کاني ناپاريزئ، درۆزنه و راستي له ودا نيه.” (۱ يۆهنا ۲: ۴)

(۴)، که واته باوهر هينان، مروف له فهريمانی گوپرايه لي کردن رزگار ناکات، بەلکوو ته نها باوهره دهانکات به هاوبه شي پهحمه تي مهسيح، وه بو جبهه جي کردني گوپرايه لي ته واو توانامان ده داتن.

ئيمه له پي گوپرايه لييه وه رزگار نايين، له بهر ئەوهي رزگار بوون دياريهه کي خورايي خودايه که له ريگه ي باوهره وه وهريده گرين،

ووتی ”من به گویرهی فرمانه کانی باوکم جوو لاوما ته وه و له خو شه ویسته که پدا ده مینمه وه.“ (یوحنا ۱۵: ۱۰)، ههروه ها رۆحی قودس له زمانی یوحنا وه دلن: ”بمه دا ده زانین که ئەو دهناسین، ئەگەر فرمانه کانی بپارێزین... ئەوهی که ووتی له ودا جینگیره بپتویسته له سه ره ئەو پریگایه بگریته که ئەو گرتووه تی.“ (یوحنا ۲: ۳، ۶) ”ههروه ها مه سیح له پیناوی ئیمه دا نازاری کیشا، نموونه یه کی بۆ به جی هپشتین تا دوا یه ههنگاوی بکهوین.“ (په ترۆس ۲: ۲۱).

مه رجی ژیا نی هه می شه یی ئی ستا ش هه ره ئەوه یه که له وه وه پیش هه بووه، وه ک سه رده می باوانی یه که ممان له به هه شتی عه ده ندا. واته گو پرایه لی ته واو له یاسای خودا و راستی و دروستی، ئەگەر مه رجیکی ئاسانتر هه بوا یه بۆ به ده ست هینانی ژیا نی هه می شه ی، بئ گو پرایه لی ته واوی خودا، ئەوسا ده رگای گونا هه می شه به کراوه یی ده مایه وه و لیشاوی کلۆلی و مهینه تی لئوه ده هات، به ختیاری و خو شی هه موو جیهانی ده خسته به رده می مه ترسی له ناوچوونه وه. ئاده م پیش هه له کردنی ده یوانی په وشتیکی راست به گو پرایه لی له یاسای خودا پیک به ئیتیت، به لام سه ره پینچی کرد و کهوت، به گونا ه و کهوتتی ئەو ئیمه ش کهوتین و ناتوانین خو مان راستبکه یه وه، چونکه ئیمه گونا هکارین وپاک نین، ناتوانین به ته واوی گو پرایه لی یاسای پیرۆزی خودا یین، ئیمه

به لام گو پرایه لی به ری باوه ره ”ده زانن که ئەوه درکه وت بۆ ئەوهی گونا همان لابه ریته، وه له ودا گونا ه نییه، هه ره که سیک له ودا جینگیریته گونا ه ناکات، ئەوهی گونا ه بکات نه ئەوی دیوه و نه ده یناسن.“ (یوحنا ۳: ۵، ۶)، تاقیکردنه وه ی راستی لئره دایه، ئەگەر ئیمه له مه سیح دا جینگیر یین، ئەگەر خو شه ویستی خودا له ئیمه دا نیسته جی بئ و بژی، هه ستمان، کرده وه مان هه موو هارمۆنی ده بن له گه ل ویستی خودا وه کو له فرمانه کانی یاسای پیرۆزا هاتوو ه ”ئهی مندالان نه هیلن که س هه لئانفریوینن، ئەوهی چاکی بکات راست و دروستکاره، وه ک چو ن خودا که راست کاره،“ (یوحنا ۳: ۷)، به لام پتوانه ی چاکی یاسای پیرۆزی خودا وه ک هاتوو ه له ده فه رماندا که له چیا ی سینا ناریدی ه خواری. ئەوهی ناوه بری به باوه ری مه سیح که گوا یه مرو ف له ده ره سه ته گو پرایه لی یاسای خودا رزگار ده کات، ئەوهی باوه ری نییه، به لکو گومان ونی باوه رپی به باوه ر ”خودا به به ره که تهی خو ی به هو ی باوه رتان رزگاری کردن، ئەمه ش له ئەنجامی هه ولدانی خو تان نه بوو، به لکوو دیاری خودا بوو.“ (ئه فه سو س ۲: ۸)، به لام ”باوه ر ئەگەر کار نه کات، شتیکی مردوو ه له خویدا.“ (یا قوب ۲: ۱۷). عیسا پیش هاتی بۆ زه وی له باره ی خو یه وه ووتی ”ئهی خودای من، خو ش حال ده بم که ویستی تۆ، وه یاسای تۆ له ناو دلما ده ئەنجام بده م.“ (سروود ۴۰: ۸)، پیش سه ره که وتتی بۆ ئاسمان

خواهنی ئهو راستیه نین که بتوانین له گه‌ل داواکاریه‌کانی یاسای خودا یه‌کبگرین، به‌لام مه‌سیح ده‌رگای پزگاربوونی بۆ کردینه‌وه، ئهو له‌سه‌ر زه‌وی ژیا له‌تیو هه‌موو ئهو نا‌قیکردنه‌وه و کلۆلی و نا‌ره‌حه‌تیانه‌ی ژیان که پروو به‌رووی ئیمه‌ش ده‌بیته‌وه، سه‌رکه‌وت، ژیانکی بچ‌گونا‌ه ژیا، بۆ ئیمه‌ مرد، ئیستاش ناماده‌یه گونا‌هه‌کانمان هه‌لبگرئ و راستی و دروستی خۆیمان پچ‌به‌خشیت. ئه‌گه‌ر خۆت ته‌سلیم به‌و بکه‌یت، وه‌ک پزگارکه‌رت قوبوول بکه‌یت، ئه‌وسا ژیا‌نی پزگونا‌هت له‌به‌ر ئهو پاک ده‌بیته‌وه و به‌بینگونا‌ه ده‌م‌پیرئیت، سیفاتی مه‌سیح جیی سیفاتی تۆ ده‌گرئ، له‌پیش ده‌رگای خودا حیسابی بچ‌گونا‌هت بۆ ده‌گرئ. له‌مه‌ش زیادتر، مه‌سیح دل‌ده‌کاته‌وه و باوه‌ری تیدا نیشه‌ج ده‌کات. پیوسته‌ تۆ ئه‌م په‌یوه‌ندیه‌ له‌گه‌ل مه‌سیح دا‌پار‌ژیت، به‌باوه‌ر و به‌ته‌سلیم کردنی ویستت به‌و به‌به‌روه‌وامی، تا تۆ له‌م کاره‌ به‌رده‌وام بیت ئهو له‌تۆدا کارده‌کات هه‌م بۆ ویستت و هه‌م بۆ شادیت، تۆ ده‌توانی بلئیت من ”ئیستا به‌له‌ش نا‌ژیم، به‌لکو به‌باوه‌ر ده‌ژیم، باوه‌ری پۆله‌ی خودا که خۆشی ویستم، ژیا‌نی خۆی بۆ کړپینه‌وه‌ی من به‌خشی.“ (غه‌ل‌اتیه ۲: ۲۰) له‌به‌ر ئه‌وه مه‌سیح به‌شاگردیه‌کانی ووت ”ئیه‌وه نین که قسه‌ ده‌که‌ن، به‌لکو گیانی باوکتانه‌ که له‌ئیه‌وه‌دا قسه‌ ده‌کات.“ (مه‌تا ۱۰؛ ۲۰)، ئه‌وسا مه‌سیح له‌تۆدا کارده‌کات، وه‌تۆش هه‌مان گیان ده‌رده‌خه‌یت، وه‌هه‌مان کاری باشه

ده‌که‌یت-کاری راستی و دروستی و گو‌پرا‌یه‌لی. که‌واته‌هیچ شتی‌ک له‌خودی ئیمه‌دا نییه که پی‌وه‌ی بنا‌زین، وه‌بنچینه‌یه‌کی پایه‌بلندمان نییه، ته‌نها پرووناکی هیوامان له‌راستی و دروستی و به‌ره‌که‌تی مه‌سیح دایه، وه‌له‌و کاره‌ی که گیانی مه‌سیح ده‌ی‌گپرئ له‌ئیمه‌دا. کاتی‌ک ئیمه‌ ده‌رباره‌ی باوه‌ری ده‌دوین، ده‌بی له‌بیرماندا جیا‌وازی له‌نیوان باوه‌ری راستی، وه‌ته‌نها باوه‌ر پیکردنیکی پرووت بکه‌ین. ته‌نانه‌ت شه‌یتان ناتوانیت له‌دلدا نکۆلی له‌بوون و له‌هیز و له‌راستی و ته‌کانی خودا بکات. ئینجیل ده‌لن که ”هه‌روه‌ها شه‌یتانه‌کانیش باوه‌ر ده‌که‌ن و ده‌له‌رزن له‌ترسا“ (یا‌قوب ۲: ۱۹)، به‌لام باوه‌ری شه‌یتان باوه‌رینه‌ بۆ پزگاربوون، چونکه‌ نه‌ک هه‌ر ته‌نها باوه‌ری تیدا نییه بۆ ووته‌کانی خودا، به‌لکو هه‌روه‌ها ملکه‌چیش نییه بۆ ویستی ئهو. هه‌رکاتی‌ک دل‌خۆی به‌خودا ته‌سلیم کرد، هه‌ست و خۆشه‌ویستی ئه‌وی هه‌لبژارد، ئه‌وه باوه‌ری راستیه‌ی باوه‌ری‌ک که کارده‌کاته‌سه‌ر خۆشه‌ویستی، وه‌گیان خا‌وین ده‌کاته‌وه. له‌پێ ئه‌م باوه‌ره‌وه‌ دل له‌وینه‌ی خوادا نۆی ده‌بیته‌وه، ئهو دل‌ه‌ی که هیشتا نۆی نه‌بوته‌وه ناتوانی ملکه‌ج ییت بۆ یاسای خودا چونکه له‌توانایدا نییه، ئیستا شاد و خۆش‌حاله‌ به‌ده‌ستووری پیرۆز، له‌گه‌ل داود ده‌لئیت ”ئای چه‌ند یاسام خۆش ده‌وی! ته‌واوی پۆژ وا له‌بیرمدا.“ (سروود ۱۱۹: ۹۷)، به‌م جوره‌ راستی و دروستی یاسا له‌ئیمه‌دا ده‌چه‌سپن ”ئیمه‌ی

که نارۆین به دووی ږیځه ی له شدا، به لکو ده پړۆین به دووی گیاندا. (ړۆما ۸: ۱، ۴).
 له نیوان باوهر هینه راندا ئه و که سانه هه ن که خو شه ویستی و لیبوردنی مه سیح یان ناسیوه، هه ز ده که ن بڼه مندالی خودا، هیشتا واده زانن که ژیانان پره له که م و کورتی و خه وش که وایان لیده کات گومان بکه ن له وه ی که ئایا دلیان نوئ بو ته وه به گیانی پیروژ! من به جو ره که سانه ده لیم به نا ئومیدی مه کشینه دواوه، چونکه ئیمه گه لن جار ده ب سهر دانه وینین و فرمی سک برژین له بهر پی مه سیح دا، به هو ی هه له و که م و کووپه کانمان، به لام ناب و ره به ربه دین هه گه ر دوژمنیش زال بیت به سهر ماندا، خودا به په لامان ناکات و به جیمان ناهیلیت، مه سیح له دهستی راستی خوداوه بو مان ده پارته وه. یوحه نای خو شه ویست له م رووه وه ووتی ”پوله کانم، هه م شتانه تان بو ده نووسم تا گونا ه نه که ن، به لام هه گه ر به کیک گونا هی کرد پارزه ریکمان هه یه لای باوکی ئاسمانیان، هه ویش عیسای مه سیح ی راست و دروست کاره.“ (۱ یوحه ننا ۱۶: ۲۷). هه و ده به ویت تو بگپرته وه بو خو ی، په ننگدانه وه ی پاک ی و پیروزی خو ی له تو دا بینین، هه گه ر تو خو ت به و ته سلیم بکه یت، هه و کاره چاکه ی که هه و له تو دا دهستی پیکردوه ته واوی ده کات، با له قوولایی دل و ده روونمانه وه نوئ بکه ین و بیارینه وه، باوهری ته واو بهینین، هه ر که هه ستمان به لاوازی هیزی خو مان

کرد، پشت به ستین به هیزی ږرگار که رمان مه سیح، سو پاس و ستایشی خودا بکه ین که هه و ده رمانی ته ندروستی ده روونمانه. ئیمه هه رچه ند زور نزیکی بڼه وه له مه سیح، زیادتر که موو کوریه کانی خو مان له ناو ده به ین، بیایمان رووتر ده بیته وه، ناته واوی خو مان له بهر تیشکی ره وشتی ته واوی هه ودا ده بینین. هه مه به لگه یه که فریوی شه یان له دلماندا هیزی وو نکر دووه، ده روونمان دهستی کردووه به ژیانوه به هو ی کار تیکردنی رو ی پیروزه وه. خو شه ویستی مه سیح نا توان له دلماندا بز ی تا گونا هه کانی خو مان نه ناسین، هه و گیانه ی که گو پراوه به په حمه تی مه سیح سیفه تی ئاسمان ده توان په سندی بکات. هه گه ر ئیمه که م و کووپر ده روونی خو مان به دی نه که ین، هه و به لگه یه کی تاشکرایه که سه رنجان نه داوه ته پاک ی و چاک ی مه سیح. هه رچه ند که متر نرخ بو خو مان دا بینین، پاک ی و خو شه ویستی ب سنووری زرگار که رمان لا به نرختر ده بیت، هه ست به هه له و گونا هی خو مان ده که ین و به ره و لای هه و ده چین که ده توانی لیمان خو ش بیت، کاتیک دل هه ست به لاوازی و بیچاره یی خو ی ده کات ده ست بو مه سیح درژ ده کات، هه ویش به هیزه وه خو ی بو درده خات، چه ند زیادتر هه ست به پیویستی مه سیح و ناوی خودا بکه ین، هه و نه ده زیادتر ره وشتی به رز و خا وینی هومان بو درده که ویت، وه زیادتر کردارمان ده چپته وه سه ر هه و له ناخی هه ودا گه شه ده که ین.

گەشەکردن لە ناخى مەسىح دا

خودا له دلى مرؤفدا لهدايك دەبن، مرؤف ئەگەر "له سەرۆهه لهدايك نەبن" ناتوانن بىن بههاوبەشى ئەو ژيانەى كه مەسىح هيناي تا بيبەخشى به جيهان. (يوحنا ۳: ۳).

گەشەکردنیش هەر وهكو ژيان وايه، خودا كه خونچه دەكات به گول، وه گول دەكات به بهر، به هيزى خودا تۆو چهكەرە دەكا و پيدەگات "يەكەم چهكەرە، پاشان لاسك، ئينجا گولە گەنم." (مەرقوس ۴: ۲۸).

پنڤه مېهەر هۆشەع دەر بارەى ميللەتى خودا دەلن "شكۆفە دەكەن وهك لاولاو، دەژينەوه وهك گەنم، گەرۆه دەبن وهكو ميو" (هۆشەع ۱۴: ۵، ۷). مەسىح دەفرمووى "سەرنج بدەنە لاولاو چۆن گەرۆه دەبن" (لوقا ۱۲: ۲۷). گزو گياو به حەز و كۆششى خويان گەرۆه نابن، بهلكوو گەرۆه دەبن و گەشە دەكەن به وەرگرتى ئەوهى كه خودا ئامادەى كردووه بۆ گەرۆه بوونيان. مندال به هەول وهيزى خۆى ناتوانن بستىك بخاتە سەر بالاي، تۆش هەرۆهها له ژيانى گيانيدا به هەول و كۆششى

له ووتەكانى پيرۆزى خودا گۆرىنى دل كه بههۆيهوه دەبين به مندالى خودا به لهدايك بوون ناوبراوه، هەرۆهها بهراورد كراوه به چكەرەى تۆوى باش كه جوتيار له كپلگهيهكدا چاندوويهتى. هەر بهوجۆره ئەوانەى كه تازه باوهرپان هينناوه به مەسىح وهك، "مندالتيكى تازه لهدايك بوو تا" گەشە بكەن بۆ پایه بهرزيبهتى ميللەتى مەسىح. (۱) پەترۆس ۲: ۲، (ئەفسوس ۴: ۱۵)، يان وهك تۆوى باش كه ميوه بهيننە بهر، چونكه ئەوان درەختى "چاكين، خودا پرواندوونى تا به گەرۆه بزانیين وستايش بكرين." (ئەشعيا ۶۱: ۳)، ئەم نمووانه كه له ژيانى سرووشتى يهوه وەرگيراون دەتوانن يارمه تيدەرى ئيمه بن تا باشتەر له پارزى راستى ژيانى گيانىي بگەين. مرؤف به هەموو دانايى و کارزانييهوه ناتوانن ژيان له بچوكترين شتى سروستدا دروست بکات، چونكه خودا سەرچاوهى ژيانە، وهتهنها له پى ئەوهوه پروهك وگيانهوه ران دەژين، هەرۆهها ژيانى گيانى بههۆى کارکردنى

خۆت ناتوانی گەشه بکهیت؛ مندال و گژوگی گهوره دهبن به وه رگرتی ئەو شتانهی له دهورو بهرپانه که خزمەت به ژانیان دەکات وەک ههوا، خۆر، ئاو، خۆراک. مەسیح-یش بۆ ئەو کەسانە ی قوبولی دەکەن و پشتی پێدەبەستن “خۆری چاکه و و پووناکی هەمیشەبیانە” (ئەشعیا ۶۰: ۱۹)، (سرود ۸۴: ۱۱)، ئەو وەک “شەونمه بۆ ئیسرائیل” وەک باران دەباری بەسەر گیای تازە ی درواودا. “(هۆشوع ۱۴: ۵) (سرود ۷۲: ۶)، ههوه‌ها ئەو” ئاوی زیندوو و نانی خودایه... که له ئاسمان دێته خوارێ و ژیان دهبەخشن به جیهان. (یۆحنا ۶: ۲۳).

خودا وەک دیاری بۆ سنوور بۆ کوری، جیهانی دهوره‌داوه به‌فه‌زای به‌ره‌کەت هەر بهو جوړه‌ی که هه‌وا ده‌وری گۆی زه‌وی گرتوه، هەر که‌سیک هه‌لمژینی ئەم فه‌زای به‌ره‌کەت و ژیان به‌خشه هه‌لبژێرت، به ئەندازه‌ی پایه‌ی میلیله‌تی مەسیح ده‌ژی و گەشه ده‌کات. هەر به‌جوړه‌ی گول‌ روو ده‌کاته خۆری تا تیشک پووناکی کار له گەشه کردن و جوانی گولدا بکات، هەر بهو چه‌شنه ئیمه‌ش ده‌بن روو بکه‌ینه خۆری راستی و دروستی مەسیح، تا پووناکی ئاسمان به‌سه‌رماندا په‌خش بیت، خوو ره‌وشتمانی پێن گەشه بکات و بیینه هاووێنه‌ی مەسیح .

عیسا هه‌مان شتی فێر ده‌کردن که‌ده‌ی ووت له له‌مندا جیگیرین، وه‌من-یش له ئیوه‌دا، هەر وەک چۆن لق خۆی ناتوانێ به‌ر بگرێ ئەگەر له‌ دره‌ختی میوه‌دا جیگیر نه‌بێ،

ئیه‌وش هه‌روه‌ها بێ به‌ر ده‌بن ئەگەر له‌ مندا جیگیر نه‌بن... ئیوه به‌بێ من هیچ ناتوان بکه‌ن . (یۆحنا ۱۵: ۴، ۵)، چۆن لق پێویستی به‌قه‌دی سه‌ره‌کی دره‌خت هه‌یه تاگه‌وره بێ و به‌ر به‌یتن، پێویستی ئیمه‌ش به‌ مەسیح هەر به‌و چه‌شنه‌یه تا ژانی پاک و پیرۆز بژین . بێ ئەو تو ژیانته‌ نییه، هێزته‌ نییه روو به‌ رووی تاقیکردنه‌وه‌کانی بوه‌ستی و گەشه بکه‌یت له چاکیی و پاکیدا، به‌لام ئەگەر له‌ودا جیگیر بیت وەک ئەو دره‌خته‌ی که له‌ که‌ناری روبارێکدا بیت، نه‌ وشک ده‌بێ و نه‌زێ، به‌لکوو هه‌میشه‌ گه‌وره‌ ده‌بیت و به‌ر ده‌دات. گه‌لێ که‌س وایه‌ر ده‌که‌نه‌وه که‌ ده‌بێ به‌ ته‌نها خۆیان کاری گەشه کردیان ئەنجام بدن، ئەوان که‌ لێخۆش بوونی گونا‌هه‌کانیان به‌ خۆرایه‌ی له‌ مەسیح وه‌رگرتوه، پشتیان به‌و به‌ستوه، چۆن ده‌توانن ئیستا به‌ کۆششی خۆیان ژیانگی راست و دروست بژین؟ به‌لام ئەمانه‌ هه‌ولی بپه‌ووده‌ن، عیسا ده‌لێ “بێ من ناتوانن هیچ بکه‌ن” گەشه‌کردن وگه‌وره‌بوونمان له‌ نیعمه‌تدا، خۆشیمان، به‌که‌لک بوونمان، هه‌مووی له‌ سه‌ر به‌که‌بوونمان له‌گه‌ل مەسیح دا وه‌ستاوه، له‌ ڕیگای په‌یوه‌ندی و دۆستایه‌تی قوول له‌گه‌ل مەسیح دا، له‌ هه‌موو کات و ساتیکیدا، (له‌ ڕیگای چه‌سپاندنی خۆمان له‌ودا) ئەوسا ئیمه‌ له‌ نیعمه‌تدا گەشه ده‌که‌ین و گه‌وره ده‌بین. ئەو هه‌ر ته‌نها دانهر نییه، به‌لکوو ته‌واوکه‌ری بروامانه، عیسا په‌که‌مین و دواهه‌مین هه‌میشه‌ یی یه. ئەو ده‌بێ له‌گه‌ل

مان بڻ، نهڪ له سهرتا و ڪوٽاي ريگهه دا، به لڪوو له ههر ههنگاوڻيڪي پڻگهه دا. داود ده ايت ”من هه ميهه خودام له پيش خوم داناهه، چونكه نهو له دهستي راستمه، ناجو و ايم.“ (سرود ۱۶: ۸).

دهرسيٽ (چون من له مهسيح- دا جيگير بم؟) تو له ودا جيگير ده بي بهه مان ريگهي كه نهوت به كه م پهسند كرد، ”وهڪ عيساي مهسيح- تان به خودا پهسند كرووه، شويني كهون.“ (ڪولوس ۲: ۶)، ”راستي به برپوا ده زي“ (عبرانيه كان ۱۰: ۳۸)، تو كه خوٽ ته تسليم كرد، ته تسليم بوو ٽيڪي ته واو بو خزمهت و گوڙپا به لي خودا، عيسات قوبول كرد به پرگار كهرت، كه تو به ته نها ناتواني خوٽ پاك بكه پته وه و گونا هه كانت بسر پته وه يان دلٽ بگوري، خوٽ بدهره دهست خوداي مهن، باوهر بهينه كه نهو هم كه رت بو دهكات له بهر مهسيح، تو به باوهر بويت به هي مهسيح، تو به باوهر بويت به هي مهسيح به باوهر له ودا گه شه ده كه يت. چونكه زيان برتييه له دان وه رگرتن له چانندن و درويته، تو هه مو؛ دل و ويست و خزمهت دهدهي به خودا، له بري نه وه ي خودا نيعمهت و بهر كهت و گياني مهسيح له دلٽدا جيگير دهكات كه ده بن به هيز و رهوشي دروست و ياريد دهري هه ميهه ييت بو گوڙپا به لي ياساي خودا.

بايه كه م كاري پوژانهت خو ته رخان كردن ييت بو كاري خودا، پاپو وه بلن ”خودايه ته واوي بوونم هي تويه، هه مو وه خشه و

پلاني نه مپوم ده خمه به ردهستي تو، به كارم بهينه و رپنو ٽيم بكه به حزي خوٽ، له گه لم به، با ته واوي كاري نه مپوم كاري تو ييت“ پتويسته له سهرت سهرتاي هه مو و پوژيڪ روو بكه يت ده رگاي خودا، گشت نه خشه و پلاني خوٽي بدهينه دهست بو جي به جي كردني بهو چه شنه ي كه خواست و ويستي خو يه تي. بهو جو ره پوژ به پوژ زيانت دهده يته دهست خودا كه له شيوه ي زياني مهسيح- دا دا ي پرژيٽ تا به ويته ي نهو بچيت.

زيان له مهسيح- دا زياني ناسو وده يه، ههستي مهستي ٽيدا نييه، ناشتي هه ميهه يي و باوهر.

پيكر دني چه سپاوي هه يه. هيواي تو له خوٽدا نييه؛ له مهسيح دا يه. نهو لاوازي تو ده گوڙي به هيز، له جياتي بن توانايي و نه زانين، توانا و زاناييت پڻ ده به خشيٽ. مهروانه ”خوٽ“، بيرت له سهر ”خوٽ“ ڪومه كه وه، پروانه مهسيح، بايرت له سهر خو شه ويستي و له له گه ل رهوشي جوان و پاكي نه ودا بزي. با ليوردن و پاكي و پيروري و خو شه ويستي مهسيح بي به باه تي ٽيرواني گيانٽ. به جيگير كردني خوٽ له ودا و پشت به ستني ته واو پي، ده ييت به هاو وپنه نهو. عيسا ووتي ”جيگير بن“ نهو ووشانه ماناي حه سانه وه ي دنيايي و چه سپانين ده گه ٽنن، دوو باره بانگمان دهكات ”وهرن بولام... من ده تان حه و ٽيمه وه“ (مهتا ۱۱: ۲۸، ۲۹). ووشه كاني داود هه مان بير

دەردەبېرئ "ئاسوودە لە خوادا، وە ئارامگراڻە چاوەرێکەن" (سروود ۳۷: ۷)، ئەشعیا دُنیا دەکاتەو "لە ئارام بوون دُنیا بووندا هیزتان دەبێ" (ئەشعیا ۳۰: ۱۵)، ئەم حەسانەوێه بە مانای پالدانەو و تەنبەلی نییە چونکە لە بانگەوازی پزگارکەرماندا بۆکار کردن بەلێنی حەسانەوێ داو: "ئیلی من بەسەرتاندا هەلگرن... دەحەسپنەو و ئاسوودە دەبن" (مەتا ۱۱: ۲۹)، چەند دَل حەساوێت لە مەسیح-دا. ئەوەندە چالاکتر و گوێپراوەتر دەبن بۆ ویستەکانی مەسیح.

ئەگەر بیر و هۆشی ئیمە پشت بە خۆبەستی بەرەو دوورکەوتنەو و وەرچەرخانمان دەبات لە مەسیح-ی سەرچاوەی هیز و ژيانمان، ئەوسا شەپتان هەولێ هەمیشەیی خۆی دەدا کە روو وەرگێرین لە پزگار کەرمان و پزگاری گەفتو گۆ و یەکتیمان بێت لەگەڵ مەسیح-دا، لەبەر ئەوە هەول دەداو تێدەکووشی بەهەرچۆرێک بێت بمانچێنێ و جیامان بکاتەو لە مەسیح، لە رێی ئالۆزی ژيان و تەماع و خۆشیەکانی ئەم جیهانە و هەلەکانی خۆت و دەورویشت. باوریا بین فیل و نەخشەکانی شەپتان هەلمان نەفریوین. ئەو گەلێ جار سەردەکەوێت بەسەر ئەوانەیی کە وێژدانیان زیندوو و ئارەزووی دەکەن بۆ خوادا، لە سەر چەوتی و لاوازیان دەژی. بەدابریانیان لە مەسیح دلخۆش دەبی و ئارەزووی سەرکەوتن بۆ خۆی دەکات. ئیمە نابێ گۆی بە "خۆ"

بەدین، وەتەسلیم بە دلپەرشانی و ترس بین، ئەمانە هەموو گیان وەر دەگێرن لە سەرچاوەی هیزمان. خۆت تەسلیمی خودا بکە و پشتی پێبەستە، هەمیشە بیرت لای مەسیح بێت، با گیان لەودا بتوێتەو، گومان و دوودلی بخەرە لاو، ترس لە خۆت دوور بخەرەو، لەگەڵ پۆلس پیغەمبەر بلێ "دەژیم- نەک خۆم، بەلکو مەسیح دەژی لەمندا، من ئیستا بە لەش ناژیم، بەباوەر دەژیم، باوەرێ کورێ خودا، کە منی خۆش ویست و خۆی بەخشی لە پێناوی مندا." (غەلایە ۲: ۲۰)، پشت بە خودا بەستە و ئەو دەتوانێ بتپارێزێ، خۆت بەرە دەستی خودا، ئەو پزگار و سەرکەوتوت دەکات لەبەر ئەوەی کە تۆی خۆش ویستوو. کاتێک مەسیح سرووشتی مروۆفی بەخۆیەو گرت، بەو کارە مروفاوەتی بەستەو لەگەڵ خۆی بەبەندی خۆشەویستی کە هیچ هیزێک هەرگیز ناتوانێ بی بچێنێت مەگەر لە سەر ویستی مروۆف خۆی نەبێت. لەبەر ئەوە بەردەوام شەپتان هەولێ هەلخەلەتاندنمان دەدا لە پێی هەموو پزگایەکیەو کە ناچارمان بکات پەبوەندیمان لەگەڵ خودا بچێنێ و جیاپنەو لە مەسیح لەم حالەتەدا ئیمە دەبێ لە کۆشش و پارانەوێ خودا غافل نەبین نەک هەلمان فریوینێ و گەورەپەکی دی هەلبێژین (چونکە ئیمە هەمیشە ئازادین بۆ هەلبێژدانی ئەوەی حەزی پێ دەکەین) مەسیح دەمان پارێزێ ئەگەر ئیمە چاومان بپرنە ئەو و بە پزگار کەری خۆمانی قوبوول

بکهین، به پروکردنه مهسیح ئیمه پارێزراوین، کهسه ناتوانی بمانفرێنی له دهستی. ئیمه هه‌رگیز ده‌ستبه‌رداری نابین "ئیمه هه‌موومان به پروویهکی کراوه تهماشای شکۆمه‌ندی خوداوه‌ند ده‌کهین، هه‌ر وه‌ک له ئاوێنه‌دا، ده‌گۆرپین بۆ وێنه‌ی ئه‌و، له‌پله‌یه‌کی شکۆمه‌ندی بۆ پله‌یه‌کی دی، ئه‌وه‌ش له‌ خوداوه‌نده‌وه‌ دیت که پۆحه" (۲ کۆرنسۆس ۳: ۱۸).

به‌لێ به‌م جو‌ره‌ یه‌که‌م شاگرده‌کانی مه‌سیح توانیان ببن به‌هاوێنه‌ی پزگاکه‌ری ئازیزیان، که گۆیان له‌ قسه‌کانی بوو هه‌ستیانکرد به‌وه‌ی که پتیوستیان پێته‌ی، گه‌پان به‌ دویدا و دۆزیانه‌وه‌ و دوا‌ی که‌وتن، له‌گه‌لی دابوون له‌ماله‌وه، له‌ سه‌ر میز، له‌ کاتی خه‌و، له‌ کێلگه، وه‌ک قوتابی له‌گه‌ل مامۆستا، وانه‌ی راستی و یروژیان لێوه‌رگرت، وه‌ک کارێک که‌ فه‌رمان وه‌رگرێ له‌ سه‌رکرده‌که‌ی سه‌یریان ده‌کرد تا ئه‌رکی خۆیان بزانی، ئه‌و شاگرده‌ "مرۆف بوون وه‌ک ئیمه" (یاقوب ۵: ۱۷). ئه‌وانیش به‌رانه‌ر به‌ گونا هه‌مان جه‌نگ و نه‌به‌ردییان هه‌بوو که ئیمه هه‌مانه، وه‌ پتیوستیان به‌ هه‌مان نه‌عمه‌تی یه‌زدان هه‌بوو تا ژیا‌تیکی پیرۆز بژین. ته‌نانه‌ت یوحه‌نا‌ی شاگردی خۆشه‌ویستی، که‌ هاوێنه‌یی پزگاکه‌ر به‌ ته‌واوه‌تی له‌ودا په‌نگیدا‌بووه، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی سیفاته‌ جوانه‌کانی زگماکی و سه‌روشتی نه‌بوون، خۆی به‌ به‌رز ده‌زانی، سه‌رچڵ و بێباک، تووره‌، به‌لام که‌ زۆر له‌ عیسا‌ نزیک بۆوه و زیادتر سیفاته‌کانی بۆ ده‌رکه‌وت، هه‌ستی

به‌کم و کورپه‌کانی خۆی کرد، زانستی ملی پێ که‌چ کرد، ئه‌وه‌ی ده‌بینینی له‌ ژیا‌نی پۆژانه‌ی پۆله‌ی خودا، له‌ هیز و له‌ ئارامی، له‌ توانا و له‌ ساده‌یی، له‌ شکۆ و له‌ بێ فیزی، دلێ پیکرد له‌ په‌سه‌ند کردن و خۆشه‌ویستی و سه‌روه‌ری و مه‌زنی مه‌سیح دا، خوی جێگیرکرد له‌ودا تابیته‌ هاوێنه‌ی ئه‌و، وه‌ دلێکی نوێ له‌ودا دروست بکات، وه‌پیزی خۆشه‌ویستی مه‌سیح خوو په‌وشتی به‌ ته‌واوی بگۆرێ، ئه‌مه‌ ته‌نجامی دلێای یه‌کیبونه‌ له‌گه‌ل مه‌سیح، کاتیکی مه‌سیح له‌ دلدا جێگیر ده‌بی، سه‌روشت و خوو له‌ بنه‌په‌ندا ده‌گۆرپین، چونکه‌ جه‌وه‌هر و خۆشه‌ویستی مه‌سیح دل نه‌رم و گیان ملکه‌چ ده‌کات، بیر و ئاره‌زوو به‌ره‌و ئاسمان و خودا به‌رز ده‌کاته‌وه‌.

که‌ مه‌سیح سه‌رکه‌وت بۆ ئاسمان شاگرده‌کانی هه‌ستی ئاماده‌بوونی خودی ئه‌ویان کرد له‌گه‌ل خۆیان پر له‌ خۆشه‌ویستی و پرووناکی. عیسا‌ی پزگاکه‌ر که‌ پۆژانه‌ له‌گه‌ل ئه‌وان پیکه‌وه‌ بوو، هه‌یوا‌ی دابوون و دلێانی ئاسوده‌ کردبوو، کاتیکی که‌ هه‌یشتا په‌یامی ئاشتی له‌ سه‌ر لێوی بوو، به‌جێ هه‌یشتن، به‌لێنه‌کانی وه‌ک ده‌نگدانه‌وه‌یه‌ک له‌ پێی هه‌وری فریشته‌کانی ئاسمانه‌وه‌ گه‌راپه‌وه‌ بۆیان: "ها ئه‌وه‌تا من هه‌میشه‌ له‌گه‌ل‌تانم تا کۆتایی جیهان." (مه‌تا ۲۸: ۲۰). مه‌سیح له‌ شێوه‌ی مرۆفدا چوو بۆ ئاسمان، شاگرده‌کانی دلێا‌بوون له‌ وه‌ی که‌ ئه‌و له‌به‌ر ده‌می عه‌رشێ خودایه‌، هاو‌پێی پزگاکه‌ریان هه‌ست و

سۆزى نەگۈرۈپ، ھېشتا يەككە لە مرۇقايەتى زەحمەتكىش، مافى خوتن و برىنى دەست و پىي، ئەو نرخەى كە دابووى بۆ كرىنەوھى ئادەمىزاد لەبەردەم خوادا پىشكەش دەكات، زانپان كە ئەو گەراپەوھە بۆ ئاسمان تا شوئىنپان بۆ ئامادە بكات، دپتەوھە و دەيانبات تا بۆ ھەمىشە لەگەلدا بن.

كاتىك پىكەوھە كۆبۈنەوھە پاش سەرکەوتى بۆ ئاسمان ئارەزوو مەند بوون كە داخوازبەكانپان پىشكەش بە باوك بكن بەناوى عىساوھ، بەرپز و سەنگىنەوھە لە دووعا و نوپژدا سەريان دانەواند ئەو بەلپنەپان ووتەوھە ”ھەرچى داوا بكن لە باوك بەناوى منەوھە دەتانداتى، ھەتا ئىستا بەناوى منەوھە داواتان لى نەكردوھە، داوا بكن و ھەرىدەگرن، تا خۆشى و شادى تەواوتان ھەبى” (يۆھننا ۱۶: ۲۳، ۲۴)، كە لەپەك دابران دەستى برۈپان بەرزتروو بەرزتر كەردەوھە لەگەل ووتەپەكى بەلگەدارى بەھپز ”مەسىح كە مرد، ھەستاوھتەوھە، نەنەنەت لە دەستى راستى خودا داپەو بۆمان دەپارپتەوھە.” (پۆما ۸: ۳۴)، پۆژى پەنجاھەمىن مەسىح پىشاندەھرى بۆناردن كە پەيمانى پىندابوون ئەوېش ”پووحى پىرۈز بوو: بۆ ئېوھە باشترە كەمن برۆم، چونكە ئەگەر من نەرۆم، پىشاندەھرەكە ناپەت بۆلاتان . بەلام ئەگەر برۆم بۆتانى دەتېرم” (يۆھننا ۱۶: ۷) لە كاتەوھە مەسىح جىگىر بوو لە دلى مندالەكانىدا، جىگىر بوونپكى ھەمىشەپى، يەكپتى لەگەل

ئەوان لە جارن زىكتىرېوو كە بەلەش لەگەل ياندا دەژپا، ھپز و پووناكى و خۆشەوېستى ئاشكراتر لە ژيانپاندا بەدى دەكرا تەنەنەت ھەر كەسېك دەپىنپن ”سەر سوپماو دەبوو، وھ دەپناسىنى و دەپزانى كە لەگەل مەسىح-دا بوون” (كردارى پىردراوان ۴: ۱۳).

مەسىح بۆپەكەم شاگرددەكانى چۆن بوو، ھەزەدەكات بەھەمان شپوھە پىت بۆ مندالەكانى ئەمپو، لە دوا نوپژ و دووعادا لەگەل دەستەپەك لە شاگردەكانى ووتى: ”من ھەر بە تەنەنەت بۆ ئەمان دووعا ناكەم، بەلكو ھەرۈھە بۆ ئەوانەش كە باوېر دەھپن بەمن لە پى قسەكانى ئەمانەوھە” (يۆھننا ۱۷: ۲۰). مەسىح دووعا و نوپژى بۆ كرپن كە لەگەل ئەو بىپن بەپەك، ھەر بەوچۆرەى كە ئەو يەكە لەگەل باوك. پرزگار كەر دەربارەى خۆى ووتى ”كوپ ناتوان بە خۆى شتى بكات” (يۆھننا ۵: ۱۹) ”ئەو باوكەى كە دەژى لەمندا، ئەو كارەكان ئەنجام دەدات” (يۆھننا ۱۴: ۱۰) ئەگەر مەسىح لە دلماندا بژى، لە ئىمەداكار دەكات ”ھەم لە وېست و ھەم لە شادى ئەو” (فېلپىيەكانى ۲: ۱۳)، كار دەكەپن بەو چۆرەى كە ئەو كارى كرى، ئەو جەوھەرە لە ئىمەدا ئاشكرا دەپى كە لەودا ئاشكرا بوو، بەم چۆرە كە ئەومان خۆشويست و لەودا جىگىر بوو، ئىمە ”گەشە دەكەپن و گەورە دەپن لەودا لە ھەموو شتېكدا كە مەسىح سەرۈكى پىت” (ئەفسۇس ۴: ۱۵).

کار و ژيان

گهرمی و خوښحالییوهه کاری تیدا دهکهن و نهنجامی دهدهن.

کاتیک خوښهویستی مهسیح له دلدا پاریزرا و بیت، وهکوو بوئیکي خوښ وایه و ناشاردریتهوه، کاردهکاته سهر ههموو نهوانهی لئی نزیکدهبنهوه، گیانی مهسیح له دلدا وهک کانیاویک وایه که له بیابانیکدا هه لدهقولیت بو زیندوو کردنهوهی ههموو نهوانهی خهریکه له ناو دهچن و ئارهزوو دهکهن له ئاوی ژيانی ههمیشهیی بخونهوه، خوښهویستی بو عیسا له ئارهزویهکه مروف پینمایي دهکات بو نهفین و سوژ و هاودهردی لهگه‌ل تهواوی نهو زیندهوههرانهی که باوکی ناسمانیمان به تنگیانهوه دئ.

ژيانی پرگارکهر له سهر زهوی، ژيانی خوښ گوزهرانی و بایهخدان به خو نهبوو، بهلکو ژيانیکی سهخت و دژوار و تیکوښانیکي بن وچان بوو له پیناوی پرگار کردنی مروفی سه‌رلېښخواو، له دایکبونونهوه له ناخوړنیکدا تا له خاچدانی سهر جهلجهسه رپی له

خودا سه‌رچاوهی ژيان و رووناکي و بهختیاری جیهانه، وهکو پوښنایی خوړ، یان ئاوی روبریکي هه لقلولا و له کانیهکی زیندوو، خیر و چاکه به گشت دهستکردهکانی خوئی دهبه‌خشی. ههر کاتیک ژيانی خودا له دلی مروفدا جینگیر بوو، نهو دلّه خوښهویستی و پیروزی بو خه‌لکی تر لږ ده‌رژیت.

بهخته‌وه‌ری پرگارکهرمان له یارمه‌تی و هه‌لسانهوه و پرگارکردنی مروفی کهوتودا خوئی ده‌نواند، ههموو ژيانی بو ئهم کاره ته‌رخانکرد و حیسابی بو ژيانی خوئی نه‌کرد، بن ترس و شهرم به‌رگهی خاچی گرت. هه‌روه‌ها ههمیشه فریشته‌کان له کاری خزمه‌ت و به‌خته‌وه‌ری ئادهمیزاد شادمان. له چاوی خوپه‌رستانهوه، درپژ کردنی دهستی یارمه‌تی بو بیچاره و سه‌رلېښخواوان که له پره‌وشت و پایه‌دا له خواره‌وه‌ن، به خزمه‌تیکي نزم سووکایه‌تی ده‌زانریت، به‌لام فریشته‌ی پاکي خودا و گیان و نه‌فینی مه‌سیح و په‌یره‌ویکه‌رانی مه‌سیح زور به

ئېمەش دەبى خەلك بانگ بگەين بۇ ناسىنى
 ئەو، دەبى ھەولى دەرختىن و باس كىردى
 قوربانىھەكان وچاكەكانى مەسىح-يان بۇ بگەين،
 وە بە راستىيە نەينىراوھەكانى ئەم جىھانەيان
 بە دل دروست دەبىت كە ئەوانەى دەرمان
 بتوانن بىننن "بەرخى خودا كە گوناھى جىھان
 لادەبات" (پۇخەننا ۱: ۲۹).

ھەر ھەولېك بەدەين بۇ بەختەوەر كىردى
 خەلكى دى، بە خىر و بەرەكەت دەگەرپتەوہ
 بۇمان. مەبەستى خودا ھەر ئەمە بوو كە
 مەروۇقى كىرد بە ھاوہەشى خۇى لە كىردەوہى
 كىرپنەوہدا، وە ئەو مافەى پى بەخشىن كە
 بىن بە ھاوبەش لە سروشتى ئاسمانىدا، تا
 ئەوانىش بە نۇرە خۇيان ھەلسن بە بلاو
 كىردنەوہى ئەم بەرەكەتە لە ئىو ھاوہرگەزىاندا
 . ئەمە بەرزىتىن شەرەف و مەزىتىن شادىيە
 كە دەكرى خوداوەند بە مەروۇقى بىەخشى
 ئەوانە نىكىتىن كەسن لە خودا كە لەكارى
 خۇشەويستىدا ھاوبەشى خودا دەكەن.

خودا دەيتوانى پەيامى ئىنجىل. وە گشت
 كارى خزمەتى خۇشەويستى بەفرىشتەكانى
 ئاسمانى بسىپىرت. يان دەيتوانى ھەرئامىرىكى
 دى بۇ ئەنجامدانى مەبەستى بخاتە كار، بەلام
 ئەو مەروۇقى ھەلبۇزارد بۇ ئەنجامدانى ئەو كارە.
 بۇ ئەوہى لەگەل خۇى، لەگەل مەسىح، وە
 لەگەل فرىشتەكاندا مەروۇقى بىن بە ھاوكار،
 تا بتوانن بىن بە ھاوبەش لەبەرەكەت و لە
 شادى و لە گەشەى گىانى كە لەم خزمەتە
 گەورەيە بە ئەنجام دى.

خۇبوردنى گرتەبەر، لە فەرمانى گران و
 گەشتى ناخۇش و كارى گران دەستى ھەل
 نەگرت. "كورى مەروۇقى نەھات بۇئەوہى
 خزمەت بىكرىت، بەلكو ھاتوہە تا خزمەت
 بكات وژيانى بىەخشىت بۇ كىرپنەوہى مەروۇقى"
 مەتتا ۲۰: ۲۸) خزمەتكىردن بەكەم مەبەستى
 گەورەى ژيانى بوو، شتى كە لە پلەى
 دووھەمدا دەھاتن ھۇ بوون بۇ ھىتانەدى
 ئەو ئامانجە . ھىچ شتىك گىانى ئەوہى
 تىر نەدەكرد و تىنوويەتى نەدەشكاند وەك
 گوپراپەلى فەرمانەكانى خودا و ئەنجامدانى.
 ئەوانەى لە نىعمەتى مەسىح دا
 ھاوبەشەن، ئامادەن ھەموو قوربانىھەك بەدەن
 تا ئەو كەسانە بگەن بە ھاوبەش الە دىارى
 ئاسمانىدا كە مەسىح بۇيان مرد. ھەر ھەولېك
 لە دەستىان بى دەيدەن بۇ چاك كىردى ئەم
 جىھانە لەبەر ئەوہى ژيانى تىدا بەسەر دەبەن
 . خزمەتى ئابەم جۇرە بەرى ئەو گىانە چاكانەن
 كە بەپاستى بوئ بوونەتەوہ و باوہريان بە
 مەسىح ھىناوہ، وە لە دلپاندا ئارەزوويەك
 لەدايك بووہ بۇ بانگەواز كىردن خەلكانى
 دى و ناساندنى خوو رەوشتى مەسىح-ى
 رىزگاركەريان كە ناتوانن لە دلپاندا بىشارنەوہ.
 ئەگەر ئېمە پاست و دروستى رەوشتى مەسىح-
 مان وەرگرتى، دلمان پىبوويى لە شادى
 گىانى ئەو، ناتوانىن بىدەنگىين دواى ئەوہى
 دىمان و تى گەشىتىن كە "خودا چەند باش
 و بەرەحمە" دەبى شتىكىمان پى بىتكە بلىين
 ھەر وەكو فىلپ كە رىزگاركەرى دۇزىيەوہ،

ئېمە لە پىي زەحمەت و ئازارەكانى مەسىح-هە بوين بە ھاوبەشى ئەو. ھەركارىكى لە خۆبوردن لە پىناوى زەحمەت بە خەلكى دى گيانى چاكە لە مروققدا بەھىز دەكات، دەيكات بە ھاوبەھيمان و لە رزگارگەرى جيهان نزيكتى دەخاتەو، ئەو كە ”دەولەمەند بوو، لە پىناوى ئيوەدا بوو ھەزار، ھەتا ئيوە بە ھەزارى ئەو دەولەمەند بن“ (۲ كۆرنسۆس ۸: ۹)، و ھەتا ئېمە كار نەكەين بەو جورەى كە مەبەستى خودايە لە دروست كردنى مروقق، ژيان بەرەكەتى بۆ ئېمە نايەت.

ئەگەر تۆ كار بكەيت وەكو مەسىح نەخشەى دەكيشى و شاگردەكانى دەيكەن، وە خالكى دوپراو و سەرائ شىواو بگەرپىتەو ھەست بە پىويستى تاقىكردنەو ھى قوولتر و زانستى بەرپىتر دەكەى لە نيازى ئاسماندا. برسى و تىنووى چاكە دەبەيت، لە خودا دەپارپىتەو ھە بەرپوات بە ھىز بكات، وە گيانت بە قومى فراوانتر لە سەرچاوى رزگارى ئاوبەدات. ھەر بەرەبەركانى و تەنگو چەلەمەھەك كە تووشت بىن رپىتوونىت دەكەن بەرەو ووشەى پىروژى خودا و دووعا و نوپۆ، وە نىعمەت و زانستى مەسىح-دا گەشە دەكەيت و گەورە دەبەيت، تاقىكردنەو ھى بە نرخت دەست دەكەوېت.

گيانى لە خۆبورد، رەوشى قوولى و، پتەوى و، پاكى، مەسىحەتى وەر دەگرى، ئاشتى و بەختيارى دەھىن بۆ ھەلسوورپتەرى، ئارەزوو بەرز دەكاتەو و ماو ھە تەنەلى

نادات، ئەوانەى بەم جورە لەمەشقى نىعمەتى مەسىحەتيدا بن، گەورە و بەھىز دەبن بۆكارکردن لە رپىگای خودا. دىتى پوون، برپاى پتەو، لە دووعا و نوپۆدا ھىزى زىادترىان دەبن. گيانى خودا بەسەر گياناندا دەسوورپتەو و ئاوازىك پەخش دەكات كە لە گەل ئاوازی ئاسماندا سازگارە، ئەوانەى ژيانى خويان تەرخان دەكەن بۆ كووشى پەك لە پىناوى سوودى خەلكى تردا، ئەوان لە پاستيدا كار بۆ رزگارى خويان دەكەن.

تەنھا رپگە بۆ گەورە بوون لە نىعمەتدا ئەو ھەيە كە بە پاكى و دلسۆزى كاربەكەن، لە و كارەى كە مەسىح پىي سەپاردووين، وە ئەوپەرى ھەول و توانامان بەخەينە كار بۆ يارمەتيدانى ئەو كەسانەى كە پىويستيان بە يارمەتى ئېمە ھەيە. ھىز لە كار و مەشق كردندا دروست دەبن، چالاکى مەرجى ژيانە. ئەوانەى ھەول دەدەن ژيانى مەسىح بپارپىزن بە قوبەلكردنى بەرەكەت كە بويان دى لە رپى ئامپىرى نىعمەتەو ”بى ئەو ھى چ كارىك بۆ مەسىح بکەن، وەكو ئەوانەن كە دەبانەوئى بخۆن و بژين بى ئەو ھى كاربەكەن. ئامپىرى گيانى-ش ھەرەكو ئامپىرى جيهانى سروشتى، لاواز و خراب دەبن ئەگەر نەخرپتە كار. ئەو مروققەى ئەندامى لە شى خووى بەكار نەھىنپت بە زووى ھەموو ھىزى بەكارھىتايان وون دەكات، ھەر بەوجورە ئەو مەسىحەى كە ئەو ھىزەى خودا پىي بەخشیو ھەنپخاتە كار، نەك تەنھا لە گەورە

بوون پادوههستن، بهلكو ټو هپزهى كه
ټيستا ههيهتى له دهستى دهدا.

خودا كليساى كردوو به ټامپريك بو
رژگارى مروف، فهرمى پاكه ياندنى ټينجىلى بو
سه رتاسه رى جيهان پخ سپاردوو. ټم فه رمانه
پټويستى سه رشانى هه موو مه سيحيه كه،
هه ر كه سيك به ټه نده زى هه ول و تواناى
له سه ريه تى ټه نجامى فه رمانى خودا بدات،
چونكه ټو خو شه ويستيه يى كه مه سيح بو
ده رختين به ته واوى قه رزدارمان ده كات
رووبه رووى ټه وانه يى كه هپشتا تامى رژگارى
نه چه شتوو. خودا رووناكى به ټيمه داوه نه ك
هه ر به ته نها بو خو مان ، بهلكو بو ټه وه ي
به سه ر ټه وانيشدا په خشى بكه ين. ټه گه ر گشت
په پروه كهرانى مه سيح به ټاگا بوونايه له ټه ركى
سه رشانى، ټه مپرو ټه بوايه له جياتى چه ند
كه ساټيك به هه زاران خه ريكى بلاو كرده وه ي
په يامى ټينجيل بوونايه له وولاتانه يى كه نازان
مه سيح بو رژگار كرده يى مروفايه تى هاتوو، وه
ټه وانه يى كه خو يان ناتوان به م كار هه ستن،
ده وتانن به مال و به كرده وه و نوټز يان له
وولاتانى مه سيحدا له گه پرانه وه يى خه لكى بو
رټگايى خودا پشتگيرى بكه ن.

ټيمه پټويستيمان به وه نييه برؤين بو
ټو وولاته دووراننه يى كه خودا وه ند ناسن و
خزمه ت به مه سيح بكه ين، يان چوار چټوه ي
ته نكى ماله وه مان كه ټيدا ده ژين به جټي
به ټلين، له و شوټنانه يى كه پټويسته ټيمه كارى
ټيدا بكه ين يان هاتوچو ټه كه ين ده وتانين

له وټ خزمه تى خو مان به مه سيح بكه ين،
له مال، له شوټنى كار، له كليسا، له ټيو
ټه وانه يى كه ټيكه لاويان ده كه ين، ټه وانه يى كه
سه وداو مه مه له مان له گه ټياندا هه يه.

رژگار كه رمان به شى زورى ژيانى له
سه رزه وى له دارتاشى خانه په كدا له شارى
ناسيره به سه ر برد فريشته كان خزمه تيان ده كرد
شانبه شانى جوتياران و كرټكاران ده روټيست بټ
گوټدانه جيگا و پله و پايه يه كى تايه تى. به و
په رى ټارامى و راست و دروستيه وه له پيشه
ساكاره كه يدا په يامى خو ټي ټه نجام دهدا، وه
هه ر به و جو ره ش بوو كاټيك نه خو شى چاك
ده كرده وه يان له سه ر شه پوله بټ ټارامه كانى
ده رجا به ليل هاتوچو ټي ده كرد. هه روه ها ټيمه
ده وتانين له ساده ترين پيشه دا وه له نزم ترين
پايه يى ژياندا له گه ل عيسادا برؤين و كار بكه ين.
پؤس پيغه مبه ر ده لټ ”پټويسته هه ر
به كه به و شوټه يه بمټيټه وه له گه ل خودا كه
ټييدا بووه كاټن بانگ كراوه“ (اكورنسؤس ۷:
۲۴)، بازركان ده وتانټ كاروبارى به رټگه يه كى
وا هه لسوور پټيټ كه گه وره يى خو ټي شكؤمه ند
بكات ټه گه ر ده ست پاك بيت له كاره كه يدا
برواكه يى به رټته ناو هه موو مامه له يه كيه وه
وه جه وه رى مه سيح له گشت ره فټارټيكي دا
ده ربخات. پيشه ساز ده وتانټ سه ر راست و
به رټز بيت، نوټنهرى خودا وه ندى بيت كه
زه حمه تى ده كيشا و په يامى له ساده ترين
و بچو كترين پيشه دا ده گه ياند. به م جو ره
پټويسته له سه ر هه ر به كيك كه به ناوى

مه‌سیح ناوده‌برئ کاری وا ئەنجام بدات که خەلکی دی بەیینی کاره باشەکه‌ی راپەر و نموونه بن بۆ شکۆمەند کردنی دروستکەر و پرزگارکەریان. گەلێک کەس لە پێشکەش کردنی خزمەتیان بە مه‌سیح بیانوو دەهیننەوه و کە گواپه‌ وه‌کو خەلکی دی خاوه‌ن به‌هره و سه‌لیقه‌ی نایاب نین. لای هەندیکیان باوه‌رێک بووه‌ به‌ باو که‌ خۆ تەرخان کردن بۆ خزمەتی خودا به‌هره‌ی تاییه‌تی و توانا و سه‌لیقه‌یه‌کی وای پێویسته‌ که‌ تەنها که‌سایکی تاییه‌ت هه‌یانه‌ ”به‌لام ئەم بیره‌ رێک ناکه‌وێت له‌گه‌ڵ ئەو په‌نده‌ی که‌ مه‌سیح هه‌تیاه‌وه‌“ کاتیک که‌ ئاغا نۆکه‌ره‌کانی بانگ کرد، به‌ هەر یه‌کیک له‌وان کاریکی سپارد که‌ تاییه‌ت بوو بۆ ئەو (مه‌رقۆس ۱۳: ۳۴).

ئەگەر ئیمه‌ گیانی خۆشه‌وێستمان هه‌بن ده‌توانین هەر فه‌رمایێکی ژيان هه‌رچه‌نده‌ نزمیش بێت ئەنجام به‌دین ”وه‌کو بۆ خودا“ (کو‌لۆس ۳: ۲۳)، ئەگه‌ر خۆشه‌وێستی خودا له‌گه‌ڵ ماندا بێت، له‌ ژيانماندا ده‌رده‌که‌وێت، بۆنی خۆشی مه‌سیح‌ی لێ هه‌لده‌ستن، کارتیکردنمان له‌ سه‌ر خەلکی دی ده‌بێته‌ میاه‌ی به‌رز بوونه‌وه‌ی به‌ختیاریمان.

نابن چاوه‌ریی هه‌لی گه‌وره‌، یان به‌هره‌

و توانای زۆر بکه‌ی تاكو بتوانی خزمه‌ت به‌ خودا بکه‌یت. نابن بیر له‌ وه‌ بکه‌یت‌وه‌ که‌ خەلکی چی ده‌لێن ده‌رباره‌ی تۆ، ئەگه‌ر ژيانی رۆژانه‌ت گه‌واهی بدات له‌ سه‌ر پاکی و راستی و چه‌زکردنت به‌ خزمه‌تی خەلکی و سوود و چاکه‌یان، ئەوه‌ هه‌ول و کۆششت به‌ خۆپایی ناچیت.

ساده‌ترین و هه‌ژارترین کەس له‌ شاگردانی عیسا ده‌توانن میاه‌ی خێر و چاکه‌ بن بۆ خەلکی دی. په‌نگه‌ هه‌ست نه‌که‌ن به‌هەر چاکه‌یه‌کی تاییه‌تی که‌ ده‌یکه‌ن، به‌لام به‌کار تیکردنی نا ئاگیان شه‌پۆلی خێر و چاکه‌ بلاو ده‌که‌نه‌وه‌، وه‌ له‌ وانیه‌ هه‌رگیز به‌ ئەنجامی پیروزی ئەم کارتیکردنه‌ نه‌زاین تا ئەو پوژۆی خودا پاداشتیان ده‌داته‌وه‌. ئەم جو‌ره‌ که‌سانه‌ گوئ ناده‌نه‌ راده‌ی ئەو سه‌ر که‌وتانه‌ی که‌ له‌ ژياندا پێی ده‌گه‌ن، به‌ هه‌یمنی ده‌رۆنه‌ پێشه‌وه‌، ئەو کاره‌ی که‌ ده‌سه‌لاتی خودا بۆیان دیاری ده‌کات به‌ راستی و پاکی ئەنجامی ده‌دن، ژيانیان پووچ و بیه‌وووه‌ ناییت، زۆرتەر و زۆرتەر پێده‌گه‌ن هه‌تا ده‌بن به‌هاووێته‌ی مه‌سیح و نموونه‌ی ئەو، پیکه‌وه‌ له‌گه‌ڵ خودا کارده‌که‌ن له‌م ژيانه‌دا، هه‌روا شیواو ده‌بن بۆکاری به‌رزتر و شادی و پاکی له‌ ژيانی ئەو جیهانه‌ی تردا.

ناسینی خودا

کاره‌کانی په‌سەندبن له لایەن مندالەکانیەو
تا شاد بن بەو جوانییە ساکار و هێمنەیی که
مالی زەویمانی پێ رازاندۆتەو، چونکە ئەو
دڵداری جوانییە، بە تاییەتی جوانی پەوشت
که په‌سەند دەکات بەسەر هەموو جوانییەکی
دەرەو هێیدا، ئەو دەیه‌وێت ئیمە پەرورەدە
پاکی و سادەیی بین وەکو جوانی گۆل.

ئەگەر ئیمە باش سەرنجی کاره‌کانی
خودا بدەین زۆر دەرسی گرنگیان لێو
فێر دەبین له گۆپراپەلی و باوەر هەر له
ئەستێرەکانی ئاسمانەو بیگره که به درێژایی
تەمەنی پۆژگار به دواي مه‌داری ديار کراوی
خۆیاندا له سورنەو هەدان، تا هەر ئەتۆمیکي
(زەرەپەکی؟) بچووک له جیهاندا گۆپراپەلی
له ویستی دروست که‌ریا ده‌کەن خودا باپەخ
دەدات بەهەر شتیک که دروستی کردوو
و دەیان پارێزێ. خودا که جیهانی له ژماره
بەدەر له ئاسمانی بەریلاودا پادەگریت، له
هەمان کاتدا به‌تەنگ ویستی چۆله‌که‌به‌کی
بچووکەو ده‌یت که بێ ترس دەجریوێن.

رێگا زۆرن که‌خودا تێیدا هەوڵ دەدات
خۆی به ئیمە بناسیتێ و بمان کات به
هاوبەشی خۆی. سروشت بێ وچان له‌گه‌ڵ
هەست و هۆشمان دەدوێ، ئەفین و شکۆی
خودا که له پێی کاره‌کانیەو دەرەدە‌که‌ون کار
له سەر هەر دلیکی کراوه‌دە‌کات، پراگە‌یان‌دن
و په‌یوه‌ندیەکانی خودا له پێی شتەکانی
سرووسته‌وه دەتوانین بیان بینین بیان بیستین،
کیلگه‌ سه‌وزه‌کان، دره‌خته‌ به‌رزه‌کان، خونچه
و گولان، هاتوچۆی هەور، باران بارین ،
هاژەیی چه‌م، مه‌زنی ئاسمان، هەموو له‌گه‌ڵ
دلمان دەدوین، بانگمان ده‌کەن بۆ ئاشنا‌بوونی
خودای دروست که‌ریان پرژگار که‌رمان نموونه‌ی
دەرسه‌ به‌نرخه‌کانی له نێو سرووستدا
ده‌هێنایه‌وه، وەکو دار و مه‌ل و گۆل و دۆل
و گرد و گۆم و جوانی ئاسمان، ده‌یه‌ستن به
پرووداوه‌کانی ژیا‌نی پۆژانه‌ی دهوره‌ پشتمان
که هەموو په‌یوه‌ست بوون له‌گه‌ڵ ووتەکانی
خودا تا له بیر نه‌چنه‌وه له نێو گیر و
گرفت و کاری سه‌ختی ژیا‌ندا. خودا ده‌یه‌وێ

که زحمت کیشان دەرۆن بۆ سەرکاری
رۆژانهیان... خەریکی دووعا و نوێژن... له
نیو جیگادان... له خەو هەلدهستن، کاتێ
دەوله‌مەند سەرگەرمە بە میوانی و ئاھەنگەو
له کۆشکەکەیدا، کاتێ هەژار مندالەکانی
کۆدەکاتەو له سەر سفەرە خالیەکە ی تا نانی
پروتیان بە سەردا دابەش بکات، هەر یەکەیان
بەسۆز و بەزەییەو له لایەن باوکی ئاسمانی
یەو بەوردی سەردەکرێ، فرمیسکتیک نییە
که برێژرێ و خودا نەبیت، زەرەخەنەیک
نیە ئەو ئاگای لێ نەبیت.

ئەگەر ئیمە بە تەواوی پڕوامان بەم
هێز و توانایە ره‌بیت گشت پەڕێشانیه‌کانمان
دەپەوێنەو و نامین، ژیانمان ئەوێندە بێ
هیوا نابێ وەک ئیستا، چونکه هەموو کار
و بارمان بچووک یا گەرە دەدرێندە دەست
خودا که بێ گیر و گرفت جێ بەجێ دەکات،
ئەوسا گیانمان دەحەسێتەو و ئارام دەبین که
دەمیکە خۆمان وانەدیو. کاتیک که بە جوانی
دل‌رفینی زەوی هەستت شاد دەبێ، بیرت لای
ئەو جیهانە ی تر بیت که دیت، جیهاتیک
که هەرگیز گوناھ و مردن نانسێ، سایە ی
نەفرین نایگرێتەو، جوانتر و شکۆدارترە
له هەر وێنەیک که خەپالی تۆ دەتوانی
بیکشیت. ئەمە له دیارییە جۆراوجۆرەکانی
خودا له سرووستدا تەنھا ترووسکەیکە
کەم له شکۆمەندیەکانی ئەو دەبینین، هەر
وێکە دەلێ "چاوە دیو گۆئ نەبیستو
، به بیردا نەهاتوو، ئەو شتانە ی که خودا

ئامادە ی کردوون بۆ ئەوانە ی خۆشیان دەوئ"
(ا کۆرنسۆس ۲: ۹).

هونەرماندان سرووشت ناسان گەلێ
شتیان هەیه که بیلێن دەربارە ی سرووشت،
بەلام ئەوێ که ئەوپەری خۆشی له جوانی
سرووشتی زەوی دەبینێ خواناسە، چونکه کاری
دەستی باوکی تیدا دەناسیتەو، وه له گۆل و
دەوێن و دەرختدا خۆشەویستی خودا هەست
پێدەکات، هیچ کەس ناتوانی بە تەواوی
له‌مانای کەژ و دۆل و چیا بگات ئەگەر وەکو
دەربرینی خۆشەویستی خودا سەیریان نەکات.
خودا له پێی بایەخ دان و کارتیکردنی
گیانی خۆیەو له سەر دلمان دەمان دوینی
. ئیمە دەتوانین له پوداوەکانی ژیان گۆران
کارییەکانی رۆژانە ی دەور و پشتمان دەرسی
به نرخ له خۆشەویستی خودا وەر بگیرین
ئەگەر تەنھا دلمان بکەبنەو بۆ بینینان، هەر
وێکە داود وەسفی دەکات و دەلێ "زەوی پپه
له چاکە ی خودا ، وه، هەرکەس زانا بیت
هەستی پێ دەکات دە ی بینیت، ئەوسا له
مبهره‌بانی خۆشەویستی خودا تێ دەگات"
(سروود ۳۳: ۵، ۱۰۷، ۴۳).

خودا له وتەکانیدا له‌گەل مان دەوئ،
بەشپۆهیکێ روون و ئاشکرا تیدا سیفاتی خۆی،
په‌فتاری له‌گەل مروّف، وه کاری مەزنیی پزگار
کردنی مروّف دەرده‌خات. میژووی باوکان
و پێخەمبەران و پیا و چاکانی ئاینی کۆن
له‌بەر دەماندا کراوێه، که ئەوانیش مروّف
بوون "وێکە ئیمە له ژێر باری ئازاردا بوون"

(یاقوب 0: ۱۷)، له ههل و مهرجی سهختدا وهکو ئیمه زهحمهت کیش بوون، له ژیر باری ههآفریواندندا بوون و وهکو ئیمه کهوتن، پاشان ههآسانهوه و سهرکهوتوو بوون له پئی یارمهتی و نیعمهتی خودا. ئیمه که ئەوان دهیین ورهمان له ټکۆشان بهدوای راستی و دروستیدا بهرزدهبیتتهوه. که له سهر تاقیکردنهوه به نرخهکانیان دهخوئینهوه، خوآشالبوونیان له پوونکی و خوآشهویستی و بهرکهتدا، ئەوکارانهی که کردیان، ئەو گیانهی که دریان خست، ئەوسا گپی ئارهزوویهک له دلماندا کلپه دهستی و که دهخوازین وهک ئەوان بین له رهوشتدا، وهک ئەوان لهگهل خودا پئی بکهین.

عیسا دهبرارهی پهیامی کۆن ووتی "ئهو که شایهتی بو من ددهات" (یۆحهنا 0: ۳۹)، ئهم ووتیه له ئینجیل دا زیادتر راستی دهدرکینیت. مهسیحی پرگارکه جیی هیوامانه بوژیانی ههمیشهیی، بهلی ههموو پهرتووکی پیروژ له بارهی مهسیح-هوه ددهوئ. ههر له ووتهی یهکهمی "دروست ببنهوه" که دهآی "بن ئەو شتانهی که دروست بوون ههچی دروست نهدهبوون." (دوا بهآین ۲)، تا دهآی "سهیر کهن من بهم زوانه دیم" ئیمه له سهر کارهکانی دهخوئینهوه و گوئ له دهنگی دهگرین. (یۆحهنا ۱: ۳، دهرکهوتن ۲۲: ۱۱۲). ئەگهر بهتوی ئاشناییت لهگهل مهسیح دا پتویسته پهرتووکی پیروژ بخوئیتتهوه.

ههموو دلت پرپکه له ووتهی خودا، ئاوی زیندوو تینوویت دهشکینج، نانی

زیندووئی ئاسمانی ټیرت دهکات. عیسا رایگهیاندا "ئهگهر له لهشی رۆلهی مرؤف نهخۆن و له خوئنهکشی نهخۆنهوه ژیان له دهرووتناندا نابیت". (یۆحهنا 1: 0۳). پاشان ماناکهی پوونکردهوه و ووتی "ئهم ووتانهی من که لهگهآناندا پتیدهویم، ئەوان گیانن، ئەوان ژیانن." (یۆحهنا 1: 6۳)، ههروهکو چۆن لهشمان دروست دهبیت بهوهی دهیخوئین و دهیخوئنهوه؛ که ئهمه یاسامان و گهشهی سرووشته، ههمان یاسا لهمان و گهشهی گیان-یشدا ههیه؛ که به ههمان جوړ گیانمان پخ دهگات و گهشه دهکات بهو خوآراکه تاقیکردنهوه پووحیانهی که پتیی ددهین.

بابهتی پرگارکردن یهکی له و بابتهانهیه که فریشتهکان حهزدهکهن بهوردی بیینن، که سروود و زانستهیکی بچ ووچانی ههتا ههتاییه بو پرگاربوون، ئایا ئیستا شایانی بیری وورد و ټکۆلینهوهی قوول نییه؟ خوآشهویستی پهحمهتی بچ سنووری مهسیح، له خوآوردن و قوربانی گهورهی له پیناوی ئیمهدا، تی پامان و شیکردنهوهیهکی قوول ددهوئ. ئیمه پتویسته توژینهوهی زور له سهر سیفاتی پرگارکهرمان بکهین وه پتر بیر له پایامی خوآشهویستی و پهحمهتی ئەو بکهبنهوه کههات بو پرگارکردنی ئادهمیزاد. کاتیک که ئیمه پڕوانینه ئهم بابته ئاسمانیانه، ئەشین و پڕوامان بههیز ترو دووعا و نوژمان لای خودا وه رگیراوتر دهبیت، چونکه زورتر لهگهل خوآشهویستی و باوهردا ټیکهآ دهیین. باوهرمان پتهوتر دهبیت به عیسا

و تاقى كردنه‌وى زیندووى پوژانه به هیز و توانای رزگارکردنی و ریگای گه‌پانه‌وى خه‌لک بولای خودا له ریگای مه‌سیحه‌وه.

کاتیک ئیمه بیر ه له ره‌وشتی ته‌واو به‌رزى رزگارکه‌رمان ده‌که‌ینه‌وه، ئاره‌زوو ده‌که‌ین به‌ته‌واوی بگوڤڤین و له وینه‌ی پاکیتی ئه‌ودا نوئ بینه‌وه، گیانمان پتر برسی و تینووی له یه‌کچوونی ئه‌و ده‌بی. هه‌رچی زۆرتر بیرمان لای مه‌سیح بن پتر له سه‌ر ئه‌و ده‌دوین بۆ که‌سانی ده‌ور و پشتمان و پیشانیجه‌انی ده‌ده‌ین. ووته‌ی پیروزی خودا له په‌رتووکه پیروزه‌کاندا ته‌نها بۆ زاناکان نه‌نوسرابوون، به پیچه‌وانه‌وه، ته‌رخان بوون بۆ خه‌لکی ساده. راستیه مه‌زنه‌کان که پتویستن بۆ رزگاری وه‌کو رۆزی رووناک تیدا به‌یان کراوه تا هیج که‌س به هه‌له‌دا نه‌چۆ و رچ وون نه‌کات، جگه له و که‌سانه‌ی که دواى قه‌زاوته‌ی خویمان ده‌که‌ون له جیاتی ویستی روون و ئاشکرای خودا.

ئیمه نابڤ چاوه‌رپڤی ئه‌وه‌یین که له ریگای خه‌لکه‌وه فتریین که په‌رتووکه پیروزه‌کانی چیمان فتر ده‌کن، به‌لکو پتویسته خویمان ووته‌کانی خودا بخوڤینه‌وه. چونکه ئه‌گه‌ر ئیمه ماوه بده‌ین خه‌لکی دی کاری بیرکردنه‌ومان ئه‌نجام بدن، ئه‌مه ده‌یته هۆی ئیفلیج کردنی وزه و چالاکى بیرمان، توانای گیانمان به‌ره‌و مردن ده‌بات. هیزی به‌نرخى بیر و هۆشمان ئه‌گه‌ر بۆ مه‌شق و لیکوڤینه‌وه له بابه‌تی شایسته‌ی وادا به‌کار نه‌هتیریت، له گه‌وره بوون راده‌وه‌ستى و

ناتوانی په‌ی به مانای قوولی ووته‌ی خودا به‌ریت. به لیکوڤینه‌وه و برارورد کردنی بابه‌ته‌کانی ئینجیل له‌گه‌ل په‌رتووکه پیروزه‌کانی دی و ئایه‌ت له‌گه‌ل ئایه‌ت و بابه‌ته گیانه‌کان له‌گه‌ل یه‌کدی بیری مروڤ به‌ توانا و فراوان ده‌کات ئه‌گه‌ر له‌م مه‌شقدا به‌کار به‌تیریت. هیج کاریک وه‌کو خوڤندنه‌وه و لیکوڤینه‌وه‌ی ووته‌کانی خودا بیر و هۆش به‌هیز ناکات، هیج شتیک وه‌ک بیریکردنه‌وه له راستیه قبوول و پاکه‌کانی په‌رتووکی پیروز بیر و ئه‌قل پیناگه‌یه‌نی و به‌رز ناکاته‌وه . ئه‌گه‌ر ووته‌کانی خودا به‌وردی وه‌کو پتویست بخوڤنرتیه‌وه، فراوانی بیر، و به‌رزى ره‌وشت، و پته‌وی وه‌ی تیدا ده‌دوڤزیته‌وه، که به‌ده‌گمه‌ن له‌م رۆزگارهدا ده‌بیرن.

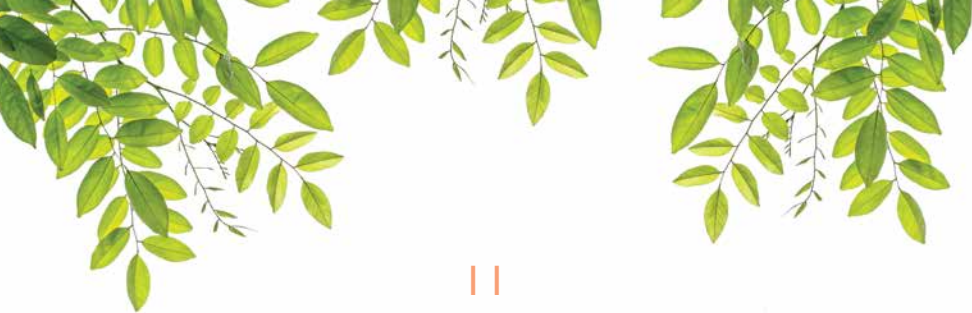
خوڤندنه‌وه‌ی په‌رتووکی پیروز به‌په‌له که‌لکی که‌می لى وه‌رده‌گیریت، له وانه‌به یه‌کیک ته‌واوی ئینجیل بخوڤنرتیه‌وه، به‌لام سه‌ره‌که‌وتوو ناییت له به‌دیگردنی جوانیه‌کانی یان له‌مانای قوول و شاراهه‌ی تی ناکات، خوڤندنه‌وه‌ی ئایه‌تیک به‌لی تیگه‌یشتنه‌وه له‌ماناکه‌ی وله‌په‌یوه‌ندی به‌ پلانی رزگارکردنی مروڤه‌وه، گه‌لیک به‌ که‌لک و به‌نرختره له خوڤندنه‌وه‌ی چه‌ند به‌شیکى ئه‌و په‌رتووکه که نه‌توانی بیر و پایه‌کی روون له سه‌ر مه‌رامیک یان شیکردنه‌وه‌یه‌کی پۆزه‌تیقى لى به‌ ده‌ست بڤنیت. که‌واته ئینجیله‌که‌ت له‌گه‌ل خۆت هه‌لگره، که‌ی هه‌لت بۆ هه‌لکه‌وت بیه‌خوڤنه‌وه، وته‌کانی له‌ بیرتا بچه‌سپینه و له‌ بیری مه‌که،

تهنانهت کاتیک به ریگادا ده پۆیت، ده توانی
 ئایه تیک بخوئینه وه و له یادندا بیهیله وه .
 ئیمه ناتوانین ئەقل و دانایی به دەست بهێنین
 به بـ خوئندنه وهی په رتووکی پیروژ به تیبینی
 ورد و دلی پر له دووعا و نوێزه وه نه بێت. چەند
 به شیکی په رتووکی پیروژ له راستیدا ئەوهنده
 پروون و سادیه که مرووف بو تیگه یشتن
 لیان به هه لدا ناچیت. به لام به شه کانی
 دی مانا کانیان قوول و به چاو پێخشان دتیک
 ده رناکەون، ده بـ ئایهت له گه ل ئایهت به راورد
 بکریت، لیکۆلینه وهی ورد و بیری پاکي نوێژ و
 دووعای ده وئ. خوئندنه وهی ئەم جوړه به خیر
 و چاکه ی فراوان بو مان ده گه رپته وه. وهک
 چون ئەوانه ی به دوای به رده گران به هاکاندا
 ناوجه رگی زه وی ده گه رپن و ده کوئنه وه،
 ههروه ها ئیمه ش پتووسته له ووتنه کانی خودا
 به دوای گه نجی شار راوه دا بگه رپین تا ئەو
 راستیه به نرخ و به هایان بدۆزینه وه که ون
 له بهر چاوی ئەوانه ی په رتووکی پیروژ به په له
 چاو پێخشان دنی سه ریپتی یه وه ده خوئندنه وه.
 ئەگه ر بیر له وشه کانی مه سیح بکه ینه وه
 به ووردی له دلماندا، وهک روباری هه لقو لوی
 سه رچاوه ی ژیان.

نابئ ئینجیل هه رگیز بـ دووعا و
 نوێژ بخوئندرپته وه، بهر له هه لدا نه وهی
 په ره کانی پتووسته نوێژ بخوئندرپته وه، بهر له
 هه لدا نه وهی په ره کانی پتووسته ئیمه رووناک

کردنه وهی له رۆحی پیروژ داوا بکه ین، که ی
 داخوازی کرا ده دریت کاتیک نه ته ئیل هات
 بو لای عیسا، رزگار که ره ده رباره ی ئەو ووتی
 ”ببینن! ئیسرا ئیلیه ک که به راستی فیل و
 گزی تیدا نی یه.“ نه ته نائی پتی ووت له کوئ
 من ده ناسی؟ عیسا له وه لامدا ووتی ”پیش
 ئەوهی فیلیپ تو بانگ بکات، کاتیک له
 ژیر داره نه نجیره که دا بوویت، من تو م دی.“
 (یۆحه نا ۱: ۴۷، ۴۸)، ههروه ها عیسا ئیمه له
 خه لوه تگای دووعا و نوێژدا ده بییت ئەگه ر
 ئیمه به دوایدا بگه رپین و داوای پرووناکی
 لیکه ین بو ناسینی راستی.

فریشته کانی جیهانی پرووناکی له گه ل
 ئەوانه دان که به ملکه چی یه وه داوای یارمه تی
 ”رئ پێشان ده ری پیروزی ئاسمانی“ ده که ن.
 رۆحی پیروژ، رزگار که رمان مه زن و
 شکۆمه ند ده کات، کاری ناساندنی مه سیح و
 پاکي و راستی و دروستی ئەو، رزگار کردنی
 مه زن که ئیمه به هۆی ئەوه وه ده ستگیرمان
 ده بێت. له باره یه وه ده لئ ”ئەو له منه وه پتی
 ده گات، وه پێشانی ئیوه ده دات،“ (یۆحه نا ۱۶:
 ۱۴) رۆحی پیروژ ته نه نا مامۆستای کاریگه ر که
 ده توانئ راستی ئاسمانیمان فیر بکات، خودا
 چ باه خیکی گه وره ی به نه ژادی مرووف داوه
 که پۆله ی خۆی پێشکه ش کرد تا بمرئ بو مان
 و رۆحی خۆی ته رخان ده کات تابییت به
 مامۆستا و رئ پێشان ده ری هه میشه یمان.

نوٲژ گفٲوگۆٲه له گهل خودا

خودا له ږنگه‌ی سرووشت و ئاشکرا بونوه، له ږٲی به تنگ هاتیه‌وه، وه هه‌و‌ی کار ٲیکردنی گیانی له سه‌رمان، له گهل مان ده‌و‌ئ، به لام ته‌مانه به‌س نین، ٲیمه‌ش له ٲیناوی ته‌وه‌ی وزه و ژبانی گیانیمان هه‌بی ده‌بی ته‌وه‌ی له دل‌ماندا هه‌یه بو خودای هه‌لبرٲژین و له گهل ی بدوٲین. ږه‌نگه هۆشمان به‌ره‌و لای نه‌و بږوات، له وانه‌یه بٲر له ږحه‌مت و به‌ره‌که‌تی کاره‌کانی بکه‌یه‌وه، به لام ته‌مانه هه‌چی گفٲ و گۆ‌ی ږاستی نییه، ٲیمه بو گفٲوگۆ کردن له گهل خودا ٲٲو‌سته شٲیکمان هه‌بی که بلٲین به‌و سه‌باره‌ت به ږووداوو ږاستیه‌کانی ژبانمان. نوٲژ بریتیه له کردنه‌وه‌ی دل بو خودا، هه‌ر وه‌کو چۆن بو هاورٲی به‌ک. ٲٲو‌سته نییه له ٲیناوی ته‌وه‌دا ٲٲت ته‌وه‌ی ږن ئاگادار بکه‌ینه‌وه که ٲیمه چۆنین، به لکو ده‌ږن بو ته‌وه‌ٲٲت که ٲیمه بتوانین له ٲٲت و به‌ره‌که‌تی نه‌و وه‌ر بگړین.

خودا بو ٲیمه ناهه‌ٲٲٲته خوارٲی، به لکو ٲیمه بو لای نه‌و به‌رز ده‌کاته‌وه. کاتٲک عیسا له سه‌ر زه‌وی بوو شاگرده‌کانی فٲرکرد که چۆن نوٲژ بکه‌ن، ږٲٲوٲنی کردن که ٲٲداو‌سته‌یه‌کانی ږۆژانه‌یان به‌رنه لای خودا، وه‌گشٲ نیگه‌رانی و دل ږه‌رٲشانیاکانیان بخرنه سه‌ر نه‌و دل‌نیا‌ی کردن که داخو‌ازیه‌کانیان ده‌ٲٲسٲرٲت، نه‌و دل‌نیا کردنه‌وه‌یه هه‌روه‌ها بو ٲیمه‌شه. عیسا خۆ‌ی، کاتٲک که له ٲٲو خه‌ل‌کدا ده‌ژیا، زۆر نوٲژی ده‌کرد، لاوازی و ٲٲو‌سته‌یه‌کانی ٲیمه‌ی به‌ه‌ی خۆ‌ی ده‌زانی، خۆ‌ی له گهل ٲیمه‌دا کرد به‌یه‌ک، بوو به‌سکا‌لا به‌رمان، له خودا ږاږایه‌وه داوای کرد که زیادتر هه‌تزی بداتی بو ږوو به‌ږوو بونه‌وه‌ی فهرمان و تا‌قٲرکردنه‌وه‌کان. عیسا له هه‌موو شٲٲکدا نموونه‌مانه، له ته‌نگانه‌دا ږرامانه ”له هه‌موو ږوویه‌که‌وه وه‌ک ٲیمه تا‌قٲراو‌یه. به لام وه‌کو ٲٲگونا‌هه‌ٲک سرووشتی نه‌و خه‌تاو گونا‌هی ږه‌تکرده‌وه، له جیهانی گونا‌هدا به‌رگه‌ی

ئەزىيەت و ئازار يېقى زۇررى گىبانى گرت. ئەو لە مروڧايەتى خۇيدا نوپۇزى بە كار يېقى پېويست و گرنىگ دانا. لە گفتوگۇ كىردن لەگەل خودا خۇشى و ئاسوودەبى دۇزىيەو، ئەگەر پزگار كەرى مروڧ، پۇلەى خودا، ھەست بە پېويستى نوپۇز بكات، دەبى ئېمەى لاواز و گوناھكار چەند زىادتر ھەست بە پېويستى نوپۇزى گەرم و بەردەوام بکەين.

باوكى ئاسمانىمان چاوەرپى ھەل دەكات تا بەرەكەتى خۇيمان پىن بېەخىش. پېويستە بۇ ئېمە كە تېر بېخۇينەو لە كانى خۇشەويستى لە بن نەھاتووى ئەو، كەچى چەند سەيرە ئېمە كەم نوپۇز دەكەين. خودا ئامادەيە و ھەزدەكات كە نوپۇزى پاكى و پاستى لە كەساس ترين مندالانىيەو بېيستى، لەگەل ئەوہەل لە لاينە ئېمەوہ دوو دىلېەكى ئاشكرا ھەيە لە راگەياندىنى پېداويستىيەكانمان بەخودا، دەبى فرېشتەكانى ئاسمانى چ بېرېك بکەنەو لە خەلكى بېچارە و ھەزار كە لەبەر دەمى تاقىكردنەوہدان، لە كاتىكدا دلى خۇشەويستى بۇ پايانى خودا بەپەرۇشە بۇيان، وە ئامادەيە پتر لە وەى داواى دەكەن يا بېرى لى دەكەنەوہ پېيان بېەخىشيت، كەچى لەگەل ئەوہشدا كەم نوپۇز دەكەن و باوہريان كەمە. فرېشتەكان ھەزدەكەن كېنووش بەرن لەبەر دەم خودا دا، وە پېيان خۇشە لېوہى نزيك بن، گفتوگۇ لەگەل خودا بە بەرترين خۇشى خۇيان دەزانن. بەلام مندالانى ئادەم كە ئەو پەرى پېويستيان بە يارمەتى

ئەو ھەيە، وادەردەكەوې رازين بەوہى بە بن پرووناكى گىبانى خودا، وە بى ھاوپېسى كىردن ئەو بە پېگادا پېوون. تاريكى و شەرى شەيتان دەور و خولى ئەوانە دەدات كە نوپۇز دەخەنە پشت گوڭ. دروى كىردنى دوژمن ھەليان دەفريوئى بۇ گوناھ، چونكە ئەوان كەلك وەرنانگرن لە و مافەى كە خودا پىتى داون لە نوپۇدا. بۇ دەبى مندالانى خودا نابەدل بن لە نوپۇكردن لە كاتىكدا نوپۇز كىلە لە دەستى باوہردا بۇ كىردنەوہى گەنجېنەكانى ئاسمانى كە پېن لە سامانى دەسەلاتدارى جېھان. بەبى نوپۇز ھەمىشەيى و كۇشش و پارانەوہ ئېمە لەمەترسى گەورە بوونى كەمتەرخەمىدا دەبين كە لاماندا لە پېگاي پاست. چونكە شەيتان ھەمىشە لە ھەلۇدان داپە بۇ خستە كۇسپ و تەگەرە لە سەر تەختى رەحمەتى خودا، تا ئېمە نەتوانين بەھوى نوپۇزى پاك و پاستەوہ توانا و ھېزمان دەست كەوېت بۇ بەرگرى لە ھەلفريواندن.

چەند مەرجىكى تايەتى ھەن كە دەبى ئەنجام بدرېن تاخودا دووعا و نوپۇزى ئېمە بېيستى و ھەلامى داخوازىيەكانمان بداتەوہ، يەكەميان ئەوہيە ھەست بکەين كە پېويستيمان بە يارماتى ئەو ھەيە. ئەو بەلېنى داوہ ”ئاو بە سەر ئەوہدا دەررېنم كەتېنووہ، وەلافا و بە سەر زوى وشكدا“ (ئەشعيا ۴۴: ۳)، ئەوانەى بەپاستى تېنوو برسى نېعمەتى ئەون وە ئارەزووى خودا دەكەن، دەتوانين دليان بن كە تېر و پېر دەكرېن بەلام پېويستە دل

کراوه یتت بو کارتییکردنی گیانی پیرۆز، ئەگینا توانا و بەره‌که‌تی خودا وەرناگریت. پتویستی گزنگ و گەورە ییمە خوێ لە خویدا بە‌لگە و بەرگریه‌کی زۆر ئاشکرا و پوون لەبەر ژە‌ه‌ندی خو‌مان، بە‌لام دە‌بێ لە خودا داوا بکه‌ین کارمان بو بکات، ووتی ”داوا بکه‌ن، پتتان دە‌دریت“ (مه‌تا ۷: ۷) وه ”ئه‌وه که‌ده‌ستی به‌ رۆ‌له‌ی خو‌یه‌وه نه‌گرت به‌‌لکو ئه‌وی له‌ پیناوی هه‌موو ئیمه‌دا به‌‌خشی، ئیتر چۆن له‌‌گه‌‌ل ئه‌وه‌موو شتی‌کمان ناداتن؟“ (رۆ‌ما ۸: ۳۲).

ئه‌گه‌ر ئیمه‌ گونا‌ه له‌ د‌لامندا رابگرین، یان له‌ ناو هه‌ر گونا‌ه‌یکی ناسراوی خو‌ماندا به‌‌یتینه‌وه، خودا ده‌نگمان نابیست، کاتیکی چه‌وتیه‌ ناسراوه‌کان راست بکرتنه‌وه، ئه‌وسا ده‌توانین با‌وه‌ر بکه‌ین که‌خودا وه‌لامی دو‌وعا و نو‌یژه‌کانمان ده‌داته‌وه، هه‌چ کاتیکی به‌‌زانین و لێ‌هاتووی خو‌مان ئیمه‌ رزگارنابین، به‌‌لکو شایسته‌یی عیسا‌یه که‌ رزگارمان ده‌کات، خو‌یتی ئه‌وه که‌ پاکمان ده‌کاته‌وه. هه‌روه‌ها ئیمه‌ش ده‌بێ کاربکه‌ین بو ئه‌نجامدانی مه‌رحه‌کانی قوبوولکردن.

مه‌رجیکی دی که‌ نو‌یژ پتی قوبوول و سه‌رکه‌وتوو ده‌بێ با‌وه‌ر ”ئه‌وه‌ی که‌ دئ بو لای خودا پتویسته با‌وه‌ر بکات که‌ خودا هه‌یه، و پاداشتی ئه‌وانه‌ ده‌داته‌وه که‌ به‌‌دوا‌یدا ده‌گه‌‌رین“ (عیبرانه‌کان ۱۱: ۶)، عیسا به‌‌شاگرده‌کانی ووت ”ئه‌وه شتانه‌ی ئیوه له‌ دو‌وعا و نو‌یژدا دا‌وی ده‌که‌ن، د‌نیابین که‌وه‌ریان ده‌گرن و به‌‌ئیوه ده‌به‌‌خشری“

(مه‌رقۆس ۱۱: ۲۴) ، ئایا ئیمه‌ ئه‌ومان قوبوول‌ه وه‌کو له‌ قسه‌کانیدا؟

متانه‌یه‌کی به‌‌ر‌لا‌وو له‌ بن نه‌هاتوو، ئه‌وه‌ی گ‌فتی دا‌وه راست کار و وه‌فاداره، کاتیکی ئیمه‌ ئه‌و شتانه‌ی دا‌وامان کردبوون وه‌ری ناگرین، هه‌شتا ده‌بێ له‌ کاتی نو‌یژ و دا‌واکردنماندا با‌وه‌ر بکه‌ین که‌ خودا ده‌ی بیست و وه‌لامی وو‌عا و نو‌یژه‌کانمان ده‌داته‌وه. ئیمه‌ زۆر هه‌له‌ ده‌که‌ین زۆر کورت بینین، گه‌‌ل جار دا‌وی هه‌ندئ شت ده‌که‌ین که‌ به‌‌زیانمان، به‌‌لام با‌وکی ئاسمانیمان له‌ خو‌شه‌ویستی بو ئیمه‌ وه‌لامی دو‌وعا و نو‌یژه‌کانمان ده‌داته‌وه و ئه‌وه‌مان پ‌د‌ه‌به‌‌خش که‌ له‌ چاکه‌ی هه‌ره‌گه‌‌وره‌ی ئیمه‌یه‌ که‌ خو‌شمان هه‌ر ئاره‌زووی ئه‌وه‌مان ده‌کرد-ئه‌گه‌ر بمان توانیایه‌ به‌‌چا‌وکی پوونا‌کبووی ئاسمانی هه‌موو ئه‌و شتانه‌مان ب‌د‌یایه‌ به‌‌و جو‌ره‌ی که‌هه‌ن. کاتیکی بو‌مان ده‌رده‌که‌وئ که‌ دو‌وعا و نو‌یژه‌کانمان وه‌لام نادرته‌وه، پتویسته سو‌وربین له‌ سه‌ر په‌یمان‌ه‌که‌مان، چونکه‌ کاتی وه‌لامدانه‌وه هه‌ر دیت، وه هه‌ر به‌‌ره‌که‌تی خودا وه‌رده‌گرین که‌ ئه‌وه‌په‌ری پتویستیمان پتی هه‌یه. به‌‌لام ئه‌گه‌ر ب‌لین هه‌میشه دو‌وعا و نو‌یژمان وه‌لام ده‌درته‌وه بو جو‌ره‌ی که‌ ئیمه‌ ده‌مانه‌ویت، وه بو ئه‌و شته‌ تاییه‌تییه‌ی ئیمه‌ ئاره‌زووی ده‌که‌ین و مه‌به‌‌ستمانه، ئه‌مه‌ خو‌ هه‌‌لک‌یشانه، خودا زۆر داناتره له‌ وه‌ی هه‌له‌ بکات، وه زۆر چاکتره له‌ وه‌ی که‌ در‌یغی بکات له‌ خیر و چاکه‌ بو ئه‌وانه‌ی که‌ ر‌یگه‌ی راستیان گرتوو. دوو د‌ل

کردبیت، چۆن ده‌توانین نوێژ بکه‌ین و بلێین
 ”له‌ گوناھمان خۆش به، وه‌ک چۆن ئیمه‌ له‌
 گوناھی ئه‌وان خۆش ده‌بین، که‌ خراپه‌مان
 به‌رابه‌ر ده‌که‌ن.“ که‌چی هه‌شتا خۆمان گیانی
 لیئوردنمان تیدا نییه‌؟ (مه‌تا ٦: ١٢)، ئه‌گه‌ر ئیمه‌
 چاره‌پرسی ئه‌وه‌ بین که‌ دووعا و نوێژه‌کانمان
 بیستری و په‌سه‌ند بکری، پێویسته‌ ئیمه‌ش به‌
 هه‌مان پێگه‌و به‌ هه‌مان ئه‌ندازه‌ی که‌ ئومێد
 ده‌که‌ین به‌خشرین، خه‌لکی دی به‌ خشین و
 لییان خۆش بین.

هه‌ول وکۆشش له‌ نوێژدا مه‌رجیکه‌
 بۆ وه‌رگرتن و وه‌ لمانده‌وه، ئه‌گه‌ر ئیمه‌
 بمانه‌وی گه‌شه‌ بکه‌ین و پیش بکه‌وین له‌
 باوه‌ردا پێویسته‌ هه‌میشه‌ نوێژ بکه‌ین، ده‌بێ
 ”سووربین له‌ سه‌ر نوێژ“ (پۆما ٢: ١٢) وه‌
 ”هۆشیار و ئاگادارین له‌ نوێژدا“ (١ په‌ترووس
 ٤: ٢)، په‌ترووس ئامۆزگاری شاکرده‌کانی ده‌کرد
 ”هۆشیار و ئاگادارین له‌ نوێژدا“ (١ په‌ترووس
 ٧)، پۆلس ڕێ نوینی ده‌کات ”له‌هه‌ر شتیکیدا
 به‌دووعا و نوێژ و سوپاسه‌وه‌ داخوازه‌کانت
 بناسینه‌ به‌خودا“ (فیلیپه‌کان ٤: ٦)، وه‌ ”به‌لام
 ئیوه‌ خۆشه‌ویستانم... له‌ پۆچی پیرۆژدا
 نوێژ بکه‌ن... له‌ خۆشه‌ویستی خودادا خۆتان
 پارێزن“ (یه‌هوزا ٢٠: ٢١). نوێژی هه‌میشه‌ و
 به‌رده‌وام به‌کیتی گیانه‌ له‌گه‌ڵ خودا، ژیان
 له‌ خوداوه‌ هه‌له‌ده‌قولن بۆ ئیمه‌، وه‌له‌ ژیانی
 ئیمه‌وه‌ پاک و پیرۆژی ده‌گه‌رێته‌وه‌ بۆ خودا.
 به‌رده‌وام بوون له‌ نوێژ کردندا کاریکی
 گرنگ و پێویسته‌، ڕێ نه‌ده‌ی هه‌یج شتیکی

نه‌بی له‌ وه‌ی که‌ پشت به‌و به‌سته‌ی، ئه‌گه‌ر
 وه‌لامی یه‌کسه‌ریشت وه‌رنه‌گرته‌وه‌ له‌ و شته‌ی
 داوات کردووه‌، پشت به‌ په‌یمانە دلنیاکه‌ی
 به‌سته‌ ”داواکه‌ن پیتان ده‌دریت.

ئه‌گه‌ر ئیمه‌ له‌گه‌ڵ ترس و گوماندا پراوێژ
 بکه‌ین، یان هه‌ول بده‌ین ته‌واوی ئه‌و شتانه‌ی
 چاره‌سه‌ری بکه‌ین که‌ ناتوانین به‌ پوون و ئاشکرا
 بیان بینین پیش ئه‌وه‌ی باوه‌رمان به‌خودا
 هه‌تایه‌، به‌مه‌ زیادتر سه‌رمان لیده‌شتیوی و گێژ
 ده‌بین. به‌لام ئه‌گه‌ر هه‌ستمان به‌بێ چاره‌ی و
 کلۆلی و ناته‌واوی خۆمان کرد، وه‌هاتین بۆلای
 خودا به‌و جوهری که‌ هه‌ین، وه‌ به‌باوه‌رپکی
 پشت ئه‌ستوو به‌ مه‌سیح ئاگادارمان کردووه‌
 له‌ پێداویستی یه‌کانمان، وه‌ ئه‌و که‌ زانیاریه‌کی
 بێ سنووری هه‌یه‌، هه‌موو شتیکی له‌ گشت
 بوونه‌وه‌ریکی ده‌بینیت، به‌ ویست و وته‌کانی
 له‌ سه‌ر هه‌موو شتیکی فه‌رمان په‌وايه‌، به‌
 ته‌نگ گریان و داواکاریه‌کانمانه‌وه‌ دیت و
 دلمان پووناک ده‌کاته‌وه‌، له‌ ڕیی نوێژی پاک و
 راستی له‌ په‌یوه‌ندیدا ده‌بین له‌گه‌ڵ بیری له‌ بن
 نه‌هاتوویدا. ئیمه‌ له‌ وانیه‌ به‌لگه‌ی ئاشکرمان
 هه‌ییت که‌ ده‌ستی پرگاره‌که‌رمان به‌ سۆز و
 خۆشه‌ویستی و به‌زه‌ییه‌وه‌ له‌ سه‌رمانه‌، به‌لام
 له‌ راستیدا وایه‌، ئیمه‌ هه‌ست به‌ ده‌ست
 لێدانی بینراوی ئه‌و ناکه‌ین، به‌لام ده‌ستی
 په‌حمه‌ت و خۆشه‌ویستی ئه‌و به‌سه‌رمانه‌وه‌یه‌.
 کاتیک که‌ دێین بۆلای خودا و داوا په‌حمه‌ت
 و به‌ره‌که‌تی ئه‌و ده‌که‌ین، ئیمه‌ش ده‌بێ
 گیانی لیئوردن و خۆشه‌ویستی دلمانی پر

رېځرى نوږت بېت هممو وهولېكى خوت بده نا گيان له پهيوهدى هميشهيدا بېت له گهل عيسا. له ههر ههولېك كهلك وهربگره بو چونه جيگاي ناساي نوږت كردن، نهوانه كه به راستى داواي گتوگو دكه له گهل خودا له كوږونهوهى نوږتدا دهينرن، به راست و دوستى به فرمانى خودا هلهستن، هزدهكه دهستكهوتيان هه بېت له هممو پيت و بهر كه تيكدا، وه ههول ددهن له شوپنېكدا بگيرسپنهوه كه تيشكى روووناكى خودا له ناسمانهوه وهربگرن.

ئيمه دهبن به شپوههكى خيزانى نوږت بكهين، له ههمان كات نابى نوږتى ته نهايى كه زياني گيانه بخهينه پشت گوئ، گيان ناگه شپتهوه نه گهر نوږت فهاموش بكرت. نوږتى خيزانى يان گشتى جيگاي نوږتى ته نهايى ناگريتهوه، له كاتى نوږتى ته نهايدا بوارت ههيه كه زياد تر دلّت بو خودا بكهپتهوه، وه ههر له لايهن نهوهوه سكلاّت بيسرى. له نوږتى ته نهايدا گيان دووره له ههر كارتېكردنېكى دهروپشت، وهله ههر هه لچوون و خروشا نېك، داواكاربه كان به گهرمى و هيمينييهوه ده گاته خودا كه نه پنه كانى بهدى دهكات، وه ههر دووعا و نوږتېك كه له ناخى دلّوه هه لسى ده بيستن، بهر كه تى شيرينى بو دپنه جوش. به باوه رېكى ساده و نارام گيان پهيوهنى راده گريت له گهل خودا و پړشنگى روووناكى ناسمان بو خوئ كوډه كاته وه تا

هيز و پشتيوانى بېت له شهري شهيتان، خودا قه لاي پتهوى ئيمهيه.

نوږت له ژوروى ته نهايى خوتدا بكه، كاتېك دهست دهكيت به كارى روظانهت با دلّت بهرز بپتهوه بولاى خودا، ئخنوخ بهو جوړه له گهل خودا پږى كرد. ئهم جوړه نوږه بپدهنگانه وهك بوخوردى گولا و وايه كه له بهر دهمى نېعمه تدا بهرز ده بپتهوه. شهيتان ناتوانى به سهر نه كه سهدا سهر بكهوتت كه بهو چه شنه له دلّيدا پالى به خوداوه دا بپت.

شوږن و كات نييه كه تپيدا پيشكهش كردنى داخوازى شياو بو خودا شياو نه بپت. هېچ شتېك ناتوانى رږ له ئيمه بگرږ له وهى دلّمان بهرز بكهينهوه له گيانى نوږتى راستدا بولاى خودا. ئيمه ده توانين له گهرماي هاتوچوى سه رجاده كاندا، له گهرمى كاروبارى كه سابه تى و بازرگانيدا داخوازى بپيرين بو خودا و داواي رږنوږنى ناسمانى بكهين، ههر وهك نه حيميا له بهر دهم پادشاي نارته حشسا داخوازى خوئ كرد. ئيمه له ههر كوږپه كدا بين ده توانين پهيوهندى به هيزى خوږمان له گهل خودا بكهين، دهبن دهرگاي دلّمان به ردهوام كراوه بن بو مه سيح وهك ميوانېكى ناسمانى تپيدا بمپنپتهوه.

ههر چه ننده له وانهيه كه ش و هه وايه كى خراب و بوگنه دهره دايبن، ناچار نين له و ههوا پيسه هه لمږين،

به لهر ده توانين بږين له ههواي پاكى ناسمانيدا، وه به بهرز كردنه وهى گيان بولاى

چاوپروان نهکراودا بیرمان پرووکاته ئه و هه
 بهو چهشنه ی که گول پروو دهکاته خور.
 پنداویستهکانت، خوشیهکانت،
 ناخوشیهکانت، خهفهتهکانت، وهترسهکانت
 له بهر ده می خودا بخه ره پروو، تو ئه و بار
 قورس یان بیزار ناکهیت. ئه وه ی که ده توان
 مووی سه ری تو بژمیرئ، ئایا به ته نگ
 پیوسته کانی منداله کانی وه نایهت؟ ”خودا زور
 میهره بان و به خشنده یه“ (یاقوب 5: ۱۱)، دلئ
 خوشه ویستی خودا په یوه ندی ده گری به غم و
 خهفه ته کانی ئیمه وه، نه نانهت به باسکردنیشیان
 بوئ، هه ر شتیک بیرئ تو ئالوز و سه ر
 سوپما و ده کات بیسه بو ئه و، هیج شتیک بو
 ئه و هه لگرتی گران نیسه، چونکه ئه و پاگری
 جیهانانه، ته و او کاروباری جیهان به فه رمانی
 ئه و ده گه رئ، هه ر شتیک سه باره ت به خو شی
 ئاشتی ئیمه بیت تبیینی کردنی بو ئه و بچووک
 نیسه، هیج به شیکی تاقیکردنه وه ی ژیانمان بو

خودا له پئی دووعا و نوئیژی خاوینه وه
 ده توانین ده رگا به پرووی خه یالی پیس و بیرئ
 گلاودا دابخه یین. ئه وانه ی که دلان کراویه
 بو وه رگرتی به ره که ت و پشتیوانی خودا، له
 که ش و هه وایه کی پیروژتردا رچ ده که ن وه ک
 له که ش و هه وای زه وی، وه په یوه ندیه کی
 پته و و هه میشه بیان هه یه له گه ل ئاسمان.
 ئیمه پیوستیمان به وه هه یه که
 به دیدیکی پرووتر عیسا ببینن وه تیگه یشتتیک
 قوولتر و ته و او ترمان هه بیت له نخه نیازه
 هه میشه ییه کان، ده بی پروزی و خوشه ویستی
 پاک دلئ مندالانی خودا پرپکات ته مه ش
 کاتیک دپته دی که داوای ئاشکراکردنی کاره
 ئاسمانیه کان بکه یین ئاشکراکردیکی پروونی
 خودایی باگیان به ره و سه ره وه بکش تاخودا
 شه مالی که ش و هه وای ئاسمانیمان پچ
 به خشیته. ئیمه ده توانین زور نزیکي خودا
 بژین به جوریک که له هه ر تاقیکردنه وه یه کی

ئەو ئەوئەندە تارىك نىيە بۇ خويئندەنەوى،
 ھىچ گىر و گىرئىك بۇ ئەو چارەكردنى سەخت
 نىيە. ھەر بەلایەك لەمندا ئىكى بچوك پروو
 بدات، ھەر نىگەرانىيەك دل خەفەتبار بكات،
 ھەر خۆشى و شادىيەك، ھەر دووعا و
 نوپۇئىكى پاك، باوكى ئاسمانيان لىي ئاگادارە و
 بە تەنگەھوى دىت. ئەو "دلشكاوان تىمار دەكا
 و برىنەكەنيان دەپىچىتتەھە" (سررود ۱۴۷: ۳)،
 پەفتارى خودا لەگەل ھەر گىئا ئىكدا پەفتارىكى
 جودا و تايەتمەندە بەو گىيانە، حىسابى ئەو
 تاقە گىيانەى بۇدەكات كە رۇلەى خۆى لە
 پىناودا بەخشى.

عيسا ووتى "لە ورۇژەدا بە ناوى من
 داوا بكەن، وە پىتان ناليم كە من لە بر ئىوہ
 لە باوك داوا دەكەم، چونكە باوك خۆى
 ئىوہى خۆشەوئ وە من ئىوہم ھەلبۇزارد...
 تاهەرچى بە ناوى من لە خودا داوا بكەن بە
 ئىوہى بدات" (يۇحەننا ۱۶: ۲۶، ۲۷؛ ۱۵: ۱۶)،
 بەلام داواكردن بە ناوى عيسا ماناى تەنھا
 ھەر ئەوئە نىيە كە ناوى ئەو لە سەرەتا و
 كۆتايى نوپۇژدا بەرىن بەلكو ماناى ئەوئە كە
 بىر و گىيانى مەسىح-مان تىدا بىت، وە بروامان
 بە پەيمانەكانى ھەبىت و پشت بە نىعمەتى
 بىستىن و كارەكانى ئەو بكەين.

مەبەستى خودا ئەوئە نىيە كە ئىمە بىنە
 گۆشەگىر و دەست لە جىھان ھەلگىرىن بۇ
 ئەوئەى خۆمان تەرخان بكەين بۇكارى پەرستىن
 و نوپۇژ. زىيانى ئىمە دەبىن ەك زىيانى مەسىح
 بىت-لە ئىوان چىا و خەلكدا. ئەوئەسەى

ھەموو كارى نوپۇژ كردن بىت بەزوى وازى لى
 دەھىنن، يان نوپۇژ كوردنەكانى دەبى بە رۇتىن
 و ئاسايى، كاتىك مروؤف خۆى دادەپرىت
 لە زىيانى كۆمەلایەتى، دوور دەكەوئتەھە لە
 فەرمانەكانى مەسىحى و ھەلگىرتى خاچ، كاتى
 دەوہستى لە ھوى بە پاستى و دلگەرمىەھە
 كاربكات بۇخوداى كە ئەو بە گىيان و بە دل
 بۇ ئەم كارى كرد، نوپۇژى بىن ئامانج و بى
 ھۆيە. داوا كارىبەكانى دەبى بە تاكە كەسى
 و خۆپەرستى، نوپۇژ ناكات بۇ پىپوستىيەكانى
 مروؤفايەتى بە گشتى يان پىشكەتى
 فەرمانەپەواى خودا يان دەستكەوتى ھىز و
 توانا كە بەھۆيەھە خزمەت بە خودا بكات.

ئەگەر ئىمە فەرمانى تىكەلأوى لەگەل
 يەك بخەبنە پشت گوى، وە ھاندان و بە
 ھىزكردنى يەكتر بۇ خزمەتى خودا فەرماؤش
 بكەين، تووشى زىان دەبىن، پاستىيەكانى
 وتەى خودا لە بىر و ھۆشى ئىمەدا گىرنگى
 و زىندووئەتى خويان لە دەست دەدەن،
 كارئىكردنى پىرۇزىان لە سەر پووناككردنەھوى
 دل نامىنن، ئىمە دەكەوين كەوتتىكى پۇجى.
 ئەگەر ئىمە ھاوھەستىمان بۇ يەكتر نەبى
 زىانئىكى گەورەمان لىدەكەوئت لە پرووى
 تىكەلأوى لەگەل يەكتردا. ئەوئەى دوورە
 پەرىز لە خەلكى دەزى و دىوار بە دەورى
 خويىدا دەكىشش، ئەو شوئەوارە پىناكانتەھەكە
 خودا بوى ديارى كردووه. بە تەنگەھە
 بوونى ھەستى كۆمەلایەتى لە سروشتماندا
 بەرەو تىكەلأوبوون و پىشتگىرى يەكترمان

دهبات، وه هۆی گه شه کردن و توانامانه بۆ خزمه تکردنی خودا.

ئه گهر مه سیحه کان په یوه ندى و تیکه لاوی پتهویان له گه ل یه کدى هه ییت و بدوین له سهر خۆشه ویستی خودا و راستیه گران به هاکانی کرینه وه، دلپان ده ژته وه و یه کتریش ده بوو ژینه وه، چونکه ئیمه پوژانه له تواناماندا هه به پتر فیرین له باوکی ئاسمانیمان و تاقیکردنه وهی تازامان ده ستگیر ییت له خپر و چاکه، وه ئاره زوو ده کهین به دل سوژی له گه ل یه ک بدوین، ئهم کاره دل گهرم و هانده رمان ده ییت، ئه گهر ئیمه زیادر له سهر مه سیح بدوین و بیر بکهینه وه، و که متر له سهر خۆمان بدوین، پتر هه ست به ئاماده بوونی ئه وه ده کهین له گه ل ماندا. ئه گهر ئیمه بیر له خودا بکهینه وه به راده ی ئه وه به لگانه ی که هه مانه له بایه خ پیدان و به ته نگه وه هاتنی ئه وه بو مان، ده ب و هه میشه ئه ومان له بیر ییت، وه خۆش حال بین به لیدووان وستایش کردنی. ئیمه له سهر شتی پوژانه ی ژیانمان ده دوین چونکه سوودمان تپدا هه یه، باسی هاوړیکانمان ده کهین له بهر ئه وهی خۆشمان ده وین، خۆشی و ناخۆشیمان به وانه وه به ستراوه. له بهر ئه وهی که ئیمه به لگه ی گه وره تر ب و سنوورمان بۆ خۆشه ویستی خودا هه یه، ده ب و هه میشه ئه وه بکهین به یه کهم له هه موو بیرماندا بۆ دووان له توانا و په حمه ت و به زه یی. مه به ست له و دیاریانه ی خودا که

پژانده وویه تی به سه رماندا ئه وه نیه که بیر و خۆشه ویستی ئیمه رابیکش و تپیدا نوقم بین که ئیتر هیچمان نه ییت بیدهین به خودا، به لکو مه به ستی لنی ئه وه یه که به رده وام له بیرمان ییت و بمان به ستیته وه به په یوه ندى پیزانین و خۆشه ویستی و په حمه تی خۆبه وه. ئیمه له نزما یی زویدا نیشته جین، با بۆ ده رگای پیروزی کراوه ی ئاسمانی چاومان بهرز بکهینه وه، که له وئ پروناکی شکوی خودای له رووی مه سیح دا ده دره وشیتته وه ”که هه روه ها توانای هه یه هه موو ئه وانه ی به هۆی ئه وه وه دین بۆ خزمه ت خودا پرگار بکات“ (عیبرانیه کان ۷: ۲۵) ئیمه پئویسته سوپاسی و ستایشی زوری خودا بکهین ”بۆ چاک و په حمه تی، وه کاره سه رسوړمپنه رکهانی بۆ مندالانی ئادمه“ (سروود ۱۰۷: ۸). نابج نوژ ئیمه هه مووی هه ر بۆ داواکردن و وه رگرتن ییت. با بیرکردنه وه مان هه ر بۆ وه رگرتی پیت و به ره که ت و پئویسته کانمان نه ییت. ئیمه ئه وه نده نوژ نا کهین که پئویسته، به لام زور په زیل و پیسکهین له پیشکه شکردنی سوپاس. ئیمه به رده وام وه رگری په حمه ت و به خشینی خوداین، له گه ل ئه وه شدا چهند کهم دان به چاکهیدا ده یین، وه چهند کهم سوپاس و ستایشی ده کهین بۆ هه موو ئه وانه ی کردوویه تی بو مان.

له سه رده می کوندا خودا فرمووی به به نی ئیسرا ئیل که کۆبوونه وه بۆ خزمه تی ئه وه ”ئیه له وهی له به رده م خوداتان ده خۆن،

ئېۋە و خىزانەكانتان خوشحالن بهوهى كه
هه تانه و له زهتى لى دهكەن، چونكه خودا
ئېۋە پيرۆز كرددوه“ (تەسىنە ۱۲: ۷)، ئەۋەى
دەيكەين بۆ شكۆمەندى خودا دەبىخ بە خوشى
و شادى و سروودى ستايش و سوپاسه وه بىت،
نەك بەغەم وخەفەتەوه.

خوداى ئېمە باوكى مەپهه بان و
بەخشندەبه، نابىخ خزمەتكردن به وه ئەركىكى
سەخت و دژوار بزائين، بەلكو دەبىخ مايهى شادى
و خوشحالى مندالانى بىت. ئەۋە پىي خوش نىبه
كه بەگه و رەيه كى توندره وى زەبرده ستى دابىتئين
بەلكو ئەۋە هاورپى دلسۆزمانه. دەپه رستين
دەيه وئى لەگەل ماندا بىت تابەرەكەت و
ئاسووده يمان بداتى و دلمان پرېكات له شادى
و ئەوين. ئەۋە ئارەزوو دەكات مندالانى له
خزمەتكردن و په رستنى ئەۋە دا خوشى و دلنەوايى
بدۆزنه وه نەك سەختى و ناخوشى. خودا خەز
دەكات ئەوانەى كه دىن بۆ په رستنى ئەۋە لەگەل
خوياندا بىر و فېربوونى گرانبه ها بەرنه وه له
سەر خوشه وىستى و به تەنگ هاتنى ئەۋە بۆ
مروؤف، تا هاندەر بن به راستى و دروستى و
پاكى و دلسۆزىه وه په فتار بكەن.

بال دەهوى خاچ كوئينه وه، مەسىح
و چوارمىخ كردنى ئەۋە بكەين به بابەتى بىر
و گفتوگۆمان و شادترين هەست و سۆزمان.
ئېمە دەبىخ هەر بەرەكەتېك كه له خودا وه
وه ريدەگرين له بىرماندا بىپاريزين. وه كايتىك
پەى به خوشه وىستى و مەزنى ئەۋە دەبهين،
باوه رى پى بكەين و تەواوى كار و بارمان به دل
نبايه وه بسپيرين به وه دەسته كه لەبەر ئېمە له
سەر خاچ له مىخ درا.

گيان دەتوانى لە سەر بالى ستايش
و سوپاس بۆ ئاسمان بەرزىتته وه، كه خودا
پەرستان به سروود و ئاواز وه پرووده كەنه
عەرشى خودا، په رستنى ئېمە نزيك دەيتته وه
له شىۋەى په رستنى سوپاى ئاسمانى كه به
ئاواز و موسىقاى دل فرېنە وه سوپاس و
ستايشى خويان پيشكەش به خودا دەكەن،
خودا دەفەر مويت ”هەر كى قوربانى و
سوپاسى پيشكەش بكات، من شكۆمەند
دەكات“ (سروود ۵۰: ۲۳). با به خوشى و رېزه وه
بىين بۆ خزمەت دروست كه رمان لەگەل
”سوپاس و دەنگى ئاواز“ (تەشعيا ۵۱: ۳).

چۆن خۆت له دهست گومان رزگار دهكهيت؟

گومانی له ناو نهبردوه، باوهري ئيمه پتويسته له سهه پایه‌ی به‌لگه و مه‌دره‌ک راهه‌ستاوييت نه‌ک پ‌واله‌ت و قسه. ئەوانه‌ی ده‌پانه‌وي‌ت گومان هه‌ل‌ب‌ژێرین ماوه‌يان هه‌یه، وه ئەوانه‌ی ده‌پانه‌وي‌ت راستی بناسن به‌لگه‌یه‌کی زۆریان له‌به‌ر ده‌ستدایه که باوه‌پایانی له سهه دامه‌زرین.

بیری ته‌نگی ئيمه هه‌رگیز ناتوانیت به‌ته‌واوی په‌ی به‌ده‌روونی کاره له‌بن نه‌هاتوه‌نه‌ی خودا به‌ریت و تییان بگات، چونکه نه‌یتیه‌کانی ده‌وری خودا هۆش تریین زیره‌ک تریین زانا سه‌رسوپما و ده‌کات، ”ئایا ده‌توانی به‌ ق‌ولایی خودا بگه‌یت؟ یا سه‌رچاوه‌ی له‌ بن نه‌هاتووی توانای بد‌ژیتیه‌وه؟ ئەو له ئاسمان ب‌لندتره‌ چی ده‌توانیت بگه‌یت؟ له‌ دۆزه‌خ ق‌وول‌ تر چی ده‌توانیت فیر بیت؟“ (ئه‌یوب ۱۱: ۸، ۷)

پتغه‌مه‌به‌ر پ‌ولس به سه‌رسوپمانه‌وه هاواری کرد ”ئای چه‌ند ق‌ووله‌ ده‌وله‌مه‌ندی

گه‌ل که‌س دوو‌چاری په‌ریشانی گومان و دوو‌دلی ده‌بن، به‌ تاییه‌تی ئەوانه‌ی تازه‌ پروایان هه‌ناره، چونکه له په‌رتووی پ‌رۆژدا زۆر تاییه‌ت هه‌یه که ناتوانن پ‌وونی بگه‌نه‌وه و لپی تییگن، شه‌یتان ئەو تاییه‌تانه به‌کارده‌هه‌یتیت بۆ له‌ رزاندن و له‌فکردنی پروایان به‌رامبه‌ر په‌رتووی پ‌رۆژ وه‌ک ده‌رکه‌وتن و ئاشک‌رابوونی خودا. ئەوان ده‌پرسن (چۆن پ‌یگای راست بناسین؟ ئەگه‌ر په‌رتووی پ‌رۆژ به‌ راستی وشه‌ی خودا بیت، چۆن ده‌توانین له‌ گومان و سه‌رلێشه‌یوان رزگارمان بیت؟)

خودا هه‌یج کاتیک داوامان لێناکات باوه‌رپه‌یتین تا به‌ ئەندازه‌ی پتويسته به‌لگه‌مان نه‌داتی تا باوه‌رمانی له سه‌ه دروست بکه‌ین. به‌لگه‌ له سه‌ه، بوونی خودا، خوو ره‌وشتی، و راستگۆیی ووتنه‌کانی، ئەمانه هه‌موو به به‌لگه‌وه چه‌سپاون که ده‌توانین بگه‌رێنه‌وه بۆی له‌ کاتی پتويسته؛ ئەم به‌لگانه‌ش زۆرن. له‌گه‌ل ئەوه‌شدا خودا هه‌رگیز هه‌بوونی

و دانایی و زانباری خود! ههروه‌ها چهند دووره پشکینی حکومه‌کانی و تیج گه‌یشتنی ریگاکانی!“ (رۆما ۱۱: ۲۳) هه‌رچه‌نده ”هه‌روه‌ها تاریکی ده‌وره‌ی داوه، به‌لام راستی و دادپه‌روه‌ریه پایه‌ی ته‌ختی“ (سروود ۹۷: ۲)، ئیمه ده‌توانین په‌فتاره‌کانی تیبگه‌ین. وه خوشه‌ویستی هه‌میشه‌یی و یه‌کگرتوو له‌گه‌ل هیزی بچ پایانی تیدا ده‌بینن.

هه‌روه‌ها ئیمه ده‌توانین له‌مه‌به‌سته‌کانی بگه‌ین، پتویسته باوه‌ر به خوشه‌ویستی ئه‌و بگه‌ین و پشت به‌هتیز و توانای به‌ستین.

ووته‌ی خودا، وه‌ک سیفاتی ئیلاهی خو‌ی، نه‌ینی رازی وه‌های تیدایه‌که هه‌رگیز ناکرئ بیر و هۆشی سنوورداری ئیمه به ته‌واوی لیتی تیبگات. هاتنی گونا‌ه بۆ جیهان، به‌رجه‌سته‌کردنی مه‌سیح، زیندوو بوونه‌وه، هه‌لسانه‌وه، وه‌گه‌لیک باه‌تی دی که له په‌رتوکی پیروژدا باسکراون، که قولت‌رن له وه‌ی بیرى مرو‌ف روونیان بکاته‌وه یان به‌ تواوی تییان بگات. به‌لام که ئیمه ناتوانین له نه‌ینیه‌کانی هیزی کردگار تیبگه‌ین ئه‌مه به‌لگه و بیانوبن بۆ گومان له سه‌ر ووته‌کانی خودا. ئیمه له سروشتی جیهاندا دوه‌ره دراوین به نه‌ینی زۆر که تییان ناگه‌ین. شاره‌زات‌رن فیه‌له‌سووف لاوازه له شیک‌ردنه‌وه‌ی بنج و بناوانی ساده‌ترین شیوه‌ی ژیان. به‌هه‌رلایه‌کدا پرۆین نه‌ینی ده‌بینن که له سه‌رووی لیک‌دانه‌وه‌ی ئیمه‌یه، نایا ده‌بچ ئیمه سه‌رسوپماوین له وه‌ی که له جیهانی گیانیدا گه‌لیک راز و نه‌ینی هه‌ن که

تییان ناگه‌ین؟ گیر و گرفته‌که له بیرى ته‌سک و کورت بینى مؤر‌فدایه، خودا له په‌رتووکی پیروژدا به ئەندازه‌ی پتویست به‌لگه‌ی داوه له سه‌ر په‌هوشی ئیلاهییان. نابج ئیمه گومان له ووته‌کانی خودا بگه‌ین له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ناتوانین به ته‌واوی له نه‌ینیه‌کانی دروسته‌کرمان تیبگه‌ین.

په‌هه‌مه‌به‌ر په‌ترو‌س له په‌رتووکی پیروژدا ده‌لی ”هه‌ندیک شت هه‌ن که تیبگه‌یشتن لئیان سه‌خته، خه‌لکی نه‌زان و پارا، ده‌ستی تپه‌رده‌ده‌ن و ده‌یگۆرن... بۆ له ناوچوونی خو‌یان“ (۲ په‌ترو‌س ۳: ۱۶). قورسی و زه‌حمه‌ت لیتینه‌گه‌یشتن له په‌رتووکی پیروژ بو‌ته بیانووی ده‌ستی بچ پرواکان له دژایه‌تی په‌رتووکی پیروژ، به‌لام به‌ پپچه‌وانه‌وه ئه‌مانه به‌لگه‌به‌کی به هیزی سروشتی ئاسمانی دیاری ده‌که‌ن، ئه‌گه‌ر په‌رتوکی پیروژی ئاسمانی خالی بیت؛ له هه‌والی سروشتی سه‌رسوره‌پنه‌ری خودا، له هه‌ر شتیک که زه‌حمه‌ته تپی بگه‌ین، وه ئه‌گه‌ر ئه‌قلی ناته‌واو و لاوازی مرو‌ف په‌ی به‌شکۆ و مه‌زی ئه‌وه به‌ریت، ئه‌و خالی بوونه به‌لگه‌ی نه‌بوونی ده‌ستی خودایه تپیدا. شکۆ و مه‌زنی و نه‌ینیه‌کان له په‌رتوکی پیروژدا که هه‌ن به‌لگه و شایه‌تی ئه‌وه ده‌ده‌ن که ووته‌ی خودایه به‌هه‌ش باوه‌ر و ئیمانی پی زیاد ده‌بیت.

په‌رتووکی پیروژ به شیوه‌یه‌کی ته‌واو ساده و گونجاو راستی بۆ پتداویستی و ئاره‌زووه‌کانی مرو‌ف دره‌ده‌خات، که زانایان و رۆشن‌بیرانی پی سه‌رسام ده‌بن،

له بیر و بۆ چوونى ئەقلىكى بى سنورى له رادهبهدهرى خودا بگات.

گومانداران و بى ئيمانان ووتى پىروۆى خودا رتهدهكهنهوه چونكه ناتوانن پەى بهبنج و بناوانى گشت رەزەكانى بهرن، وه هەموو ئەوانەى كه دەلین برۆابان به پەرتووكى پىروۆى هەيه لەم مەترسىيه به دوورن، پىغمبەر پۆلس دەلئ "ئەى برۆابان، باش ئاگادارى خۆتان بن، تا دلئ كهستان بى باوهپ و بهد نهبى، ئەمەش بىته هۆى ئەوهى له خوداى زىندوو هەلگەرئنهوه" (عبرانىهكان ۳: ۱۲)، راست و دروست ئەوهيه كه دەستورەكانى ووتى خودا بهوردى بخوئىنهوه، وه له هەموو شتىك بكۆلئنهوه "تاقوولایى خودا" وهك له پەرتووكى پىروۆدا هاتوو (ا كۆرنسۆس ۲: ۱۰)، چونكه "شته نهئىيهكان هى خودايه، وهشته ئاشكرانان هى ئىمهيه" (تەسنیه ۲۹: ۲۹)، بەلام كارى شەيتان رى ئيونكردى تواناى ئەقل و بیره، ئەوانەى كه ناتوانن پەى به راستى پەرتووكى پىروۆى بهرن وه بابەتهكانى لىكبدهنهوه و پارزان بگات، هەست به بىزارى و سەرنهكهوتن دهكەن، برى له خۆيان بايى دەبن، دانىش به خۆياندا ناگرن تا خودا راستىيان بۆ دەربخات، وادهزانن تەنها دانایى مروؤف بهسه بۆ ئىگەيشتنى پەرتووكى پىروۆى، وه سەر كهوتوو نابن لەمەبهستهكەياندا، لەبەر ئەوه دەست دهكەن به پەتكردهوهى فەرمانرەوايى خودا. زۆر له و تىۆرى و بۆچوونانەى كه دەلین له پەرتووكى پىروۆى وهركىراون مەبهستیان

كه به نهخوئندهوار و سادهترین كهس توانا دهبهخشى تا رىگەى رىزگارى به پوونى بىبىت و بناسن، لهگەل ئەوهدا ئەم راستىانه كه پەرتووكى پىروۆى به سادەى ئاشكرابان دهكات، هەندئى بابەتیشى ئىدا هەيه ئەوهنده بهرز و بهربلاوو بى سنوورن كه له سەروو هىزى ئىگەيشتنى سنووردارى مروؤفهويه، ئىمه تەنها وهك ووتى خودا پەسەندى دهكەين. رىزگاربوون و كرىنهوه بۆ ئىمه به جورىك ئاشكرا بووه كه هەر گىاىك به ئاسانى بتوانن ئەو هەنگاوانه بىبنن كه دەبى هەلپان بهئىنن بۆ تۆبهكردن لای خودا وه باوهپر به خوداوهندمان عىسای مهسىح كه بههۆى ئەوهوه رىزگارمان دەبى. وه لهگەل ئەوهشدا له پشت ئەم راستىيانهوه كه به ئاسانى ئىديهگەين هەندىك پارازو نهئىن هەن كه مەزنى خودابان ئىدا پەنهانه، راز و نهئىيهك، كه سەر له ئاقلانه دهشپۆتى لىي دهكۆلنهوه. هەروهها بهرەكەت و رەحمەتىش دهبهخشى بهو دلسۆزانەى كه بهرپز و باوهپهوه دواى راستى كهوتوون. مروؤف هەتا زىادتر له پەرتووكى پىروۆى بكۆلئتهوه، پتر باوهپر بهوه دههئىين كه ووتى خوداى زىندوو.

بۆ زاین و دانپىدانان بهوهى كه ئىمه ناتوانن به تهواوى له راستىه مەزەكانى پەرتووكى پىروۆى تى بگەين تەنها ئەوهيه كه ئەقلىكى سنووردار له توانايدا نىيه له بىروپاى ئەقلىكى بى سنوور بگات؛ يانى مروؤف به ئەقل و ئىگەشتىكى سنووردارهوه ناتوانن

دروستکردنی گومان و سه‌رلښيوانی خه‌لکه، له راستيدا هيج په‌يوه‌نديه‌کي به ووته‌کانی خوداوه نييه و به ته‌واوی هه‌لگه‌پانه‌ويه له ووته‌و فهرمانه‌کانی خودا، هه‌مانه‌ ده‌ستکرد و ليکدانه‌وي هه‌لن له لايه‌ن مروّفه‌وه، له ووته‌ي راستی خودا بڼ به‌رن.

هه‌گه‌ر دروست کراوانی خودا بيان توانييا ټيگه‌بشتنی ته‌واو له سهر خودای دروستکريان هه‌موو کار و کرداره‌کانی به ده‌ست بڼين، هه‌وسا ده‌گه‌بشتنه پله‌ي هه‌ره به‌رزی پښکه‌وتن و زانياری که ئيتر ماوه‌يان بؤ نده‌ما که زيادتر راستی بدؤزنه‌وه، له‌گه‌ل زانست و زانياريدا گه‌وره‌بين، وه له پووی هه‌قل و گيانه‌وه گه‌شه بکه‌ن. خودا ئيتر له گه‌وره‌بي و مه‌زنی ده‌کته‌ت، وه مروّف له پښکه‌وتن و دانایي و پښگه‌شتن ده‌وه‌ستا . با سوپاسی خودا بکه‌ين به‌م جوړه‌ نه‌بوو . خودا بڼ سنووره؛ ”ته‌واوی گه‌نجينه‌ي هه‌قل و زانياری هه‌يه“ (کوّلوس ۲: ۳)، وه مروّف هه‌گه‌ر هه‌موو ژيانی له ليکؤلښنه‌وه‌دا به سهر به‌ريټ هه‌رگيز ناتوانه‌ گه‌نجی دانایي و توانا و چاکي خودا بدؤژښنه‌وه.

خودا ده‌يويت له‌م ژيانه‌دا راستی ووته‌کانی بؤ ئيمه‌ ئاشکرايټ، وه ته‌نهار يگا بؤ ټيگه‌شتن له راستی ووته‌کانی پووناکي پووناک کردنه‌وي هه‌و گيانه‌يه که ووته‌ي خودا به هؤيه‌وه درا، چونکه ”کاروباری خودا هيج که‌س نايزانه‌ جگه له گيانی خودا و گيان له هه‌موو شټيک ده‌کوؤلښنه‌وه تا قوولایي خودا“

(۱ کوړنسوس ۲: ۱۱، ۱۰)، وه به‌ئینی پژگارکه‌ر بؤ شاگرده‌کانی هه‌مهبوو”که‌ي هه‌و، گيانی راستی هات، ئيوه پټوټی ده‌کات ته‌واوي راستييه‌کان... چونکه هه‌و له‌منه‌وه پټی ده‌گا، وه پيشانی ئيوه‌ي ده‌دات.“ (يوحنا ۱۶: ۱۳، ۱۴). خودا هه‌ز ده‌کات مروّف مه‌شق له سهر ليکؤلښنه‌وه و پښبڼی توانای هه‌قلی بکات، وه هيج خوښنده‌ويه‌ک وه‌ک خوښنده‌وي ووته‌کانی خودا هه‌قل به‌هيز ناکات و پاده‌ي بيرکردنه‌وي زياد ناکات . هه‌روه‌ها ئيمه‌ ده‌ين به ورياييه‌وه پاده‌ي هه‌قل و بيرکردنه‌وه‌مان به هيز بکه‌ين، چونکه مه‌ترسی هه‌يه له سهر لاوازی هه‌قلمان که‌ده‌بيته هؤی لاوازی و که‌م و کورپی سروشتی مروّفيمان . هه‌گه‌ر ئيمه بمانه‌وي ټيگه‌شتنی پوونمان له سهر په‌رتووکي پيروژ هه‌بيټ، پټويسته ساده‌ي و پيروای مندالکيمان هه‌بيټ بؤ خوښنده‌وه و فيربوون، وه داوای يارمه‌تی گيانی پيروژ بکه‌ين. هه‌ستکردنمان به هيز و دانایي خودا، و بکه‌م توانایي خوّمان، بؤ ټيگه‌يشتن له گه‌وره‌بي خودا، تا گيانی پارزيوونمان پڼ به‌خشښ، وه ده‌بي ئيمه‌ ووته‌ي هه‌و به سه‌نگين و پړزی پيروژه‌وه بکه‌ينه‌وه، هه‌روه‌ک چؤن ده‌چينه پيش ده‌می خودا. کاتيک په‌رتووکي پيروژ ده‌خوښينه‌وه، هه‌قل ده‌بي دان به‌وه‌دا بڼ که ده‌سه‌لاټيکي به‌رتر و گه‌وره‌تر له خوئی هه‌يه، وه هه‌قل و دل پټويسته بؤ خودای نه‌مر و هه‌ميشه‌ي سهر دانه‌ويټن.

گه‌ل شت واده‌رده‌که‌ون که سه‌ختن يان

گوڤرايه لى بېت بۆ خواسته كانى و ئاماده يه له سولتانه كەى گومان بكات. له پېناوى ئه وهى بگهين به پاستى، پېويسته حەزى راستگۆ و دلسۆزانه مان هه بېت بۆ ناسينى پاستى، وه له دلّه وه ئاره زوومان هه بى بۆ گوڤرايه لى. هه موو ئه وانەى كه به م گپانه وه دېن بۆ خوڻنده وهى په رتووكى پيرۆز به لگه ي فراوان دده دۆزنه وه كه ئه مه ووتەى خودايه، وه به ناسينى راسته كانى تيگه يشتتېكى وايان ده ست ده كه ویت كه يارمه تيان بدات بۆ رزگارگى.

مه سيح فرموويه تى ”ئەگەر هەر كه سيك بخوازي به پي فرمووده كانى خودا كار بكات، ده ستور فير ده بى” (يۆحه نا ۷: ۱۷)، له جياتى پرسيار و ره خه گرتن سه باره ت به وهى كه نابزانيت سه رنجى ئه و رووناكيه بده كه هه ر ئيستا به سه ر سه رته وه دهره وشيته وه، تۆ رووناكيه كى گه وره ترى لى وه رده گرى. به هه ر فرمائيك هه سته كه به هۆى نيعمه تى مه سيحه وه بۆ تۆ روون بۆته وه، ئه مه توانيه ك له تۆدا دروست ده كات له وه بگه يت كه گومان له سه رى هيه وه كاره كه ت ئه نجام ده دهى.

به لگه يه كه كه بۆ گشت كه س ئاشكرايه (خوڻنده وار ترين و نه خوڻنده وار ترين كه س) به لگه ي تاقي كردنه وه يه، خودا بانگمان ده كات بۆ تاقي كردنه وهى پاستى ووته كانى و دروستى په يمانه كانى، ده فه رموي ”بچيژن و بينن كه خودا چه ند چاكه” (سروود ۳۴: ۸۰)، له جياتى ئه وهى پشت به قسه ي خه لكى تر به ستين،

تاريك و لېئن، خودا ساده و ئاسان و روونيان ده كاته وه بۆ ئه و كه سانه ي كه ده يانه ویت تى بگه ن. به لام بى يارمه تى و رى نوڻى گيانى پيرۆز، ئيمه هه مپشه له به ر ده م ئه و مه ترسيه داين، كه په رتووكى پيرۆز به چه وتى لىك بده ينه وه يان به هه له وه ريبگرين. زۆر كه س په رتووكى پيرۆز ده خوڻينه وه به لام نه ك هه ر سوودى لى وه رناگرين به لكو زيانيشيان پي ده گات كاتيك كه ووتەى خودا بى دووعا و نوڻز ده كه نه وه و ده خوڻينه وه. ئه گه ر هه ست و سۆز و بىر و هۆش به ره و لاي خودا نه چي ت، وه له گه ل ورده ي خودا دا نه سازى، گومان ئه قل و هۆش ده يكي، دوو دلى و پاراپى دروست ده كات. شه يتان ده ست به سه ر ئه قل و هۆشدا ده گرى و لىكدا نه وهى چه وت ده خاته دلّه وه. هه ركات مروفا به قسه و كرده وه داوا نه كات كه له هارمۆنيدا بېت له گه ل خودا هه رچه ند زاناش بى ئاماده يه بۆ هه له كردن له تيگه شتنى پرتوكى پرۆزدا، وه روونكرده وه كانى ناتوانى چيى باوه پى. ئه و كاسانه ي كه به دواى دۆزينه وهى ناكۆكيدا ده گه رين له په رتووكى پيرۆزدا، وه ديدى گيانى يان نى يه، و به چاويكى كه شه وه تى ده روان، له ساده ترين و ئاسان ترين ئايه ت دا چه ندين گومان و بى باوه پى ده بينن.

هۆى سه ره كى گومان و دوو دلى هه رچه نده په نه ان بكرى و داپۆشرى هه ر به ره و گونا هه چى. گونا هه كهر دوستى ده ستوروكان و رى نوڻيه كانى خودا نيه، نايه وى

با خۆمان بى چيژين و راستى ووتەكانى
بزائين "داوا بكنەن وەرىدەگەرن" (يۆحەننا ۱۶:
۲۴)، پەيمانەكانى ھەر دېنەدى كە ھىچ كات
نەكەوتوون و ھەرگىز ناكەون. كاتىك كە
لە عيسا نزيك دەبينەو ھەخۆشەويستى ئەو
شادمان دەكات ، لەبەر دەم ئەودا تاريكى و
گومانمان دەپرەوتنەو ھە و نامينن.

پىغەمبەر پۆلس دەلئ "خودا ئيمەى لە
دەسەلاتى تاريكى رزگار كرد، وە ئيمەى بۆ
پادشاھىتى رۆلەى خۆشەويستى گواستەو ھە"
(كۆلۆس ۱:۱۳)، وە ھەركەس لەمردنەو ھە
تېپەريو ھە بۆ ژيان "دەيسەلمينتت كەوا خودا
راستە" (يۆحەننا ۳: ۳۳)، وە دەتوانئ گەواھى
بدات و بلئ "يارمەتيم ويست لە مەسيح دا
دۆزيمەو ھە، پىداويستەكانمى بۆ ھېنانەدى
و برسبيەتى دەرروئى تىركرد، وە ئىستا
پەرتووكى پىرۆز بۆ من ئاشكرايوونى عيساى
مەسيحە. ئەگەر لە من پىرسى: بۆچى باوەر
بە عيسا ھيتا؟ لە وەلامدا دەلئيم چونكە ئەو
بۆ من رزگاركەرى ئاسمانىيە، يان بۆچى بە
پەرتووكى پىرۆز باوەر دەكەى؟ دەلئيم لەبەر
ئەو ھەى لەودا دەنگى خودام دۆزىيەو بۆ
دەرروئىم" بەم جۆرە لە دل و دەرروئىمدا
گەواھىك دروستدەين كە پەرتووكى پىرۆز
راستە، وە مەسيح رۆلەى خودايە، دەزانين كە
ئيمە دواى ئەفسانەى دەستكرد نەكوتووين.
پەترۆس برادەرەكانى ھاندەدا كە "كە
گەشە بكنەن لە بەرەكەت ناسينى خوداوەند
و رزگاركەرمان عيساى مەسيح" (۲ پەترۆس ۳:

۱۸). كاتىك خەلكى خودا لە نىعمەتدا گەورە
دەبن، ھەميشە تىگەيشتتىكى روونيار دەست
دەكەويت لە ووتەكانى خودا، وە روونايىكى
تازە و جوان دەبينن لە راستى دەمىنيتتەو ھە
تا كۆتاي. ھەرەك دانايەك دەلئ "پىگاي
كارى راستان ھەك روونايى خۆرە لە گزنگدا،
روونايىكەى ھاتا ديت زياد دەكات بۆ
رۆژىكى تەواو." (پەند ۴: ۱۸).

بەھۆى ئيمانەو ئيمە دەتوانين پروانينە
رۆژى لىپرسينەو ھە، وپەيمانەكانى خودا جئ
بەجئ بكنەن بۆ گەشە كردنى ئەقل، يە
كگرتتى تواناي مروف لەگەل ئاسمان، وە
پەيوەندى كردنى راستەوخۆى ھەموو ھىزىك
گيانى لەگەل سەرچاوەى روونايى. دەتوانين
شاد و خۆشحال بين بەو ھەى كە ھەموو
ئەو شتانەى دەبوونە ھۆى گومان و سەر
لېشيوانمان سەبارت بە تەنگەو ھاتن و
يارماتى خودا بۆمان ئاشكراو روون دەبىتتەو ھە،
و ئەو شتانەى كە سەختە بۆ ئەو ھەى لئيان تئ
بگەين بۆمان روون دەبنەو ھە، وە ئەو شتانەى
كە ئەقلئى سنووردارى ئيمە دەرىدەخست لە
سەر لېشوان و بەرھەمى ناتەواو، ئيمە لە
تەواوترين و جوانترين ھارمۆنىدا دەبينين
"ئىستا ئيمە لە ئاوپنەيكەى تاريكدا سەير
دەكەين، بەلام دوايى پوو بەرووى دەبينەو ھە.
من ئىستا ھەندىك دەناسم، بەلام دوايى بە
تەواوى خوداوەند دەناسم، ھەر ھەك ئەو بە
تەواوى من دەناسيت." (۱ كۆرئىسۆس ۱۳: ۱۲).

ئاشتى وبەختيارى له باوھشى خودا

دەيوئ بدوئ له گەل دلى ئەوانەى كه ئەو ناناسن، چونكه رەنگه له وانەبن كه پەرتووكى پيرۆز نەخوئىنەوه يان دەنگى ئەو له پەرهكانيدا نەيىستن، وەيان خوئشەويستى خودا له كارەكانيدا نايىنن. بەلام ئەگەر تۆ نوئىنەرى راستەقىنەى عيسا يىت، دەكرئ ئەوان له رىگەى تۆو شتىك له رەحمەت و چاكەى خودا تە بگەن و له خوئشەويستى و خزمەتكردنى ئەو كەلك وەرگرن.

پەپرەوانى مەسيح وەك هەلگرانى مەشخەل رۆشناى دانراون بۆ رووناك كردنەوهى رىگە بۆ ئاسمان، ئەوان دەبە ئەو رووناكى يەى كە لە مەسيحەوه بۆيان دىت پەخشى بكەنەوه بە سەر جىهاندا، ژيان و خوو رەوشتيان دەبە وا راست و پاك يىت كە خەلكى تر له رىئ ئەوانەوه له مەسيح و خزمەتەكانى تىبگەن ئەگەر ئىمە نوئىنەرى مەسيح بين، خزمەتەكانى وادەردەخەين كە

مندالانى خودا بنگ دەكرين كەبين بە نوئىنەرى مەسيح تا چاكە و رەحمەتى خودا بە جىهان پيشان بدەن، وەك چۆن عيسا راستى سىفاتى باوكى بۆ ئىمە درخست، هەرەوها ئىمەش له سەرمانە كە مەسيح دەريخەين بۆ ئەو جىهانەى كە بەزەبى و خوئشەويستى پر له مېرەبانى ئەو ناناسىت. عيسا ووتى "هەرەوك تۆ منت نارد بۆ جىهان، هەرەوها منىش ئەوان دەتيرم بۆ ناو خەلكى. من له واندام و نۆش له مندا... تا جىهان بزائى كە تۆ منت ناردووە." (يۆحەنا ۱۷: ۱۸، ۲۳)، پىغەمبەر پۆلس بە شاگردەكانى عيسا دەلئ "ئيوە ناسراون وەك نامەيەكى پەسەندكراوى مەسيح. هەموو كەسيك دەتان ناسى و دەتان خوئىتتەوه" (۲ كۆرنسۆس ۳: ۳، ۲). عيسا بەهەر يەك له مندالەكانيدا نامەيەك دەتيرئ بۆ خىزانەكەت، گوندەكەت، وە گەرەكەكەت كە لىئ دەژى. عيسا ئىستا كە له دلى تۆدايه

دنگیر بن، ههروه‌کو له راستیدا وایه. به‌لام
 ئەو مه‌سیحیانه‌ی که به گرزو مۆنیه‌وه غه‌م
 و ییزاری له دلیان ده‌رژئ و هه‌ر پرته و بۆله‌یانه
 ئەوان به چه‌وت و ناراستی خودا و ژیانی
 مه‌سیح نیشانی خه‌لکی ده‌دن، وا له خه‌لکی
 ده‌گه‌یه‌نن که خودا به خو‌ش‌حالی منداله‌کانی
 شاد نییه، وه به‌م کاره شایه‌تییه‌کی درۆ دژ به
 باوکی ئاسمانیمان ده‌ده‌ن.

شه‌یتان زۆری پی‌خۆش‌حاله کاتیک که
 ده‌توانن مندالانی خودا پرتوینی بکات بۆ
 بئ هیوایی و بئ بروایی، شه‌یتان ئەوه‌یه
 که پیشانی دعات خودا بئ ره‌حم و بئ به
 زه‌یی یه، هه‌موو راستیه‌ک ئەو به چه‌واشه
 و درۆی داده‌نی، خه‌یالی ئیمه‌ پرده‌کات له
 بیر پرسی دژ به خودا، ئیمه‌ش به زۆری
 گوئ ده‌ده‌ین به درۆ و ده‌له‌سه‌کانی شه‌یتان و
 گوئ له هه‌ق ناگرین، وه به‌دگومانی و گرژی
 و بۆله‌وه ریزنه‌گرتی خو‌مان به‌رانبه‌ر به خودا
 نیشان ده‌ده‌ین، شه‌یتان هه‌میشه هه‌ولئ
 ئەوه‌یه که ژیانی مه‌سیحی، به ژیانی ییزاری
 و پرله ئه‌رکی سه‌خت و ناهه‌مواری پیشان
 بدات، وه کاتیک مه‌سیحیه‌ک له ژیانی
 خویدا به‌م دیمه‌نه ناراسته‌وه خو‌ی پیشانی
 خه‌لک دعات، ئەو له پژی بئ باوه‌ریه‌وه
 پشتگیری له درۆی شه‌یتان ده‌کات.

گه‌لئ که‌س که به‌ ریگای ژیاندا ده‌رۆن،
 زۆر له تنگ و چه‌له‌مه و هه‌له و که‌وتن و
 ناو‌میدیه‌کانیان ده‌دوین، وه دلیان پر ده‌بن له
 ییزاری و بئ هیوایی. هه‌روه‌کو له خوش‌کیک

پرویدا که حالی زۆر په‌ریشان بوو، ئەوسا
 من له ئەوروپا بووم نامه‌یه‌کی بۆ نووسیم،
 داوای لیک‌کردم که‌به چه‌ند وو‌شه‌یه‌ک پشتگیری
 لئ بکه‌م و ووره‌ی به‌رز بکه‌مه‌وه. شه‌ویک
 داوای خویندنه‌وه‌ی نامه‌که‌ی له خه‌مدا له
 باخچه‌یکدا بووم، پیاویک که پنده‌چوو خاوه‌نی
 باخچه‌که بئ پرتوینی ده‌کردم له باخه‌که‌دا،
 من گو‌لم ده‌جینه و پی‌خۆش‌حالبووم به بۆن
 کردنیان ئەو خوشکه‌ش ک به ته‌نیشته‌ منه‌وه
 ده‌رۆیشت سه‌رنجی راکیشام بۆ بنجه‌گو‌لیکی
 درکاوی ده‌شتی که به‌ری ریگاکه‌ی لیگر‌ت‌بوو،
 هه‌ربۆیه ئەو ئاخ و داخی هه‌لده‌کیشا و دل
 پر له خه‌فته‌ بوو. ئەو به‌ریگاکه‌دا نه‌رۆیشت
 و به‌دووای رئ پیشانده‌رشکه‌مان نه‌ده‌که‌وت،
 به‌لکو به‌ نیو درک وداله‌که‌دا ده‌رۆیشت و به
 ئاخ و داخه‌وه ده‌یگوت ئاه جیتی داخ نییه‌ که
 ئەم باخچه‌ جوانه ئەم درکه‌نه خرابی بکه‌ن؟
 رئ پیشانده‌ره‌که له وه‌لامدا ووتی: واز له درک
 و داله‌کان به‌ینه، چونکه ئەوان ته‌نها تو بریندار
 ده‌که‌ن. گو‌ل و سۆسه‌ن و می‌خه‌ک بچنه‌وه.

تایا له هه‌موو رۆژانی تاقیکردنه‌وه‌کانی
 ژیاندا په‌ره‌به‌کی پرنسنگدار و پروناک
 نه‌بووه؟ تایا رۆژیک دلته به خو‌شی لئ
 نه‌داوه بۆ گیانی خودا؟ ئەگه‌ر ئاورپیک له
 پابردوو بده‌یته‌وه و لاپه‌ره‌کانی گه‌شتی ژیانته
 هه‌لده‌یته‌وه، تایا په‌ره‌ی شادی تیدا به‌دی
 ناکه‌یت؟ تایا په‌یمان‌ه‌کانی خودا که وه‌ک گو‌لی
 بۆن خو‌ش ریگای ژیانان پازاند‌ۆته‌وه بۆن و
 جوانبان دلته پرناکات له خو‌شی؟

درك و دال ته نها تو بريندار و غمگين دهكات، نه گهر تو ته نها نه مانه كو بكه پته وه و پيشكشې بكه يت به خه لكى دى؛ ئايا تو بهم كاره له چاكى و ميهره بانى خودا كه م ناكه پته وه، وه پئ ناگرى له كه سانى ده وروپشت كه به ريگاي زياندا برؤن؟ كارىكى دانايانه نيه كه يادگار ه ناخوشه كانى زيانى راپورودومان-به گونا ه و نا ئومئديه كانيه وه-به پئنه وه ياد و دووباره لئيان بدوينه وه و به سه رياندا شيوه ن و زارى بكه ين تا له بيزارى و بئ هيو اييدا نومقم ده بين كاتپك كه وره ي به ردار بئ و تاريخى بالى به سه ردا كيشابئ، پووناكى خودا تئ ناچيئ، به لكو تاريخى ده كيشئ به سه ر گيانى نه وانى تردا و وئليان دهكات.

له پئناوى ئيمه دا كه ده روازه ي ئاسمانى بو ده كړته وه، عهرشى پيروزى خودا و مه زنى نه وه له گه ل شكويى خودا بئ په رده له ديدى مروفدا ئاشكرا ده بئ؛ نه زادى مروفى دوړاوو و سه رليشيو او ده بينين له چالى نابووتى و ويرايندا كه به هوئى گونا ه وه تيدا نومقم بووه، گه رپاوه ته وه بو پهيوه ندى كردن به پشت و په ناي خوداى گه وره بئ سنوور، له تاقيركردنه وه ي پيروزى ئاسمانيدا له پرى باوه ر به رزگار كه رمان سه ركه وتى به ده ست هيئاوه، به رگى چاكى و راستى و دروستى مه سيحى له به ر كردووه و له سه ر عهرشى نه وه دانيشتووه، نه مانه نه وه وئنانه ن كه خودا ده يخاته به ر ده ستمان و ده يه وئت ئيمه تيان پرواينين و هه رده م پئيان شاديين.

كاتپك ئيمه گومان له خو شه ويستى خودا بكه ين و بئ باوه ر بين به په يمانه كانى به وه ئيمه نه وه ده شكينين و گيانى پيروزى غه م بار ده كه ين. هه ستى دا يكيك چؤن ده بئ نه گهر منداله كانى به رده وام شكاتى لئ بكه ن و گونا ه بارى بكه ن به وه ي كه

گوايه ئەو هەستی چاکە و خۆشەویستی کەمە بۆیان، لە کاتیکدا ئەو هەموو هەول و کۆششی ژيانی ئەو هەیت کە ئەوان بە ئامانجەکانی خۆیان بگەن و ئاسوودەیی یان پەن بەخشیت؟ ئایا دل شکا و ناییت کە ببینیت منداڵەکانی گومان لە خۆشەویستی ئەو دەکەن؟ ئایا هیچ دایک و باوکیک رازی دەبن کە منداڵەکانیان بەم جورە پەفتاریان لەگەڵ بکات؟ باوکی ئاسمانیمان دەبێ چۆن سەیرمان بکات کاتیک باوهر بە خۆشەویستی ئەو نەکەین، کە رۆلەیی تاقانەیی لە پیناوی خۆشەویستی ئێمەدا بەخت کرد تا ژيانی هەمیشەیمان هەبیت؟ هەر وەک پێخەمبەری پۆلس دەلێ "ئەو کە دەستبەرداری رۆلەکەیی خۆی بوو، وە لە پیناوی هەمووان پێشکەشی کرد، ئیتر چۆن لەگەڵ ئەو هەموو شتیکمان پەن نابهخشیت" (رۆما ۸: ۳۲) هێشتا لەگەڵ ئەوەشدا کە سائیک هەن بە کردووە دەیلێن ئەگەر بە زمان نەبێن کە (مەبەستی خودا لە پەیمانەکانی من ناگرێتەو، رەنگە ئەو خەلکی تری خۆش بوێ بەلام منی خۆش ناوێت). بەم هەلوێستە ئازاری گیانی خۆت دەدەیت؛ درکاندنی هەر ووشەیهکی گومان و بێ بروایی بانگ کردنی شەیتانە بۆ هەخەلە تاندن؛ گومانێت ئیدا بەهیز دەکات، فریشتەکانت لێ زویردەکات کە لە خزمەت و پارمەتی تۆدان. ئەگەر شەیتان تاقیکردیتەووە بۆ فریودان، نەکەیت پێگا بە خۆت بەدەیت کە ووشەیهک بدرکێنیت لە سەر گەومان و بێ باوهری. کە

دەرگات کردووە بۆ گوێگرتن لە بۆچوونەکانی شەیتان، مێشکت لە گومان لیکردن کە دەری دەپریت نەک بە تەنها کاری خرابی بۆ خۆت هەیه، بەلکو لە بێر و پای خەلکیدا تۆوێکی بەرداری خراب دەروێنی کە هەرگیز لە ناو ناچیت. تۆ بۆ خۆت رەنگە بگەرێتەووە لە دواي شەیتان رزگارت بێ، بەلام ئەوانەیی تر بە قەسەیی تۆ گومانیان ئیدا رپاوە سەرلێشیاو بوون رەنگە هەرگیز لە گومان و بێ باوهری رزگاریان نەبیت. زۆر گرنگە ئێمە لە گفتوگۆماندا لەگەڵ خەلکدا تەنها ئەو شتانه بلێین کە ئیمان و باوهری رزگاریان نەبیت. زۆر گرنگە ئێمە لە گفتوگۆماندا لەگەڵ خەلکدا تەنها ئەو وشتانه بلێین کە ئیمان و باوهری و ژيانیان بەهیز دەکات.

فریشتەکان گوێ دەگرن تا بیسن تۆ چ جورەهەول و بەپامیکت پێتە بۆ جیهان سەبارەت بە خوداوەندی رزگارکەرمان مەسیح، با گفتوگۆی تۆ هەمیشە دەربارەیی ئەو بێ کە دەژی بۆ ئەوێ بۆت بپارێتەووە لەبەر دەم باوکی ئاسمانیدا. کە سلاو و تەوقە لەگەڵ هاورپێهکت دەکەیی، با ستایش بۆ خودا لە سەر لێو و لە ناو دلێدا بێت، بەم کارە سەرنجی هەفالهکەت بۆ مەسیح رادەکێشی.

هەموو کەس گرفتاری و مەینەتی خۆی هەیه کە هەلگرتنی سەختە و بەرگەرگرتنی ئاسان نییە، لە مەینەتیەکانی خۆت مەدوێ بۆ هاورپێهکت، بەلکو لە دووعا و نوێژدا بیدرکێنە بۆ خودا، ئەمە بکە دەستووور و رەوشتی خۆت

مروّف، هه لگري ناخووشی و مهینه تیه کانیان بوو ژیا تیکی له خو بووردو فیداکاری هه بوو، هه وری ئازاری مهینه تی بالی به سهردا کیشابوو، به لام گیانی پیروزی نه شکابوو به لکو به وره و به هیز بوو. دیمه نی خه فه تبار و دلته نگ نه بوو، به لکو پروخساریکی هیمن و نارامی هه بوو، دل و وه کو کانی ژیان و ابوو، بوهر کوئیهک ده چوو ناشتی و شادی و خو شحالی لی هه لده قولاً.

رزگار کهرمان زور سهر راست و ته هلی کاربوو، به لام هه رگیز روو گرژ و خه فه تبار نه بوو، ته و که سانه ی که په پیره وی ته و ده که ن ژیانان پرده بیت له وری بهرز و هه ول و کووش، خاوه ن هه ستیکی قوولی لیپرسینه وه ی شه خسی دهن، له ئاره زوی هه وه سی نزم و رهفتاری سووک و گالته ی ناشرین دوور ده که ونه وه، ئاینی مه سیحی له شیوه ی رووباریک ئاشتیان ده داتی، رووناکی شادیان نا کو ژینیته وه، خو شییان خاموش ناکات، هه ور و ته م ناخاته سهر رووی گه شی زهرده خه ناویان. مه سیح نه هات بو ته وه ی خزمه ت بکریت به لکو هات بو ته وه ی خزمه ت بکات، کاتیک خو شه ویستی ته و له دلمان جیگیر دهن، ئیمه په پیره وی له کرده وه کانی مه سیح ده که ی ن و ده بیته پیره وی ژیانمان. که دهروانینه زولم و زوری خه لکی، هه ست ده که ی ن که ئیمه هه رگیز ناتوانین نه وانمان خو ش بوئ، وه کو مه سیح ئیمه ی خو ش ویست. به لام ته گه ر قوولتر بیرکه ی نه وه

که هه رگیز ووشه به یک له گومان و بن هیوایی ده رنه بریت له قسه کانتدا، به لکو هه ول بده تا ده توانی ژیا نی خه لکی دی رووناک بکه یته وه به ووشه ی هیوا و باوه پی پیروزی و ره و کووشیان به هیز بکه تی.

گه لیک گیانی ئازاد و دلیر ده که وئته ژیر پاله په ستوی ته ماعی شه ی تان، له تیوان دهروونی خو یان و هیزه کانی شه پ له نا کو کیه کی گهرمدا بن. ته م جو ره گیانه له و تیکو شانه سه خته دا بن هیوا مه که، به لکو پشتگیری لی بکه و شادی که به ووشه ی ئومید، هانده ری به بو به رده وام بوون تا سه رکه و تن، با رووناکي مه سیح له تو وه بو که سانی دی بدره ووشیته وه، "که سمان له پیناوی خو مان نا یین،" (روما ۱۴: ۷). به هاندا ن و کار تیکردنی ئیمه، ته گه ر هه ستیشی پی نه که ی ن، ده توانین پشتگیری له خه لک بکه ی ن و به هیزیان بکه ی ن، نه ک له پشت به ستن به مه سیح و په سه ند کردنی راستی ساردیان که ی نه وه و بن هیوایان بکه ی ن. گه لیک که س هه ن که ده رباره ی ژیا نی و ره وشتی مه سیح خاوه ن بیر و پای هه لهن. ده لین که گوایه مه سیح گه رمو گوپ نه بووه، گو شه گیر و په ست بووه. هه ر بو یه ته وان هه مو و تاقیکردنه وه کانی ژیان و بو چوونه کانیان رهنگی ته م بو چوونه ناراسته یان پنه دیاره. به زوری و تراوه مه سیح گریا، به لام هه رگیز نه و تراوه که پیکه نی. رزگار کهرمان له راستیدا پیاویکی ئاشنا به خه فه ت بوو، چونکه دلی کردبو وه بو ئازار و مهینه تی

له سۆز و خوشەووستى بىن وئەھى مەسىح بۆ ئېمە، ئەوسا ھەمان ھەست و خوشەووستى له ئېمەشدا ھەلدەقولن بۆ خەلكى دى. ئېمە پتويستە له سەرمان كه يەكترمان خوش بوئ و پزىز له يەك بگرين ھەرچەندە ھەلە و كەم و كووپرېش له يەكدا بەدى بگەين، ئەگەر بە گيائىكى سادە و ساكار خۆمان پەرورەدە بگەين، دلنەرم و دان بەخوگر بين و چاوپۆشى له ھەلە و كەم و كوپرى يەكتر بگەين، ئەم كارە گيائى خوپەرستى له ئېمەدا دەكوژئ و دل و دەروونىكى فراوان و لېبور دەمان پە دەبەخشيت.

سرودى داود دەلج "پشت بە خودا بەستە و چاكە بگە، بە ئاشتى و ئارامى بژى" (سرودى داود ۳۷: ۳) پشت بە خودا بەستە، چونكە ھەموو رۆژيک پەريشانی و قورسايى و سەرگەردانى خوئى ھەيە، كاتىك لەگەل يەكتر كو دەبينەو، زور ئامادەين لە گير و گرفت و ناپەرحەتییەكانمان بدويين، ناخۆشى و دەردەسەريیەكى زۆربۆ خۆمان كو دەكەينەو، ماو دەدەين بە ترس و شەر ، بە جورىكى وا قورسايى و پەريشانی ژيانمان بۆ يەكتر دەردەپرين، وەكو پزگار كەريكى خوشەويست و بە توانامان نەبج كە گوئ لە داخاویيەكانمان بگريئ و لە كاتى تەنگانەدا بە ھانەمان بيت و يارمەتى دەرمان بيت ھەندئ كەس ھەميشە دەترسن ولە ناپەزايى و پەريشانيدا، لە كاتىكدا ھەموو رۆژيک بە بەلگەى خوشەويستى خودا دەورە دراون و لەبەرەكەتى پى بابەخى ئەو خوشى دەبينن،

بەلام چاودەپۆشن لەم خېر و بەرەكەتەنەھى كە ئامادە كراوہ بۆيان، بەردەوام پيريان لای ئەو شتە ناپەسندانەيە كە دەترسن بيت، يان ھەندىك گير و گرفت كە دەتوانى روو بدات، ئەگەر چى بچووكيش بيت، چاويان كوپرە لە ئاستى ئەو ھەموو بەرەكەت و نيعمانانەھى خودا كە جىي سوپاس و پازى بوونە، لە باتى ئەوھى ئەم گير و گرفت و كيشانە راپان بكتيشى بۆ لای خودا كە تەنھا سەرچاوەى يارمەتى و پزگار كردنە، كەچى جيايان دەكاتەوہ لە و، چونكە پەريشانی و ناپەزايان تيدا دروست بووہ.

ئايان كارىكى چاكە ئېمە بى باوهر بين؟ بۆ دەبى سوپاسى خودا نەكەين و باوهر پى تەواومان نەبيت؟ مەسىح ھاوپرمانە، ئاسمان بە تەنگ خوش بەختى و بەرزەوھەندى ئېمەوھە، نابى بھيئين پەريشانی و قورسايى رۆژانەھى ژيان پيرمان بشيوتنى و پوويمان گرژ بكات، چونكە ئەگەر خۆمان بە دەستەوہ بەدين، ھەميشە شت زۆرە كە خەفەت و پەستيمان بۆ بھيتيت و ئازارمان بدات نابى ماوہ بە پەريشانی و نىگەرانى بەدين چونكە دل تەنگمان دەكات و دەمان رووخين و يارمەتيمان نادات كە بەرگەى تاقىكردنەوہكانى ژيان بگرين تۆ لەوانەيە لە كارى بازرگانيتدا يان لە ژيانى رۆژانەتدا تووشى نشيوى و زەرەر و سەر ليشيوان بيت، چاوپروانى و ئايندە و بۆچوونەكانت لە تەم وتاريكيدا بن، زيان لە ھەموو لاپەكەوہ ھەرەشەت لى بكات، بەلام

بَن هېوا مه به، هه چي ترس و دل په ريشانیت هيهه بيخه ره سهر خودا، هيمنی و پروخوشی و توميدي خوت پاريژه، دووعا بکه و له خودا پاريوه و داواي دانايی و پيپشاندانی لی بکه بو به پړوه بردنی کاروباره کانت، تا به دیدی پروونه وه تیان پروانیت و ریگا له زیان و ناخوشی وترس بگریت.

چند ده توانی هه موو هه ولکی خوت بخه ره کار بو هیئانه دی باشرین نه نجام، نه گهر ئیمه هه ولی خویمان به ته واوی داییت، خودا به لینی یارمه تی خوئی داوه. کاتیک پشت به یارمه تیده ره ده بهستی، تو هه موو هه ولکی خوت داوه، به پروو خوشیه وه نه نجامه کی قوبول بکه. خودا چه زناکات به غم و په ريشانی باری سهرشانی خه لکی خوئی قورس بکات، ههروه ها خودا هه لمان نافرینتی، به ئیمه نالیت: مه ترسن، ریگانان پاریزراوه، هیچ ناخوشی و مه ترسییه ک نه یه ته ریگانان. نه وه زانن تاقیکردنه وه و مه ترسی هیه، نه وه پروون وساده له گه لماندا ده وئ. نه وه نایه ویت خه لکی خوئی له جیهانی گونا و شهر دهره پیتیت، به لکو ریئوئینمان ده کات بو په ناگابه کی نه مین و ناسایش. مه سیح نوئژ و دووعای بو شاگرده کانی نه مه بوو «داخوازی من بو نه وه نییه که تو نه وان له م جیهانه بستینیته وه، به لکو بو نه وه یه که له به لای شه پتان بیان پاریز»، (یوچه ننا ۱۷: ۱۵)، ههروه ها «نه شتانه کی که پیم ووتن، که وا له منه وه ناشتیتان دهرن. له جیهانه وه تووشی ناره چه تی ده بن. به لام موده تان لی بیت؛ که من

به سهر جیهاندا زال بووم» (یوچه ننا ۱۶: ۳۳). مه سیح بو ناموژگاری شاگرده کانی له سهر چیا، دهرسی به نخی فیر کردن سه بارت به باوه ره پتان به خودا مه به ست له م دهرسانه هاندانی مندالانی خودا بوو له هه موو سهرده مپکدا، تا تم دهرسانه له م سهرده مه ی ئیمه شدا پر که لکن له فیربوون و زانیاری و ری نومی. پرگار که ره مان سهرنجی شاگرده کانی راکیتشا بو بالنده کانی ناسمان که چون ده خوین و دهرچیکین به ناوازی ستایش و سوپاس گوزاری بن هیچ غم و په زاره بک، له کاتیکدا نه چینه ر و نه دروینه کهن، به لام خودای مه زن پیداو یسته کانیان بو نامادا ده کات. ئینجا پرگار که ره مان لیمان دهرسن «تیا ئیوه له و بالنده نه زیادتر نین؟» (مه تا ۶: ۲۶). خودا خوراکدهری مروف و گیاندارانه، نه وه که دهستی ده کاته وه گشت دروست بووانی تیر ده کات، خودا ته نانه ت بالنده کانی ناسمانیش پشت گوئ ناخات، نه وه خواردن ناکات به ده میانه وه، به لام نازووقه یان بو ناماده ده کات. نه وان پیویسته نه وه دانه وئله کی که بوئی بلاو کردوونه ته وه بیچنه وه، که ره سته کی لانه ی بچووکیان کو بکه نه وه، خواردن به بیچووکه کانیان بدن. به ناسماندا دهرن و ناوازی بو کار ده خوین، چونکه باوکی ناسمانی نایان ده داتی «تیا ئیوه له و بالنده نه زیادتر نین؟» تیا ئیوه که هوشمهند ترین و ناقص ترین و خواپه رست ترین گیانله به رانی خودان له بالنده کانی به نرخ ترین بو خودا؟ تیا

گولانه ئینجا مه سیح پرسی "گهر خودا بهم جوړه بهرگی بو چیمهن و گولزاری دهشتی کردییت، که ئه مرؤ ههن و سبهین ته ندور یان پښ داده خریت، ئایا خودا زیادتر ئیوه پوښته ناکاته وه؟ ئاه له ئیوهی که م باوهر!" (مه تتا ۱: ۳۰). ئه گهر خودا ئه م بهرگه جوانه په نگا و په نگه ی به خشی بیت بهم گولسه سادانه، ده پښ ئه و چهند زیادتر به ته نگ ئیوه وه بیت که ئیوهی له سهر وینه و شیوهی خوئی دروست کردوه؟ ئه م درسه ی مه سیح سهرزه نیشت و وریا کردنه وه یه بو که سانی دوو دل پارا و په شین و سهر لیشیواو. خودا ئاره زوو ده کات که هه موو کور و کچه کانی له بهختیاری و ئاشتی و فه رمانه بریدا

دروستکهر و پاریزه ری ژیانان هه موو پښو سستیبه کی ژیان به ئیوه نادات ئه گهر ئیوه ته نها پښتتانی پښ به ستن و باوه ری پښ بهین؟ مه سیح سهرنجی شاگرده کانی پاکیشا بو گولسه کتوبه کان که چوښ گه شه ده کهن و به جوانیبه کی ساده پاراونه ته وه، باوکی ئاسمانی وه ک دهر پښینی خوښه ویستی خوئی پښکesh مروقی کردوه، ووتی پروانه "سو سه له کیلگه، چوښ گه شه ده کهن" (مه تتا ۱: ۲۸)، جوانی و ساده یی و په نگا و په نگه ئه و گولسه کتوبانه له سوله یمانی دانا پوښته ترن، جواترین جل و بهرگ که به ده سستی هه نهرمه ندرتین وه ستا دروست کرابښ و پارا بیته وه ناگات بجوانی سروشتی ئه م

بژین، عیسا ده‌لی "ناشتی خوتمان ده‌ده‌می نه‌ک به‌و جوړه‌ی که جیهان ده‌یدات. دلگران مهن، مه‌ترسن. ئەم شتانه پښ ووتن بۆ ئەوه‌ی جیتی به‌ختیاری من بن، و به‌ختیاری ئیوه‌ش سهرتاپا بیت" (یوحننا ۱۴: ۲۷، ۱۵: ۱۱). ئەو به‌ختیارییه‌ی که له‌ خو‌په‌سه‌ندییه‌وه هاتبڼ و دوور بیت له‌ پښگه‌ی فرمانه‌وه، لاسه‌نگ و نارپک و پیک و کاتییه، له‌ ناو ده‌چیت و دهروون غه‌مگین و ته‌نھا ده‌مپیتته‌وه، به‌لام له‌ خزمه‌تی خودادا خو‌شی و پازی بوونی هه‌میشه‌یی هه‌یه. ئاینی مه‌سیح لیناگه‌رئ پښی ناراست بگریتته به‌ر، ناهیلپت بڼ به‌رو په‌شیمان و ناوومید بیت. تا ئەگه‌ر له‌م ژیانه‌دا به‌ختیاریمان نه‌بیت، به‌ خو‌ش‌حالیه‌وه ده‌روانینه ژیانی هه‌میشه‌یی دوا‌یی.

تا له‌م ژیانه‌شدا، کهسانی مه‌سیحی ئیماندار ده‌توانن خو‌شی هاوبه‌شی ژیا‌نیان له‌گه‌ل مه‌سیح هه‌بیت، ده‌توانن پروناکی خو‌شه‌ویستی نه‌ویان هه‌بیت، به‌ ئاماده‌بوونی هه‌میشه‌یی ئەو له‌گه‌ل یان خو‌ش‌حال و به‌هره‌وهر بڼ. هه‌ر هه‌نگاوێکی راست له‌ ژیا‌ندا ده‌توانن ئیمه‌ نزیك بخته‌وه له‌ مه‌سیح، ده‌توانن تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی قوولتر له‌ خو‌شه‌ویستی ئەو به‌ ئیمه‌ به‌خشیت، وه‌ نزیکترمان بکاته‌وه له‌ نیشتمانی پیرۆزی. با دلنیا‌یمان که‌م نه‌کات، با پته‌و بیت، پته‌وتر له‌ هه‌موو کاتی‌ک، تا ئیره‌ خودا یارمه‌تی دوا‌ین" (۱ ساموئیل ۷: ۱۲)، وه‌ هه‌تا دوا‌یش

بازمه‌تیمان ده‌دات. با له‌ ستوونه‌کانی یادگاری میژووو پروانین و ببینین که چۆن خودا یارمه‌تی ئیمه‌ی داوه‌و پاراستوینی له‌ ده‌ستی ویرانکاران. با چاکه‌ و میهره‌بانی خودا هه‌میشه‌ له‌ یادمان بیت؛ ئەو فرمیتسکانه‌ی که ئەو سپړ، ئەو ژانانه‌ی که ئەو ئازاری شکاند، ئەو غه‌م و خه‌فه‌تانه‌ی که ئەو نه‌یه‌شت، ئەو ترسانه‌ی که دووری خسته‌وه، ئەو پندا‌ویستیانه‌ی که ئاماده‌ی کرد، ئەو نیعمه‌ت و به‌ره‌که‌تانه‌ی که به‌خشی، با هه‌مووئه‌مانه‌ له‌ یاد نه‌که‌ین- تا به‌م جوړه‌ پشت و په‌نامان به‌ خودا بیت و دل و دهروونمان به‌هیز بکه‌ین بۆ به‌رهنگار بوونه‌وه‌ی ئەو شتانه‌ی دینه‌ پشمان له‌ پاشماوه‌ی پښگه‌ی ژیا‌ماندا.

ئیمه‌ ناتوانین هه‌ر به‌ته‌نھا پروانینه ئەو ئالۆزی و سه‌رگه‌ردانییه‌ نو‌تیانه‌ی که‌له ئەنجامی نا‌کوکییه‌ تازه‌کاندا پرووده‌دن، به‌لکو ده‌بڼ هه‌روه‌ها پروانینه رابوردووش و بلین تا ئیره‌ خودا یارمه‌تی دوا‌ین "وه‌کو پۆژان، هه‌روا به‌ هیز ده‌بی" (ته‌سنیه ۳۳: ۲۵)، تاقیکردنه‌وه‌کانی خودا له‌ و هیزه‌ تیناپه‌رپت که به‌ ئیمه‌ ده‌راوه‌ بۆ به‌رگه‌ گرتی. با له‌ هه‌ر کو‌تیه‌کدا کارمان دۆزییه‌وه‌ بیکه‌ین، به‌و باوه‌ر و دل نیا‌یه‌وه‌ که هیزی سه‌ره‌که‌وتمان ده‌درپڼ بۆ هه‌موو کپشه‌ و تاقیکردنه‌وه‌یه‌ک.

به‌ زوویی له‌ پښگه‌ی مه‌سیحه‌وه‌ ده‌رگای ئاسمان ده‌کریتته‌وه‌ بۆ مندالانی خودا، له‌ لیتی خودای شکۆ مه‌زنییه‌وه‌ دووعای خیر و به‌ره‌که‌ت وه‌کو خو‌شترین ئاواز ده‌گاته‌ گو‌یان

”وهرن ئەي ئەوانەي باوكم پيرۆزي كردوون، ئەو پادشاهەتيە وەرگرن كه له دروست كردني جيهانەوه بوۆتان ئاماده كراوه“ (مهتا ۲۵: ۳۴). ئەوسا مەسیح پيشوازي له رزگار بووان دەكات له و جیي یه‌ی كه ئاماده‌ی كردوو‌ه بۆیان. له وئ ھاوړئ و ھاوبه‌شه‌كانیان كه‌سانی خراپی سەر زه‌وی نین؛ له درۆزن و ناپاك و بت په‌رست و بئ باوهر، به‌لكو ھاوړپي كه‌سانئكن كه به‌سەر شه‌یتاندا سەرکه‌توون و له رپی نېعمه‌ت و به‌ره‌كه‌تی خوداوه خوو په‌وشتيكي ته‌واو پاستیان پي‌ك هئناوه. هەر گونا‌ه و ناته‌واوی و كه‌م و كو‌رپيه‌ك كه هه‌یان بئت به‌ خوینی مەسیح پاك ده‌بئته‌وه مه‌زنی و رۆشنایي شكۆی ئه‌و كه له سه‌رووی رۆشنایي خۆره‌ويه پئ یان ده‌گات. وه جوانی

په‌وشت و سیفاتی ته‌واوی ئه‌و به‌سه‌ریاندا ده‌دره‌وشئته‌وه، له‌بەر ئه‌وه‌ی پاك و بئ گونا‌هن له‌بەر ده‌می عه‌رشی خوادا ھاوبه‌شی شه‌ره‌ف و سیفاتی فریشته‌كان ده‌كهن. به‌رامبه‌ر به‌م میراته شكۆ داره‌ مه‌زنه ”مروّف بوّ كړینه‌وه‌ی ژيانی خو‌ی چي پيشكه‌ش ده‌كات“ (مه‌تا ۱۶: ۲۶)، ئه‌و له وانه‌یه هه‌ژار بئت، به‌لام هئستا له ده‌رووندا شه‌ره‌ف و سامائیکي هه‌یه كه هه‌موو جيهان نيه‌تی، ده‌روويك كه پاك بووبئته‌وه له گونا‌ه، به هه‌موو توانايه‌كبه‌وه له خزمه‌تی خودا بئت، زۆر له خشل به‌ نرخ تره. له ئاسماندا خودا و فریشته پيرۆزه‌كان خو‌شحالی خو‌يان بوّ گیانه رزگار كراوه‌كان به‌ ئاره‌ز و سه‌روودی سه‌رکه‌وتی گه‌وره و پيرۆز دهر ده‌بړن.

